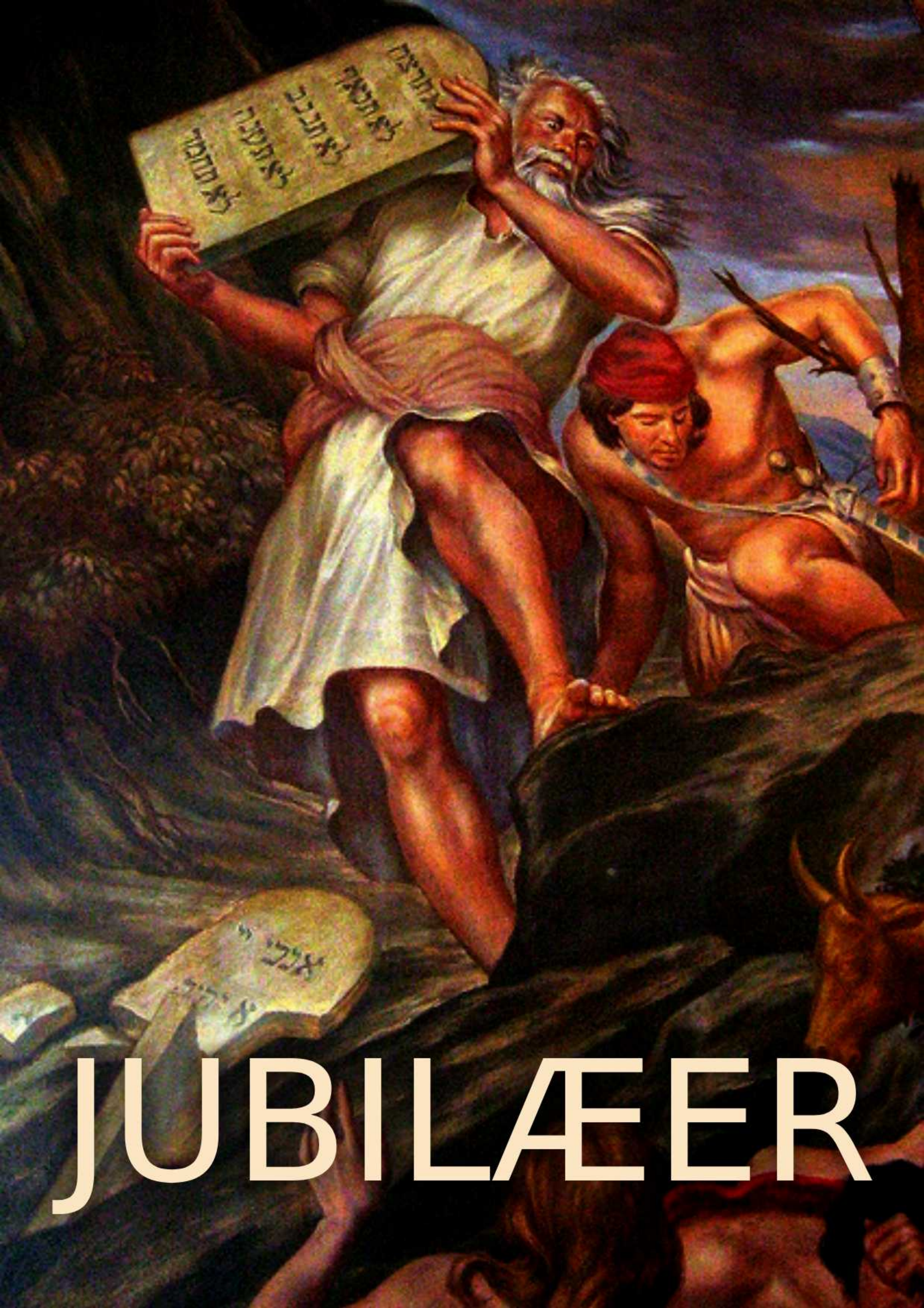

JUBILÆER

KAPITEL 1

1 I det første år efter Israels børns udvandring fra Egypten, i den tredje måned, på den sekstende dag i måneden, [2450 Anno Mundi], talte Gud til Moses og sagde: "Kom op til mig på bjerget, så vil jeg give dig to stentavler med loven og budet, som jeg har skrevet, for at du kan lære dem."
2 Og Moses steg op på Guds bjerg, og Herrens herlighed blev på Sinai bjerg, og en sky overskyggede det i seks dage.
3 Og på den syvende dag kaldte han på Moses midt ud af skyen, og Herrens herlighed viste sig som en flammende ild på toppen af bjerget.
4 Og Moses var på bjerget i fyrre dage og fyrre nætter, og Gud lærte ham den tidligere og den senere historie om opdelingen af alle lovens og vidnesbyrdets dage.
5 Og han sagde: "Bøj dit hjerte til hvert ord, som jeg vil tale til dig på dette bjerg, og skriv det i en bog, så deres slægter kan se, at jeg ikke har svigtet dem for alt det onde, som de har gjort ved at overtræde den pagt, som jeg opretter mellem mig og dig for deres slægter i dag på Sinai bjerg."
6 Og således skal det ske, når alt dette kommer over dem, at de skal erkende, at jeg er mere retfærdig end dem i alle deres domme og i alle deres gerninger, og de skal erkende, at jeg sandelig har været med dem.
7 Og skriv dig selv alle disse ord, som jeg forkynder for dig i dag, for jeg kender deres genstridighed og deres stivnakkede, før jeg fører dem ind i det land, som jeg svor deres fædre Abraham, Isak og Jakob og sagde: »Til din afkom vil jeg give et land, der flyder med mælk og honning.
8 Og de skal spise og blive mætte, og de skal vende sig til fremmede guder, til (guder), som ikke kan udfri dem fra nogen af deres trængsler: og dette vidnesbyrd skal høres som et vidnesbyrd imod dem. For de skal glemme alle mine befalinger, (ja) alt, hvad jeg befaler dem, og de skal vandre efter hedningerne og efter deres urenhed og efter deres skam, og de skal tjene deres guder, og disse skal blive dem til forargelse og en trængsel og en plage og en snare.
9 Og mange skal omkomme og blive taget til fange og falde i fjendens hænder, fordi de har forladt mine forordninger og mine befalinger og min pagts fester og mine sabbatter og mit hellige sted, som jeg har helliget mig selv midt iblandt dem, og mit tabernakel og min helligdom, som jeg har helliget mig selv midt i landet, for at jeg skal sætte mit navn på det, og for at det skal bo (der).
10 Og de skal lave sig offerhøje og lundaster og udskårne billeder og tilbede, hver sit (udskårne billede), så de farer vild, og de skal ofre deres børn til dæmoner og til alle deres hjerters vildfarelses gerninger.
11 Og jeg vil sende vidner til dem, så jeg kan vidne imod dem, men de vil ikke høre, og de vil også dræbe vidnerne, og de vil forfølge dem, der søger loven, og de vil ophæve og ændre alt for at gøre ondt for mine øjne.
12 Og jeg vil skjule mit ansigt for dem og give dem i hedningernes hånd til fangenskab, til bytte og til fortæring, og jeg vil fjerne dem fra landets midte og sprede dem blandt hedningerne.
13 Og de skal glemme hele min lov og alle mine befalinger og alle mine domme og fare vild som til nymåner og sabbater og fester og jubelår og forordninger.
14 Og derefter skal de omvende sig til mig fra hedningerne af hele deres hjerte og af hele deres sjæl og af hele deres styrke, og jeg vil samle dem fra alle hedningerne, og de skal søge mig, så jeg kan findes af dem, når de søger mig af hele deres hjerte og af hele deres sjæl.
15 Og jeg vil åbenbare for dem rigelig fred med retfærdighed, og jeg vil fjerne retskaffenhedens plante fra dem af hele mit hjerte og af hele min sjæl, og de skal være til velsignelse og ikke til forbandelse, og de skal være hoved og ikke hale.
16 Og jeg vil bygge min helligdom midt iblandt dem og bo hos dem, og jeg vil være deres Gud, og de skal være mit folk i sandhed og retfærdighed.
17 Og jeg vil ikke svigte dem eller lade dem svigte, for jeg er Herren deres Gud.
18 Da faldt Moses ned på sit ansigt og bad: »Herre, min Gud, svigt ikke dit folk og din arv, så de farer vild i deres hjerters vildfarelse, og giv dem ikke i deres fjenders, hedningernes, hænder, så de ikke hersker over dem og får dem til at synde imod dig.
19 Lad din barmhjertighed, o Herre, blive ophøjet over dit folk, og skab i dem en retskaffen ånd, og lad ikke Beliars ånd herske over dem, så han anklager dem for dig og fanger dem fra alle retfærdighedens stier, så de må forgå for dit ansigt.
20 Men de er dit folk og din arv, som du med din store magt har udfriet fra egypternes hænder. Skab i dem et rent hjerte og en hellig ånd, og lad dem ikke blive fanget i deres synder fra nu af og til evig tid.
21 Og Herren sagde til Moses: »Jeg kender deres genstridighed og deres tanker og deres stivnakke, og de vil ikke være lydige, før de bekender deres egen synd og deres fædres synd.
22 Og derefter skal de vende sig til mig i al oprigtighed og af hele deres hjerte og af hele deres sjæl, og jeg vil omskære deres hjertes forhud og deres afkoms hjertes forhud, og jeg vil skabe en hellig ånd i dem, og jeg vil rense dem, så de ikke skal vende sig bort fra mig fra den dag og til evigheden.
23 Og deres sjæle skal holde fast ved mig og ved alle mine befalinger, og de skal holde mine befalinger, og jeg vil være deres Fader, og de skal være mine børn.
24 Og de skal alle kaldes den levende Guds børn, og hver engel og hver ånd skal vide, ja, de skal vide, at disse er mine børn, og at jeg er deres Fader i retskaffenhed og retfærdighed, og at jeg elsker dem.
25 Og skriv ned for dig selv alle disse ord, som jeg forkynder for dig på dette bjerg, det første og det sidste, som skal ske i alle dages inddelinger i loven og i vidnesbyrdet og i ugerne og jubilæerne til evigheden, indtil jeg stiger ned og bor hos dem i evigheden.
26 Og han sagde til Åbenbaringens Engel: Skriv for Moses fra Skabningens Begyndelse, indtil min Helligdom er bygget iblandt dem for evigt.
27 Og Herren skal åbenbares for alles øjne, og alle skal vide, at jeg er Israels Gud og alle Jakobs børns fader og konge på Zions bjerg i al evighed. Og Zion og Jerusalem skal være hellige.
28 Og Åndens Engel, som gik foran Israels Lejr, tog Tavlerne over Årenes Inddelinger - fra Tidspunktet for Lovens Skabning og for Jubilæumsugernes Vidnesbyrd, i

henhold til de enkelte År, i henhold til hele Antallet af Jubilæer [i henhold til de enkelte År], fra den Dag, hvor Himmelen og Jorden skal fornyes, og al deres Skabning i henhold til Himmelens Kræfter og i henhold til al Jordens Skabning, indtil Herrens Helligdom skal oprettes i Jerusalem på Zions Bjerg, og alle Lysene skal fornyes til Helbredelse og til Fred og til Velsignelse for alle Israels Udvalgte, og at det således må være fra den Dag og til alle Jordens Dage.

KAPITEL 2

1 Og Åbenbaringens Engel talte til Moses efter Herrens Ord og sagde: Skriv hele skabelsesberetningen, hvorledes Gud Herren i seks dage fuldendte alle sine Gerninger og alt, hvad han skabte, og holdt Sabbat på den syvende Dag og helligede den for alle Tider og satte den til et Tegn for alle sine Gerninger.
2 For på den første dag skabte Han himlene ovenover og jorden og vandene og alle de ånder, der tjener foran ham - nærværets engle og helliggørelsens engle og vindenes ånds engle og skyernes ånds og mørkets og sneens og haglens og rimfrostens engle og stemmernes og tordenens og lynets engle og kuldens og varmens og vinterens og forårets og efterårets og sommerens ånder og alle hans skabningers ånder, som er i himlene og på jorden, (skabte Han) afgrundene og mørket, aftenen <og natten> og lyset, daggryet og dagen, som Han har beredt i sit hjertes erkendelse.
3 Og derpå så vi Hans gerninger og priste Ham og priste foran Ham for alle Hans gerninger; for syv store gerninger skabte Han på den første dag.
4 Og på den anden dag skabte Han hvælvingen midt i vandene, og vandene delte sig på den dag - halvdelen steg op over, og halvdelen sank ned under hvælvingen (som var) midt over hele jordens overflade. Og dette var det eneste værk (Gud) skabte på den anden dag.
5 Og på den tredje dag befalede han, at vandet skulle flyde bort fra hele jordens overflade til ét sted, og at det tørre land skulle komme til syne.
6 Og vandene gjorde, som han befalede dem, og de trak sig tilbage fra jordens overflade til ét sted uden for denne firmament, og det tørre land kom til syne.
7 Og på den dag skabte Han for dem alle havene efter deres separate samlingssteder og alle floderne og vandenes samlinger i bjergene og på hele jorden og alle søerne og al jordens dug og sæden, der sås, og alt, der spirer, og frugtbærende træer og træer i skoven og Edens have i Eden og alle planter efter deres slags.
8 Disse fire store gerninger skabte Gud på den tredje dag. Og på den fjerde dag skabte han solen, månen og stjernerne og satte dem på himmelhvælvingen for at lyse over hele jorden og herske over dagen og natten og skille lys fra mørke.
9 Og Gud satte solen til at være et stort tegn på jorden for dage og for sabbater og for måneder og for fester og for år og for årsabbater og for jubelår og for alle årstider.
10 Og den skiller lys fra mørke til velstand, så alt, hvad der spirer og gror på jorden, kan trives.
11 Disse tre slags skabte han på den fjerde dag. Og på den femte dag skabte han store havuhyrer i vandenes dyb, for disse var de første væsner af kød, som hans hænder skabte: fiskene og alt, hvad der rører sig i vandet, og alt, hvad der flyver, fuglene og alle deres arter.
12 Og solen stod op over dem for at give dem fremgang og over alt, hvad der var på jorden, alt, hvad der skyder op af jorden, og alle frugtbærende træer og alt kød.
13 Disse tre slags skabte han på den femte dag, og på den sjette dag skabte han alle jordens dyr og alt kvæg og alt, hvad der rører sig på jorden.
14 Og efter alt dette skabte han mennesket, en mand og en kvinde skabte han dem, og han gav ham herredømme over alt, hvad der er på jorden, og i havene, og over alt, hvad der flyver, og over dyr og over kvæg, og over alt, hvad der rører sig på jorden, og over hele jorden, og over alt dette gav han ham herredømme.
15 Og disse fire arter skabte Han på den sjette dag. Og der var i alt to og tyve arter.
16 Og han fuldendte alt sit værk på den sjette dag - alt, hvad der er i himlene og på jorden og i havene og i afgrundene og i lyset og i mørket og i alle ting.
17 Og han gav os et stort tegn, sabbatten, at vi skulle arbejde i seks dage, men holde sabbatten på den syvende dag fra alt arbejde.
18 Og alle nærværets engle og alle helliggørelsens engle, disse to store klasser - Han har befalet os at holde sabbatten med Ham i himlen og på jorden.
19 Og han sagde til os: Se, jeg vil udskille mig et folk blandt alle folkene, og disse skal holde sabbatsdagen, og jeg vil hellige dem for mig selv som mit folk og velsigne dem; ligesom jeg har helliget sabbatsdagen og helliger den for mig selv, således vil jeg velsigne dem, og de skal være mit folk, og jeg vil være deres Gud.
20 Og jeg har udvalgt Jakobs afkom blandt alt, hvad jeg har set, og har skrevet ham ned som min førstefødte søn og har helliget ham for mig selv for evigt og altid; og jeg vil lære dem sabbatsdagen, så de kan holde sabbatten på den og ikke gøre noget arbejde.
21 Og således skabte Han deri et tegn, i overensstemmelse med hvilket de skulle holde sabbat sammen med os på den syvende dag, for at spise og drikke og for at velsigne ham, som har skabt alle ting, ligesom Han har velsignet og helliget sig selv et ejendomsfolk over alle folk, og at de skulle holde sabbat sammen med os.
22 Og han lod sine befalinger stige op som en liflig duft, der var velbehagelig for ham alle dage ...
23 Der var toogtyve menneskehoveder fra Adam til Jakob, og toogtyve slags arbejde blev udført indtil den syvende dag; denne er velsignet og hellig; og den første er også velsignet og hellig; og denne tjener sammen med den anden til helliggørelse og velsignelse.
24 Og til denne (Jakob og hans afkom) blev det givet, at de altid skulle være de velsignede og hellige i det første vidnesbyrd og den første lov, ligesom han havde helliget og velsignet sabbatsdagen på den syvende dag.
25 Han skabte himlen og jorden og alt, hvad han skabte, på seks dage, og Gud helliggjorde den syvende dag til alle sine gerninger; derfor befalede han på dens vegne, at enhver, der udfører noget arbejde på den, skal dø, og at den, der vanhelliger den, skal visselig dø.

26 Derfor byder du Israels børn at holde denne dag hellig og ikke udføre noget arbejde på den, og at de ikke gør den uren, da den er helligere end alle andre dage.
27 Og enhver, der vanhelliger den, skal visselig dø, og enhver, der udfører noget arbejde på den, skal visselig dø evigt, for at Israels børn kan fejre denne dag i deres slægtled og ikke udryddes af landet; for det er en hellig dag og en velsignet dag.
28 Og enhver, der overholder den og holder sabbatten på den fra alt sit arbejde, skal være hellig og velsignet i alle dage ligesom vi.
29 Forkynd og sig til Israels børn loven for denne dag, både at de skal holde sabbat den dag og at de ikke skal forsage den i deres hjerters vildfarelse; (og) at det ikke er tilladt at udføre noget arbejde den dag, som er upassende, at udføre den dag efter eget behag, og at de ikke skal tilberede noget at spise eller drikke den dag, og (at det ikke er tilladt) at trække vand op eller bringe nogen byrde ind eller ud gennem deres porte, som de ikke havde tilberedt for sig selv på den sjette dag i deres boliger.
30 Og de må ikke bringe ind eller tage ud fra hus til hus på den dag; for den dag er mere hellig og velsignet end nogen jubeldag i jubelårene; på denne holdt vi sabbat i himlene, før det blev kendt for noget kød at holde sabbat den på jorden.
31 Og Skaberen af alting velsignede den, men han helligede ikke alle folk og nationer til at holde sabbat den, men alene Israel: kun dem tillod han at spise og drikke og holde sabbat den på jorden.
32 Og Skaberen af alle ting velsignede denne dag, som han havde skabt til velsignelse og hellighed og herlighed over alle dage.
33 Denne lov og dette vidnesbyrd blev givet Israels børn som en evig lov fra slægt til slægt.

KAPITEL 3

1 Og på de seks dage i den anden uge bragte vi, i overensstemmelse med Guds ord, alle dyrene og alt kvæg og alle fuglene og alt, hvad der rører sig på jorden, og alt, hvad der rører sig i vandet, til Adam efter deres arter og efter deres typer: dyrene på den første dag, kvæget på den anden dag, fuglene på den tredje dag, og alt, hvad der rører sig på jorden, på den fjerde dag, og alt, hvad der rører sig i vandet, på den femte dag.
2 Og Adam gav dem alle deres navne, og ligesom han kaldte dem, således blev deres navn.
3 Og i disse fem dage så Adam alle disse, handyr og hundyr, efter alle slags, der var på jorden, men han var alene og fandt ingen hjælper, der passede til ham.
4 Og Herren sagde til os: "Det er ikke godt, at manden er alene; lad os lave ham en hjælp, der passer til ham."
5 Og Herren vor Gud lod en dyb søvn falde over ham, og han sov, og han tog et ribben til kvinden fra hans ribben, og dette ribben var kvindens oprindelse fra hans ribben, og han byggede kødet i dets sted og skabte kvinden.
6 Og Han vækkede Adam af hans søvn, og da han vågnede, stod han op på den sjette dag. Han bragte hende til sig, og han kendte hende og sagde til hende: "Dette er nu ben af mine ben og kød af mit kød; hun skal kaldes min hustru, fordi hun blev taget fra sin mand."
7 Derfor skal mand og hustru være ét, og derfor skal en mand forlade sin far og sin mor og holde sig til sin hustru, og de skal være ét kød.
8 I den første uge blev Adam skabt, og ribbenet - hans hustru; i den anden uge viste han hende for ham; og derfor blev budet givet om at holde sig urene i syv dage for en mand og to gange syv dage for en kvinde.
9 Og efter at Adam havde tilbragt fyrre dage i det land, hvor han var blevet skabt, bragte vi ham ind i Edens have for at dyrke og vogte den, men hans hustru bragte de ind på den firsindstyvende dag, og derefter gik hun ind i Edens have.
10 Og af denne grund er budet skrevet på de himmelske tavler angående hende, der føder: 'Hvis hun føder et drengebarn, skal hun forblive i sin urenhed i syv dage i henhold til den første uge, og treogtredive dage skal hun forblive i sit renselsesblod, og hun må ikke røre noget helligt eller gå ind i helligdommen, før hun har fuldført disse dage, som (er påbudt) for et drengebarn.'
11 Men når det drejer sig om en pige, skal hun forblive i sin urenhed i to uger, svarende til de første to uger, og seksogtres dage i sit renselsesblod, og de skal være i alt firs dage.
12 Og da hun havde fuldført disse firsindstyve dage, førte vi hende ind i Edens have, for den er helligere end hele jorden, og hvert træ, der er plantet i den, er helligt.
13 Derfor blev der fastsat en lov for hende, der føder et drengebarn eller et pigebarn, at hun ikke må røre noget helligt eller gå ind i helligdommen, før disse dage for drenge- eller pigebarnet er til ende.
14 Dette er loven og vidnesbyrdet, som blev skrevet for Israel, for at de skulle overholde den alle dage.
15 Og i den første uge af det første jubelår [1-7 AM] var Adam og hans hustru i Edens have i syv år og dyrkede og passede den, og vi gav ham arbejde og instruerede ham i at gøre alt, hvad der er egnet til dyrkning.
16 Og han dyrkede (haven) og var nøgen og vidste det ikke og skammede sig ikke, og han beskyttede haven mod fuglene, dyrene og kvæget og samlede dens frugt og spiste den og lagde resten til side til sig selv og sin hustru [og lagde det, der blev holdt, til side].
17 Og efter at de syv år var gået, som han havde fyldt der, præcis syv år, [kl. 8] i den anden måned, på den syttende dag (i måneden), kom slangen og henvendte sig til kvinden, og slangen sagde til kvinden: "Har Gud befalet jer og sagt: I må ikke spise af noget træ i haven?"
18 Og hun sagde til den: "Af al frugten på træerne i haven har Gud sagt til os: Spis; men af frugten på træet, som står midt i haven, har Gud sagt til os: I må ikke spise af den og ikke røre ved den, for at I ikke skal dø."
19 Og slangen sagde til kvinden: I skal visselig ikke dø; thi Gud ved, at den dag I spiser deraf, skal jeres øjne åbnes, og I skal blive som guder og kende godt og ondt.
20 Og kvinden så træet, at det var et dejligt og en fryd for øjet, og at dets frugt var god at spise af, og hun tog deraf og spiste.
21 Og da hun først havde dækket sin skam med figenblade, gav hun Adam deraf, og han spiste, og hans øjne blev åbnet, og han så, at han var nøgen.
22 Og han tog figenblade og syede dem sammen, og lavede sig et forklæde og dækkede sin skam.

23 Og Gud forbandede slangen og var vred på den for evigt ...
24 Og han blev vred på kvinden, fordi hun lyttede til slangens røst og spiste; og han sagde til hende: "Jeg vil i høj grad forøge din sorg og dine smerter. Med sorg skal du føde børn, og du skal vende tilbage til din mand, og han skal herske over dig."
25 Og til Adam sagde han også: »Fordi du har lyttet til din hustrus røst og spist af det træ, som jeg befalede dig ikke at spise af, skal jorden være forbandet for din skyld! Torne og tidsler skal den bære dig, og du skal spise dit brød i dit ansigts sved, indtil du vender tilbage til jorden, hvorfra du er taget; for jord er du, og til jorden skal du vende tilbage.«
26 Og han lavede dem skindfrakker og klædte dem på og førte dem ud af Edens Have.
27 Og på den dag, da Adam gik ud af haven, ofrede han som en liflig duft et offer af røgelse, galbanum og stacte, og krydderier om morgenen ved solopgang fra den dag, da han skjulte sin skam.
28 Og på den dag lukkedes munden for alle dyr og kvæg og fugle og for alt, hvad der gik og rørte sig, så de ikke længere kunne tale; for de havde alle talt med hinanden med én læbe og med én tunge.
29 Og han sendte alt kød, som var i Edens Have, ud af Edens Have, og alt kød blev spredt efter dets arter og efter dets typer til de steder, som var skabt for det.
30 Og alene til Adam gav Han (midlerne) til at skjule sin skam, af alle dyr og kvæg.
31 Derfor er det på de himmelske tavler foreskrevet for alle dem, der kender lovens dom, at de skal skjule deres skam og ikke blotte sig, som hedningerne blotter sig.
32 Og ved nymånedagen i den fjerde måned gik Adam og hans hustru ud af Edens Have, og de boede i Eldas land i deres skabelsesland.
33 Og Adam gav sin hustru navnet Eva.
34 Og de havde ingen søn indtil det første jubelår, [kl. 8], og derefter kendte han hende.
35 Nu dyrkede han jorden, som han var blevet belært om i Edens have.

KAPITEL 4

1 Og i den tredje uge i det andet jubelår [64-70] fødte hun Kain, og i den fjerde [71-77] fødte hun Abel, og i den femte [78-84] fødte hun sin datter Awân.
2 Og i det første (år) af det tredje jubelår [99-105 AM] dræbte Kain Abel, fordi (Gud) accepterede Abels offer og ikke accepterede Kains offergave.
3 Og han dræbte ham på marken, og hans blod råbte fra jorden til himlen og klagede over, at han havde dræbt ham.
4 Og Herren irettesatte Kain for Abels skyld, fordi han havde dræbt ham, og han satte ham til flygtning på jorden for sin broders blods skyld, og han forbandede ham på jorden.
5 Og derfor står der skrevet på de himmelske tavler: "Forbandet være den, der slår sin næste troløst, og lad alle, der har set og hørt, sige: 'Så lad det ske!' og den mand, der har set og ikke forkyndt det, skal være forbandet ligesom den anden."
6 Og af denne grund forkynder vi, når vi kommer for Herren vor Gud, al den synd, som er begået i himlen og på jorden, og i lyset og i mørket og overalt.
7 Og Adam og hans hustru sørgede over Abel i fire uger, [99-127 AM], og i det fjerde år af den femte uge [130 AM] blev de glade, og Adam kendte sin hustru igen, og hun fødte ham en søn, og han kaldte ham Set; for han sagde: "GUD har oprejst os et andet afkom på jorden i Abels sted, for Kain dræbte ham."
8 Og i den sjette uge [134-40 AM] fik han sin datter Azûrâ.
9 Og Kain tog sin søster Âwân til hustru, og hun fødte ham Enok ved udgangen af det fjerde jubelår. [190-196 AM] Og i det første år af den første uge af det femte jubelår [197 AM] blev der bygget huse på jorden, og Kain byggede en by og kaldte dens navn efter sin søn Enok.
10 Og Adam kendte sin hustru Eva, og hun fødte yderligere ni sønner.
11 Og i den femte uge af det femte jubelår [225-31] tog Set sin søster Azûrâ til hustru, og i det fjerde (år af den sjette uge) [235] fødte hun ham Enos.
12 Han begyndte at påkalde Herrens navn på jorden.
13 Og i det syvende jubelår i den tredje uge [309-15 AM] tog Enos sin søster Noâm til hustru, og hun fødte ham en søn i det tredje år af den femte uge, og han kaldte ham Kenan.
14 Og ved udgangen af det ottende jubelår [325, 386-3992 AM] tog Kenan sin søster Mûalêleth til hustru, og hun fødte ham en søn i det niende jubelår, i den første uge i det tredje år af denne uge [395 AM], og han kaldte ham Mahalalel.
15 Og i den anden uge af det tiende jubelår [449-55] tog Mahalalel Dina, datter af Barakiel, datter af hans fars bror, til hustru, og hun fødte ham en søn i den tredje uge i det sjette år [461], og han kaldte ham Jared, for i hans dage steg Herrens engle ned til jorden, de som kaldes Vogterne, for at de skulle undervise menneskenes børn og øve ret og retskaffenhed på jorden.
16 Og i det ellevte jubelår [512-18 AM] tog Jared sig en hustru, og hendes navn var Baraka, datter af Râsûjâl, en datter af hans fars bror, i den fjerde uge af dette jubelår [522 AM] og hun fødte ham en søn i den femte uge, i jubelårets fjerde år, og han kaldte ham Enok.
17 Og han var den første blandt mænd, der er født på jorden, som lærte at skrive og viden og visdom, og som nedskrev himlens tegn i en bog efter deres måneders rækkefølge, så at menneskene kunne kende årstidernes rækkefølge efter deres individuelle måneders rækkefølge.
18 Og han var den første til at skrive et vidnesbyrd, og han vidnede for menneskenes sønner blandt jordens generationer og optællede jubelårenes uger og bekendtgjorde dem årenes dage og satte månederne i orden og optællede årenes sabbatter, som vi bekendtgjorde dem for ham.
19 Og hvad der var, og hvad der skal ske, så han i et syn i sin søvn, ligesom det skal ske for menneskenes børn gennem deres generationer indtil dommens dag; han så og forstod alt og skrev sit vidnesbyrd og nedlagde vidnesbyrdet på jorden for alle menneskenes børn og for deres generationer.
20 Og i det tolvte jubelår, [582-88] i den syvende uge deraf, tog han sig en hustru, og hendes navn var Edna, datter af

Daniel, datter af hans fars bror, og i det sjette år i denne uge [587 AM] fødte hun ham en søn, og han kaldte ham Metusalem.
21 Og han var desuden sammen med Guds engle i disse seks jubelår, og de viste ham alt, hvad der er på jorden og i himlen, solens herredømme, og han skrev alt ned.
22 Og han vidnede for Vogterne, som havde syndet med menneskenes døtre; for disse var begyndt at forene sig med menneskenes døtre, så de blev urene, og Enok vidnede imod dem alle.
23 Og han blev taget fra menneskenes børn, og vi førte ham ind i Edens Have i majestæt og ære, og se, der nedskriver han verdens fordømmelse og dom og al menneskenes børns ugudelighed.
24 Og på grund af den bragte (Gud) syndflodens vande over hele Edens land; for der blev han sat som et tegn, og for at han skulle vidne imod alle menneskenes børn, for at han skulle fortælle om alle generationernes gerninger indtil fordømmelsens dag.
25 Og han brændte røgelse for helligdommen på bjerget, vellugtende krydderier, som var velbehagelige for Herren.
26 For Herren har fire steder på jorden, Edens Have og Østens Bjerg, og dette bjerg, hvor du er i dag, Sinai Bjerg, og Zions Bjerg, som skal helliges i den nye skabelse til en helligelse af jorden; gennem det skal jorden helliges fra al sin skyld og sin urenhed gennem verdens generationer.
27 Og i det fjortende jubelår [652 AM] tog Metusalem sig en hustru, Edna, datter af Azrial, datter af hans fars bror, i den tredje uge, i det første år af denne uge [701-7 AM], og han fik en søn og kaldte ham Lamek.
28 Og i det femtende jubelår, i den tredje uge, tog Lamek sig en hustru, og hendes navn var Betenos, datter af Baraki'il, datter af hans fars bror. Og i denne uge fødte hun ham en søn, og han kaldte ham Noa, idet han sagde: "Denne skal trøste mig for min møje og alt mit arbejde og for den jord, som Herren har forbandet."
29 Og ved udgangen af det nittende jubelår, i den syvende uge i det sjette år [9:30], døde Adam, og alle hans sønner begravede ham i hans skabelsesland, og han var den første, der blev begravet i jorden.
30 Og han manglede halvfjerds år af tusind år; for tusind år er som én dag i himlens vidnesbyrd, og derfor blev der skrevet om kundskabens træ: "På den dag, I spiser deraf, skal I dø." Af denne grund fuldendte han ikke årene på denne dag; for han døde i den periode.
31 Ved udgangen af dette jubelår blev Kain dræbt efter ham i samme år; for hans hus faldt ned over ham, og han døde midt i sit hus, og han blev dræbt af dets sten; for med en sten havde han dræbt Abel, og med en sten blev han dræbt i retfærdig dom.
32 Derfor blev det forordnet på de himmelske tavler: Med det redskab, hvormed en mand dræber sin næste, skal han dræbes; på samme måde, som han sårede ham, skal de behandle ham på samme måde.
33 Og i det femogtyvende jubelår [1205 AM] tog Noah sig en hustru, og hendes navn var `Emzârâ, datter af Râkê'êl, datter af hans fars bror, i det første år i den femte uge [1207 AM]: og i det tredje år fødte hun ham Sem, i det femte år [1209 AM] fødte hun ham Ham, og i det første år i den sjette uge [1212 AM] fødte hun ham Jafet.

KAPITEL 5

1 Og det skete, da menneskenes børn begyndte at blive talrige på jordens overflade, og de fik døtre, at Guds engle så dem i et bestemt jubelår, at de var smukke at se på; og de tog sig hustruer blandt alle dem, de valgte, og de fødte dem sønner, og de var kæmper.
2 Og lovløsheden tog til på jorden, og alt kød fordærvede sin vej, både mennesker og kvæg og dyr og fugle og alt, hvad der går på jorden - alle fordærvede de deres veje og deres ordener, og de begyndte at fortære hinanden, og lovløsheden tog til på jorden, og enhver fantasi i alle menneskers tanker (var) således ond til stadighed.
3 Og Gud så på jorden, og se, den var fordærvet, og alt kød havde fordærvet dens ordener, og alle, der var på jorden, havde gjort alt muligt ondt for hans øjne.
4 Og han sagde, at han ville udrydde mennesket og alt kød på den jord, han havde skabt.
5 Men Noah fandt nåde for Herrens øjne.
6 Og mod de engle, som Han havde sendt til jorden, blev Han overordentlig vred, og Han gav befaling om at udrydde dem fra hele deres herredømme, og Han befalede os at binde dem i jordens dyb, og se, de er bundet midt iblandt dem og holdes adskilte.
7 Og mod deres sønner udgik en befaling fra hans ansigt om at de skulle slås med sværd og fjernes fra under himlen.
8 Og han sagde: "Min ånd skal ikke for evigt blive over mennesket; for de er også kød, og deres dage skal være et hundrede og tyve år."
9 Og Han sendte sit sværd midt iblandt dem, så at hver skulle dræbe sin næste, og de begyndte at dræbe hinanden, indtil de alle faldt for sværdet og blev udryddet fra jorden.
10 Og deres fædre var vidner (til deres ødelæggelse), og derefter blev de bundet i jordens dyb for evigt, indtil den store fordømmelses dag, hvor dommen eksekveres over alle dem, som har fordærvet deres veje og deres gerninger for Herren.
11 Og han udslettede alle fra deres bosteder, og der blev ikke én tilbage af dem, som han ikke dømte efter al deres ondskab.
12 Og han skabte en ny og retfærdig natur for alle sine gerninger, så at de ikke for evigt skulle synde i hele deres natur, men altid være retfærdige, hver i sin art.
13 Og alles dom er forordnet og skrevet på de himmelske tavler i retfærdighed - ja (dommen over) alle, der afviger fra den vej, som er forordnet for dem at vandre på; og hvis de ikke vandrer på den, er dommen skrevet ned for enhver skabning og for enhver art.
14 Og der er intet i himlen eller på jorden, eller i lyset eller i mørket, eller i dødsriget eller i dybet eller i mørkets sted (som ikke dømmes); og alle deres domme er forordnede og skrevne og indgraverede.
15 Han vil dømme alle, den store efter sin storhed, den lille efter sin lidenhed, og enhver efter sin vej.
16 Og Han er ikke en, der vil se på personen (af nogen), ej heller er Han en, der vil modtage gaver, hvis Han siger, at Han vil eksekvere dom over enhver. Hvis man giver alt, hvad der er på jorden, vil Han ikke se på gaverne eller personen (af nogen), ej heller acceptere noget fra hans hænder, for Han er en retfærdig dommer.

17 Og om Israels børn er det skrevet og forordnet: Hvis de vender sig til ham i retfærdighed, vil han tilgive alle deres overtrædelser og forlade alle deres synder.
18 Det er skrevet og forordnet, at han vil vise barmhjertighed mod alle, der omvender sig fra al deres skyld én gang om året.
19 Og hvad angår alle dem, der fordærvede deres veje og deres tanker før syndfloden, blev ingens person accepteret undtagen Noahs alene; for hans person blev accepteret på vegne af hans sønner, som (Gud) frelste fra syndflodens vande på hans vegne; for hans hjerte var retfærdigt i alle hans veje, sådan som det var befalet angående ham, og han var ikke afveget fra noget, der var bestemt for ham.
20 Og Herren sagde, at han ville ødelægge alt, hvad der var på jorden, både mennesker og kvæg og vilde dyr og himmelens fugle og alt, hvad der rørte sig på jorden. Og han befalede Noah at bygge sig en ark, så han kunne redde sig selv fra syndflodens vande.
21 Og Noah byggede arken i alle henseender, som han havde befalet ham, i det syvogtyvende jubelår, i den femte uge i det femte år (på nymånen i den første måned). [1307 AM]
22 Og han gik ind i det sjette (år) deraf, [1308 AM] i den anden måned, på nymånedagen i den anden måned, indtil den sekstende; og han gik ind i arken, og alt hvad vi bragte til ham, og Herren lukkede den udefra den syttende aften.
23 Og Herren åbnede syv himmelporte og mundingen af det store dybs kilder, syv mundinger i antal.
24 Og sluserne begyndte at øse vand ned fra himlen i fyrre dage og fyrre nætter, og dybets kilder sprøjtede også vand op, indtil hele verden var fuld af vand.
25 Og vandet steg over jorden: Femten alen steg vandet over alle de høje bjerge, og arken blev løftet op over jorden, og den bevægede sig på vandets overflade.
26 Og vandet overhalede jorden i fem måneder - et hundrede og halvtreds dage.
27 Og arken gik hen og slog sig ned på toppen af Lubar, et af Ararats bjerge.
28 Og (ved nymånen) i den fjerde måned blev det store dybs kilder lukket, og himmelens sluser blev tilbageholdt; og ved nymånen i den syvende måned blev alle jordens afgrundes mundinger åbnet, og vandet begyndte at synke ned i dybet nedenfor.
29 Og ved nymånen i den tiende måned kunne man se bjergtoppene, og ved nymånen i den første måned blev jorden synlig.
30 Og vandet forsvandt fra jorden i den femte uge i det syvende år [1309 AM] deraf, og på den syttende dag i den anden måned var jorden tør.
31 Og på den syvogtyvende åbnede han arken og sendte ud af den vilde dyr, kvæg, fugle og alt, hvad der rørte sig.

KAPITEL 6

1 Og ved nymånedagen i den tredje måned gik han ud af arken og byggede et alter på det bjerg.
2 Og han skaffede jorden soning og tog et gedekid og skaffede med dets blod soning for al jordens skyld; for alt, hvad der havde været på den, var blevet ødelagt, undtagen dem, der var i arken med Noa.
3 Og han lagde fedtet på alteret og tog en okse, en ged, et får og gedekid, salt, en turteldue og en dueunge og lagde et brændoffer på alteret og udgød et offer blandet med olie ovenpå, stænkede vin og strøede røgelse over det hele og lod en liflig duft opstå, som var velbehagelig for Herren.
4 Og Herren følte en liflig duft og sluttede en pagt med ham om, at der ikke mere skulle komme en oversvømmelse til at ødelægge jorden; at alle jordens dage, såtid og høsttid, aldrig skulle ophøre; kulde og hede og sommer og vinter og dag og nat skulle ikke ændre deres orden eller ophøre for evigt.
5 "Og I, bliv talrige og talrige på jorden, og bliv talrige på den og vær en velsignelse på den. Frygt for jer og rædsel for jer vil jeg indgyde i alt, hvad der er på jorden og i havet."
6 Og se, jeg har givet jer alle dyr og alle vingede ting og alt, hvad der rører sig på jorden, og fiskene i vandet og alt, hvad der skal fødes; ligesom de grønne urter har jeg givet jer alt at spise.
7 Men kød med dets liv, med blodet, må I ikke spise; for alt køds liv er i blodet, for at jeres blod, jeres livs blod ikke skal kræves. Af hvert menneskes hånd, af hvert (dyrs) hånd vil jeg kræve menneskeblod.
8 Den, der udgyder menneskets blod ved et menneske, hans blod skal udgydes, for i Guds billede skabte han mennesket.
9 Og I, bliv talrige og talrige på jorden.
10 Og Noah og hans sønner svor, at de ikke ville spise noget blod, der var i noget kød, og han sluttede en pagt for Herren Gud for evigt gennem alle jordens generationer i denne måned.
11 Derfor sagde han til dig, at du skulle slutte en pagt med Israels børn i denne måned på bjerget med en ed, og at du skulle stænke blod på dem på grund af alle ordene i den pagt, som Herren sluttede med dem for evigt.
12 Og dette vidnesbyrd er skrevet om jer, at I skal overholde det til stadighed, så I ikke på nogen dag må spise blod af dyr, fugle eller kvæg i alle jordens dage, og den mand, der spiser blod af dyr, kvæg eller fugle i alle jordens dage, han og hans afkom skal udryddes af landet.
13 Og byd Israels børn ikke at spise blod, for at deres navne og deres afkom må være for Herren vor Guds åsyn alle dage.
14 Og for denne lov er der ingen grænse for antal dage, for den gælder for evigt. De skal overholde den gennem deres slægtled, så de kan fortsætte med at bede for jer med blod foran alteret; hver dag og morgen og aften skal de altid søge tilgivelse for jer for Herren, så de kan overholde den og ikke blive udryddet.
15 Og han gav Noah og hans sønner et tegn på, at der ikke mere skulle komme en oversvømmelse over jorden.
16 Han satte sin bue i skyen som et tegn på en evig pagt om, at der ikke mere skulle komme en oversvømmelse over jorden til at ødelægge den, alle jordens dage.
17 Derfor er det forordnet og skrevet på de himmelske tavler, at de skal fejre ugefesten i denne måned én gang om året for at forny pagten hvert år.
18 Og hele denne fest blev fejret i himlen fra skabelsens dag indtil Noahs dage - seksogtyve jubilæer og fem åruger [1309-1659 AM]: og Noah og hans sønner fejrede den i syv jubilæer og en åruge indtil Noahs dødsdag, og fra

Noahs dødsdag afskaffede hans sønner den indtil Abrahams dage, og de spiser blod.
19 Men Abraham overholdt det, og Isak og Jakob og hans børn overholdt det indtil dine dage, og i dine dage glemte Israels børn det, indtil I atter fejrede det på dette bjerg.
20 Og du skal befale Israels børn at fejre denne højtid i alle deres slægtled som en befaling for dem: én dag om året i denne måned skal de fejre højtiden.
21 For det er ugefesten og førstegrødens fest. Denne fest er dobbelt og af dobbelt natur. I skal fejre den, som der står skrevet og indgraveret om den.
22 For jeg har skrevet i den første lovs bog, i den som jeg har skrevet til dig, at du skal fejre den til den rette tid, én dag om året, og jeg forklarede dig dens ofre, så Israels børn skal huske og fejre den i deres slægtled i denne måned, én dag hvert år.
23 Og ved nymånen i den første måned, ved nymånen i den fjerde måned, ved nymånen i den syvende måned og ved nymånen i den tiende måned er der ihukommelsesdage og årstidernes dage i årets fire dele. Disse er nedskrevne og fastsat som et vidnesbyrd for evigt.
24 Og Noah indstiftede dem for sig selv som fester for generationer til evig tid, så at de derved er blevet ham til påmindelse.
25 Og på nymånedagen i den første måned blev han befalet at bygge sig en ark, og på den dag blev jorden tør, og han åbnede (arken) og så jorden.
26 Og ved nymånen i den fjerde måned lukkedes mundingen af afgrundens dyb nedenunder. Og ved nymånen i den syvende måned åbnedes alle mundingen af jordens afgrunde, og vandet begyndte at synke ned i dem.
27 Og ved nymånen i den tiende måned kom bjergtoppene til syne, og Noah glædede sig.
28 Og af denne grund indstiftede han dem for sig selv som fester til et evigt minde, og således er de indstiftet.
29 Og de satte dem på de himmelske tavler, hver havde tretten uger; fra den ene til den anden (passerede) deres ihukommelse, fra den første til den anden, og fra den anden til den tredje, og fra den tredje til den fjerde.
30 Og alle budets dage skal være to og halvtreds uger, og (disse vil gøre) hele året fuldendt. Således er det indgraveret og bestemt på de himmelske tavler.
31 Og man må ikke forsømme (dette bud) i et enkelt år eller fra år til år.
32 Og befal Israels børn, at de skal overholde årene i henhold til denne beregning - tre hundrede og fireogtres dage, og (disse) skal udgøre et helt år, og de skal ikke forstyrre dets tid fra dets dage og fra dets fester; for alt skal ske i dem i henhold til deres vidnesbyrd, og de skal ikke udelade nogen dag eller forstyrre nogen fester.
33 Men hvis de forsømmer og ikke overholder dem i overensstemmelse med Hans befaling, så vil de forstyrre alle deres årstider, og årene vil blive fortrængt fra denne (orden), [og de vil forstyrre årstiderne, og årene vil blive fortrængt], og de vil forsømme deres forordninger.
34 Og alle Israels børn skal glemme og ikke finde årenes vej, og de skal glemme nymåner, årstider og sabbatter og fare vild med hensyn til hele årenes rækkefølge.
35 For jeg ved det, og fra nu af vil jeg forkynde det for dig, og det er ikke min egen udtænkthed; for bogen (ligger) skrevet foran mig, og på de himmelske tavler er dagenes inddeling foreskrevet, for at de ikke skal glemme pagtens fester og vandre i overensstemmelse med hedningernes fester efter deres vildfarelse og efter deres uvidenhed.
36 For der vil være dem, som med sikkerhed vil observere månen - hvordan (den) forstyrrer årstiderne og kommer fra år til år ti dage for tidligt.
37 Derfor skal der komme år over dem, hvor de forstyrrer (ordenen) og gør en vederstyggelig (dag) til vidnesbyrdets dag og en uren dag til en festdag, og de skal forveksle alle dage, den hellige med den urene, og den urene dag med den hellige; for de vil fare vild med hensyn til måneder og sabbatter og fester og jubelår.
38 Derfor befaler og vidner jeg for dig, at du må vidne for dem; for efter din død vil dine børn forstyrre (dem), så de ikke kun får året til at vare tre hundrede og fireogtres dage, og af denne grund vil de fare vild med hensyn til nymåner og højtider og sabbatter og højtider, og de vil spise alle slags blod med alle slags kød.

KAPITEL 7

1 Og i den syvende uge i det første år [13:17] af jubelåret plantede Noah vinstokke på det bjerg, hvor arken havde stået, det bjerg, der hed Lubar, et af Araratbjergene, og de bar frugt i det fjerde år [13:20], og han vogtede deres frugt og samlede den i dette år i den syvende måned.
2 Og han lavede vin deraf og hældte den i en kar og opbevarede den indtil det femte år, [1321 AM] indtil den første dag, på nymånen i den første måned.
3 Og han fejrede med glæde denne festdag og bragte et brændoffer til Herren, en ung okse og en vædder, syv får, hvert et år gammelt, og et gedekid, for derved at skaffe soning for sig selv og sine sønner.
4 Og han tilberedte først gedet og smurte noget af dets blod på kødet, der var på det alter, han havde lavet, og alt fedtet lagde han på alteret, hvor han havde bragt brændofferet, og også oksen, vædderen og fåret, og han lagde alt deres kød på alteret.
5 Og han lagde alle deres ofre blandet med olie ovenpå, og derefter stænkede han vin på den ild, han tidligere havde lavet på alteret, og han lagde røgelse på alteret og lod en liflig duft stige op, som var velbehagelig for Herren hans Gud.
6 Og han frydede sig og drak af denne vin, han og hans børn med glæde.
7 Det blev aften, og han gik ind i sit telt, og da han var beruset, lagde han sig ned og sov, og han var udklædet i sit telt, mens han sov.
8 Og Ham så sin far Noah nøgen, og han gik ud og fortalte det til sine to brødre udenfor.
9 Sem og Jafet tog sin kappe og rejste sig. De lagde kappen på deres skuldre, gik baglæns og dækkede deres fars skam med ansigterne baglæns.
10 Og Noah vågnede af sin søvn og vidste alt, hvad hans yngste søn havde gjort mod ham, og han forbandede sin søn og sagde: "Forbandet være Kana'an! En træl skal han være for sine brødre!"
11 Og han velsignede Sem og sagde: »Lovet være Herren, Sems Gud, og Kana'an skal være hans tjener.
12 Gud skal give Jafet et stort rum, og Gud skal bo i Sems bolig, og Kana'an skal være hans tjener.

13 Og Ham vidste, at hans far havde forbandet hans yngste søn, og han var vred over, at han havde forbandet hans søn. Så han skiltes fra sin far, han og hans sønner med ham, Kush og Mizrajim og Put og Kana'an.
14 Og han byggede sig en by og opkaldte den efter sin hustru Ne'elatama'uks navn.
15 Og Jafet så det, og han blev misundelig på sin bror, og han byggede også sig en by, og han kaldte dens navn efter sin hustrus navn Adataneses.
16 Og Sem boede hos sin far Noa, og han byggede en by nær sin far på bjerget, og han kaldte den også efter sin hustru Sedeqetelebabs navn.
17 Og se, disse tre byer ligger nær Lubarbjerget; Sedeqetelebab ligger foran bjerget mod øst; og Na'eltama'uk mod syd; 'Adatan'eses mod vest.
18 Og disse var Sems sønner: Elam, Assur og Arpakshad – denne (sønnen) blev født to år efter syndfloden – og Lud og Aram.
19 Jafets sønner: Gomer, Magog, Madaj, Javan, Tubal, Mesjek og Tiras. Disse var Noas sønner.
20 Og i det otteogtyvende jubelår [1324-1372 AM] begyndte Noah at pålægge sine sønnesønner forordningerne og befalingerne og alle de domme, som han kendte, og han formanede sine sønner til at øve retfærdighed og tildække deres kødelige skam og velsigne deres Skaber og ære fader og moder og elske deres næste og beskytte deres sjæle mod utugt og urenhed og al uretfærdighed.
21 For på grund af disse tre ting kom syndfloden over jorden, nemlig på grund af utugt, hvorved vogterne imod deres lov og forordninger bolede med menneskenes døtre og tog sig hustruer af alle dem, de valgte: og de var begyndelsen på urenhed.
22 Og de fik sønner, naphidimerne, og de var alle forskellige, og de fortærede hinanden: og kæmperne dræbte naphilerne, og naphilerne dræbte eljoerne og eljoernes menneskehed og den ene mand den anden.
23 Og hver enkelt solgte sig selv til at øve uret og udgyde meget blod, og jorden blev fyldt med uret.
24 Og derefter syndede de mod dyrene og fuglene og alt, hvad der rører sig og går på jorden: og meget blod blev udgydt på jorden, og enhver menneskets fantasi og begær udtænkte forfængelighed og ondskab konstant.
25 Og Herren udslettede alt fra jordens overflade; på grund af deres ondskabsfulde gerninger og på grund af det blod, som de havde udgydt midt på jorden, udslettede han alt.
26 Og vi blev tilbage, jeg og I, mine sønner, og alt, hvad der gik med os ind i arken, og se, jeg ser jeres gerninger foran mig, at I ikke vandrer i retfærdighed: for I er begyndt at vandre på ødelæggelsens vej, og I skiller jer fra hinanden og misundes hinanden, og (sådan kommer det til), at I ikke er i harmoni, mine sønner, hver med sin bror.
27 For jeg ser, og se, dæmonerne har begyndt deres forførelser mod jer og jeres børn, og nu frygter jeg på jeres vegne, at I efter min død vil udgyde menneskeblod på jorden, og at også I vil blive udslettet fra jordens overflade.
28 For den, der udgyder menneskeblod, og den, der spiser blodet af noget kød, skal udryddes fra jorden.
29 Og der skal ikke blive nogen tilbage, som spiser blod eller udgyder menneskeblod på jorden, og der skal ikke blive tilbage nogen afkom eller efterkommere under himlen. For de skal gå ned i dødsriget, og de skal stige ned i fordømmelsens sted, og de skal alle blive kastet bort i dybets mørke ved en voldsom død.
30 Der må ikke ses blod på jer af alt det blod, der skal være i alle de dage, hvor I har dræbt dyr eller kvæg eller hvad som helst, der flyver på jorden, og gør en god gerning for jeres sjæle ved at dække det, der er blevet udgydt på jordens overflade.
31 Og I må ikke være som den, der spiser med blod, men vogt jer for, at ingen spiser blod foran jer. Dæk blodet til, for således er jeg blevet befalet at vidne for jer og jeres børn sammen med alt kød.
32 Og lad ikke sjælen blive spist sammen med kødet, for at jeres blod, som er jeres liv, ikke skal kræves af noget kød, der udgyder det på jorden.
33 For jorden skal ikke blive ren fra det blod, der er blevet udgydt på den; for (kun) ved hans blod, som udgød det, skal jorden blive renset gennem alle dens generationer.
34 Og nu, mine børn, lyt! Udøv ret og retfærdighed, så I kan plantes i retfærdighed over hele jordens overflade, og jeres herlighed kan ophøjes for min Gud, som frelste mig fra syndflodens vande.
35 Og se, I skal gå hen og bygge jer byer og plante alle planter på jorden i dem, og desuden alle frugtbærende træer.
36 I tre år skal frugten af alt, hvad der spises, ikke samles; og i det fjerde år skal dens frugt regnes som hellig, velbehagelig for den højeste Gud, som har skabt himmel og jord og alt. De skal ofre den første af vinen og olien i overflod på Herrens alter, som modtager det, og hvad der er tilbage, skal tjenerne i Herrens hus spise foran det alter, som modtager det.
37 Og i det femte år skal I udløse det, så I udløser det i retfærdighed og oprigtighed, og I skal være retfærdige, og alt, hvad I planter, skal have fremgang.
38 For således befalede Enok, jeres fars fader, Metusalem, sin søn, og Metusalem, sin søn, Lamek, og Lamek befalede mig alt, hvad hans fædre befalede ham.
39 Og jeg vil også give jer befaling, mine sønner, ligesom Enok befalede sin søn i det første jubelår: Mens han endnu levede, den syvende i sin generation, befalede og vidnede han for sin søn og sine sønnesønner indtil sin dødsdag.

KAPITEL 8

1 I det niogtyvende jubelår, i den første uge, [1373 AM] i begyndelsen af jubelåret, tog Arpakshad sig en hustru, og hendes navn var Rasu'eja, datter af Susan, datter af Elam, og hun fødte ham en søn i det tredje år i denne uge, [1375 AM], og han kaldte ham Kainam.
2 Sønnen voksede op, og hans far lærte ham at skrive, og han gik ud for at søge et sted, hvor han kunne tilegne sig en by.
3 Og han fandt en indskrift, som tidligere (generationer) havde hugget i klippen, og han læste, hvad der stod på den, og han skrev den ned og syndede på grund af den; for den indeholdt Vogternes lære, i overensstemmelse med hvilken de plejede at observere solens, månens og stjernernes varsler i alle himlens tegn.
4 Og han skrev det ned og sagde intet om det; for han var bange for at tale med Noah om det, af frygt for at blive vred på ham på grund af det.

5 Og i det tredivte jubelår, [1429 AM] i den anden uge, i det første år, tog han sig en hustru, og hendes navn var Melka, datter af Madai, søn af Jafet, og i det fjerde år [1432 AM] fik han en søn, og han kaldte hans navn Shela; for han sagde: "Sandelig, jeg er sendt."
6 [Og i det fjerde år blev han født], og Shelah voksede op og tog sig en hustru, og hendes navn var Mu'ak, datter af Kesed, hans fars bror, i det enogtredivte jubelår, i den femte uge, i det første år [1499 AM] det.
7 Og hun fødte ham en søn i det femte år [1503 AM] dets år, og han kaldte ham Eber; og han tog sig en hustru, og hendes navn var Azûrâd, datter af Nebrod, i det toogtredivte jubelår, i den syvende uge, i det tredje år dets år. [1564 AM]
8 Og i det sjette år [1567 AM] fødte hun ham en søn, og han kaldte ham Peleg; for i de dage, da han var født, begyndte Noas børn at fordele jorden imellem sig: derfor kaldte han ham Peleg.
9 Og de delte det i hemmelighed imellem sig og fortalte det til Noah.
10 Og det skete i begyndelsen af det treogtredivte jubelår [1569 AM], at de delte jorden i tre dele, for Sem, Kam og Jafet, i henhold til hver enkelts arv, i det første år i den første uge, da en af os, som var blevet udsendt, var med dem.
11 Og han kaldte sine sønner, og de kom hen til ham, de og deres børn, og han delte jorden i de lodder, som hans tre sønner skulle tage i besiddelse, og de rakte deres hænder ud og tog skriften ud af Noas, deres fars, bryst.
12 Og på skriften fremgik Sems lod midten af jorden, som han skulle tage som arv for sig selv og sine sønner i evighedens generationer, fra midten af Rafas bjergkæde, fra udmundingen af floden Tina, og hans del går mod vest gennem midten af denne flod, og den strækker sig, indtil den når vandet i afgrundene, hvorfra denne flod løber ud og hælder sit vand ud i havet Me'at, og denne flod løber ud i det store hav. Og alt, hvad der er mod nord, er Jafets, og alt, hvad der er mod syd, tilhører Sem.
13 Og den strækker sig, indtil den når Karaso: dette er i tungens favn, som vender mod syd.
14 Og hans del strækker sig langs det store hav, og den strækker sig i en lige linje, indtil den når vest for den tunge, der vender mod syd: for dette hav kaldes det egyptiske havs tunge.
15 Og den drejer herfra mod syd mod det store havs udmunding ved bredden af (dets) vande, og den strækker sig mod vest til 'Afra, og den strækker sig, indtil den når vandet i Gihon-floden, og syd for Gihon-floden, til bredden af denne flod.
16 Og den strækker sig mod øst, indtil den når Edens Have, syd for den, [mod syd] og fra øst for hele Edens land og hele øst, drejer den mod øst og fortsætter, indtil den når øst for bjerget ved navn Rafa, og den går ned til bredden af floden Tina's udmunding.
17 Denne del kom ved lodtrækning til Sem og hans sønner, for at de skulle eje den for evigt fra slægt til slægt.
18 Og Noah glædede sig over, at denne del kom frem til Sem og hans sønner, og han huskede alt, hvad han havde talt med sin mund i profeti; for han havde sagt: "Lovet være Herren, Sems Gud, og må Herren bo i Sems bolig!"
19 Og han vidste, at Edens Have er det Allerhelligste og Herrens bolig, og Sinai Bjerg ørkenens centrum, og Zions Bjerg jordens navle centrum: disse tre blev skabt som hellige steder over for hinanden.
20 Og han priste gudernes Gud, som havde lagt Herrens ord i hans mund, ja Herren til evig tid.
21 Og han vidste, at en velsignet del og en velsignelse var kommet til Sem og hans sønner fra generation til generation for evigt - hele Edens land og hele Det Røde Havs land og hele landet i Østen og Indien og Det Røde Hav og dets bjerge og hele Bashans land og hele Libanons land og Kafturs øer og alle Sanirs og Amanas bjerge og Assurs bjerge i nord og hele Elams, Assurs og Babels land og Susans og Ma'edais land og alle Ararats bjerge og hele området hinsides havet, som ligger hinsides Assurs bjerge mod nord, et velsignet og rummeligt land, og alt, hvad der er i det, er meget godt.
22 Og for Ham kom den anden del, hinsides Gihon mod syd til højre for Haven, og den strækker sig mod syd og den strækker sig til alle ildbjergene, og den strækker sig mod vest til 'Atelhavet og den strækker sig mod vest, indtil den når Ma'ukhavet - det (hav), hvori alt, der ikke er ødelagt, stiger ned.
23 Og den går videre mod nord til Gadirs grænser, og den går videre til havets kyst til det store havs vande, indtil den nærmer sig Gihon-floden, og løber langs Gihon-floden, indtil den når Edens Haves højre side.
24 Og dette er det land, som kom til Ham som den del, han skulle tage i besiddelse for evigt for sig selv og sine sønner fra slægt til slægt.
25 Og for Jafet kom den tredje del hinsides Tina-floden nord for dens udløb, og den strækker sig mod nordøst til hele Gogs område og til hele landet øst for det.
26 Og den strækker sig nordpå mod nord, og den strækker sig til Qelt-bjergene mod nord og mod Ma'uk-havet, og den går videre øst for Gadir så langt som til området med havets vande.
27 Og den strækker sig, indtil den nærmer sig vest for Fara og vender tilbage mod Aferag, og den strækker sig østpå til vandet i Me'athavet.
28 Og den strækker sig til området omkring floden Tina i nordøstlig retning, indtil den nærmer sig grænsen for dens vand mod bjerget Rafa, og den drejer mod nord.
29 Dette er det land, som Jafet og hans sønner fik som den del af hans arv, som han skulle besidde for sig selv og sine sønner i deres slægtled til evig tid; fem store øer og et stort land i nord.
30 Men det er koldt, og Hams land er varmt, og Sems land er hverken varmt eller koldt, men det er en blanding af kulde og varme.

KAPITEL 9

1 Og Ham delte mellem sine sønner, og den første del kom til Kush mod øst, og vest for ham til Mizraim, og vest for ham til Put, og vest for ham [og vest for] Kana'an ved havet.
2 Og Sem delte også mellem sine sønner, og den første del kom til Ham og hans sønner, øst for floden Tigris indtil den nærmer sig øst, hele Indiens land og ved Det Røde Hav ved dets kyst og Dedans vande og alle Mebri- og Ela-bjergene

og hele Susans land og alt, hvad der ligger på siden af Pharnak til Det Røde Hav og floden Tina.
3 Og til Assur kom den anden del, hele Assurs land, Nineve og Sinear og indtil Indiens grænse, og den stiger op og omkranser floden.
4 Og til Arpakshad kom den tredje del, hele Kaldæernes område øst for Eufrat, der grænser op til Det Røde Hav, og alle ørkenens vande tæt på havets tunge, der vender mod Ægypten, hele Libanon-landet og Sanir og Amana indtil Eufrat-flodens grænse.
5 Og til Aram kom den fjerde del, hele Mesopotamien mellem Tigris og Eufrat nord for Kaldæerne til grænsen af Assurs bjerge og Arara-landet.
6 Og til Lud kom den femte del, Assyrernes bjerge og alt, hvad dertil hører, indtil det når Det Store Hav, og indtil det når øst for hans bror Assyr.
7 Og Jafet uddelte også sin arvejord mellem sine sønner.
8 Og den første del kom til Gomer mod øst fra nordsiden til floden Tina; og mod nord kom til Magog alle de indre dele af nord, indtil den når til Meathavet.
9 Og Madai kom som sin del, at han skulle besidde fra vestsiden af sine to brødre til øerne og til øernes kyster.
10 Og til Javan kom den fjerde del, hver ø og de øer, der ligger mod Luds grænse.
11 Og for Tubal kom den femte del frem midt på tungen, som nærmer sig grænsen af Luds del til den anden tunge, til området hinsides den anden tunge til den tredje tunge.
12 Og til Meshek kom den sjette del, hele området hinsides den tredje tunge indtil den nærmer sig øst for Gadir.
13 Og for Tiras kom den syvende del, fire store øer midt i havet, som strækker sig til Hams del [og Kamaturis øer udfældtes ved lodtrækning for Arpakshads sønner som hans arv].
14 Og således fordelte Noas sønner sig mellem deres sønner i Noas, deres faders, nærvær, og han bandt dem alle med en ed og pålagde en forbandelse over enhver, der søgte at tilegne sig den del, som ikke var faldet (til ham) ved hans lodtrækning.
15 Og de sagde alle: »Så lad det være, så lad det være!« for dem selv og deres sønner til evig tid gennem deres slægtled indtil dommens dag, hvorpå Gud Herren skal dømme dem med sværd og ild for al deres urene ondskab i deres vildfarelser, hvormed de har fyldt jorden med overtrædelse og urenhed og utugt og synd.

KAPITEL 10

1 Og i den tredje uge af dette jubelår begyndte de urene dæmoner at vildlede Noas sønners børn og at forføre dem og ødelægge dem.
2 Og Noas sønner kom til Noas, deres far, og de fortalte ham om dæmonerne, som forledte og blindede og dræbte hans sønners sønner.
3 Og han bad for Herren sin Guds ånder og sagde: "Gud over alt køds ånder, du som har vist mig barmhjertighed og frelst mig og mine sønner fra syndflodens vande og ikke bragt mig til grunde, som du gjorde med fortabelsens sønner; thi din nåde har været stor mod mig, og din barmhjertighed har været stor mod min sjæl; lad din nåde være ophøjet over mine sønner, og lad ikke onde ånder herske over dem, for at de ikke skal udrydde dem fra jorden."
4 Men velsign mig og mine sønner, så vi kan blive talrige og mangfoldige og opfylde jorden.
5 Og Du ved, hvordan Dine Vogtere, disse ånders fædre, handlede i min tid: og hvad angår disse levende ånder, fængsl dem og hold dem fast på fordømmelsens sted, og lad dem ikke bringe ødelæggelse over din tjeners, min Guds, sønner; for disse er ondsindede og skabt for at ødelægge.
6 Og lad dem ikke herske over de levendes ånder, for du alene kan herske over dem. Og lad dem ikke have magt over de retfærdiges sønner fra nu af og til evig tid.
7 Og Herren vor Gud befalede os at binde alle.
8 Og åndernes leder, Mastêmâ, kom og sagde: »Herre, Skaber, lad nogle af dem blive for mig, og lad dem lytte til min stemme og gøre alt, hvad jeg siger til dem; for hvis nogle af dem ikke overlades til mig, vil jeg ikke være i stand til at udføre min viljes magt på menneskenes sønner; for disse er til fordærv og vildledning for min dom, for stor er menneskenes sønners ondskab.«
9 Og han sagde: Lad en tiendedel af dem blive for ham, og lad ni dele stige ned til fordømmelsens sted.
10 Og Han befalede, at en af os skulle lære Noah al deres medicin; for Han vidste, at de ikke ville vandre i retskaffenhed eller kæmpe i retfærdighed.
11 Og vi gjorde efter alle Hans ord: alle de onde bandt vi på fordømmelsens sted, og en tiendedel af dem lod vi være tilbage, for at de kunne underkaste sig Satan på jorden.
12 Og vi forklarede Noah al medicinen mod deres sygdomme, sammen med deres forførelser, hvordan han kunne helbrede dem med jordens urter.
13 Og Noah skrev alle ting ned i en bog, sådan som vi instruerede ham om enhver form for medicin. Således blev de onde ånder udelukket fra at (skade) Noahs sønner.
14 Og han gav alt, hvad han havde skrevet, til Sem, sin ældste søn; for han elskede ham over alle sine sønner.
15 Og Noah lagde sig til hvile hos sine fædre og blev begravet på Lubarbjerget i Ararats land.
16 Ni hundrede og halvtreds år fyldte han i sit liv, nitten jubelår og to uger og fem år. [1659 AM]
17 Og i sit liv på jorden overgik han menneskenes børn undtagen Enok på grund af den retfærdighed, hvori han var fuldkommen. For Enoks embede var bestemt til et vidnesbyrd for verdens generationer, så at han skulle fortælle om alle gerninger fra generation til generation indtil dommens dag.
18 Og i det treogtredivte jubelår, i det første år i den anden uge, tog Peleg sig en hustru, hvis navn var Lomna, datter af Sina'ar, og hun fødte ham en søn i det fjerde år af denne uge, og han kaldte ham Re'u; for han sagde: "Se, menneskenes børn er blevet onde ved den onde hensigt at bygge sig en by og et tårn i Sinears land."
19 For de drog fra Ararats land østpå til Sinear; for i hans dage byggede de byen og tårnet og sagde: "Kom, lad os derfra stige op til himlen!"
20 Og de begyndte at bygge, og i den fjerde uge lavede de teglsten med ild, og teglstenene tjente dem som sten, og leret, hvormed de cementerede dem sammen, var asfalt, som kommer op af havet og fra vandkilderne i Sinears land.

21 Og de byggede den: treogfyrre år [1645-1688 AM] byggede de den; dens bredde var 203 mursten, og højden (af en mursten) var en tredjedel af én; dens højde var 5433 alen og 2 palmer, og (længden af den ene mur var) tretten stadier (og af den anden tredive stadier).
22 Og Herren vor Gud sagde til os: Se, de er ét folk, og (dette) begynder de at gøre, og nu skal intet holdes dem tilbage. Kom, lad os gå ned og forvirre deres sprog, så de ikke forstår hinandens sprog, og de spredes i byer og nationer, og ét plan skal ikke længere forblive hos dem indtil dommens dag.
23 Og Herren steg ned, og vi steg ned med ham for at se byen og tårnet, som menneskenes børn havde bygget.
24 Og han forvirrede deres sprog, og de forstod ikke længere hinandens sprog, og de ophørte da med at bygge byen og tårnet.
25 Derfor kaldes hele Sinears land Babel, fordi Herren dér forvirrede alle menneskenes sprog, og derfra spredtes de til deres byer, hver efter sit sprog og sin nation.
26 Og Herren sendte et vældigt vindstød mod tårnet og væltede det ned på jorden; og se, det lå mellem Assur og Babylon i Sinears land, og de kaldte dets navn 'Omstyrtelse'.
27 I den fjerde uge i det første år [1688 AM] i begyndelsen af det fireogtredivte jubelår blev de spredt fra Sinears land.
28 Og Ham og hans sønner drog ind i det land, han skulle tage i besiddelse, det land han havde tilegnet sig som sin del i Sydens land.
29 Og Kana'an så, at Libanons land indtil Ægyptens flod var meget godt, og han drog ikke ind i sit arveland mod vest (det vil sige mod) havet, men han bosatte sig i Libanons land, mod øst og vest fra Jordans grænse og fra havets grænse.
30 Og Ham, hans far, og Kush og Mizraim, hans brødre, sagde til ham: "Du har bosat dig i et land, som ikke er dit, og som ikke faldt os ved lodtrækning. Gør ikke det, for hvis du gør det, vil du og dine sønner falde i landet og blive forbandet ved oprør. For ved oprør har I bosat jer, og ved oprør vil dine børn falde, og du skal blive opryddet for evigt."
31 Bliv ikke i Sems bolig; for Sem og hans sønner fik det ved deres lodtrækning.
32 Forbandet er du, og forbandet skal du være frem for alle Noas sønner ved den forbandelse, som vi har svoret ved en ed i den hellige dommers og i vor faders Noas nærvær.
33 Men han hørte ikke på dem og boede i Libanons land fra Hamat til Egyptens indgang, han og hans sønner, indtil denne dag.
34 Og af denne grund kaldes dette land Kana'an.
35 Jafet og hans sønner drog mod havet og bosatte sig i deres arvedel. Madai så havets land, og det behagede ham ikke. Han bad Ham, Assur og Arpakshad, sin hustrus bror, om en arv, og han boede i Mediens land, tæt på sin hustrus bror, og det har han den dag i dag.
36 Og han kaldte sin og sine sønners bolig Medie efter deres far Madajs navn.

KAPITEL 11

1 Og i det femogtredivte jubelår, i den tredje uge, i det første år [1681 AM] deraf, tog Reu sig en hustru, og hendes navn var 'Ôrâ, datter af 'Ûr, søn af Kesed, og hun fødte ham en søn, og han kaldte ham Serôh, i det syvende år af denne uge i dette jubelår. [1687 AM]
2 Og Noas sønner begyndte at krige mod hinanden, at tage fanger og at dræbe hinanden, og at udgyde menneskers blod på jorden, og at spise blod, og at bygge stærke byer, og mure, og tårne, og enkeltpersoner (begyndte) at ophøje sig over nationen, og at grundlægge kongeriger, og at gå i krig folk mod folk, og nation mod nation, og by mod by, og alle (begyndte) at gøre ondt, og at skaffe våben, og at lære deres sønner krig, og de begyndte at erobre byer, og at sælge mandlige og kvindelige slaver.
3 Og 'Ur, Keseds søn, byggede byen 'Ara i Kaldæerne og opkaldte den efter sit eget navn og sin fars navn. Og de lavede sig støbte billeder, og de tilbad hver især det støbte billede, det støbte billede, som de havde lavet sig selv, og de begyndte at lave udskårne billeder og urene simulakra, og ondsindede ånder hjalp og forførte (dem) til at begå overtrædelse og urenhed.
4 Og prins Mastêmâ anstrengte sig for at gøre alt dette, og han udsendte andre ånder, dem som var underlagt hans hånd, til at gøre al slags uret og synd og al slags overtrædelse, til at fordærve og ødelægge og til at udgyde blod på jorden.
5 Derfor kaldte han Serohs navn Serug, for enhver, der vendte sig til at begå alskens synd og overtrædelse.
6 Og han voksede op og boede i Ur i Kaldæa, nær sin hustrus mors far, og han tilbad afguder, og han tog sig en hustru i det seksogtredivte jubelår, i den femte uge, i dets første år, [1744 AM] og hendes navn var Melka, datter af Kaber, datter af hans fars bror.
7 Og hun fødte ham Nakor i det første år af denne uge, og han voksede op og boede i Ur i Kaldæa, og hans far lærte ham Kaldæernes forskning i at spå og varsle i overensstemmelse med himlens tegn.
8 Og i det syvogtredivte jubelår, i den sjette uge i dets første år, [1800 AM] tog han sig en hustru, og hendes navn var 'Ijaska, datter af Nestag fra Kaldæerne.
9 Og hun fødte ham Terah i det syvende år af denne uge. [1806 AM]
10 Og prins Mastêmâ sendte ravne og fugle ud for at fortære den sæd, der var sået i landet, for at ødelægge landet og berøve menneskenes børn deres arbejde. Før de kunne pløje sæden i, plukkede ravnene den op fra jordens overflade.
11 Og af denne grund kaldte han ham Terah, fordi ravnene og fuglene tvang dem til armod og fortærede deres sæd.
12 Og årene begyndte at blive ufrugtbare på grund af fuglene, og de fortærede al træernes frugt fra træerne: det var kun med stor anstrengelse, at de kunne redde lidt af al jordens frugt i deres dage.
13 Og i dette niogtredivte jubelår, i den anden uge i det første år, [1870 AM] tog Terah sig en hustru, og hendes navn var Edna, datter af Abram, datter af hans fars søster. Og i det syvende år i denne uge [1876 AM] fødte hun ham en søn, og han kaldte ham Abram efter sin mors fars navn;
14 for han var død, før hans datter havde undfanget en søn.
15 Og barnet begyndte at forstå jordens vildfarelser, at alle for vild efter udskårne billeder og efter urenhed, og hans far lærte ham at skrive, og han var to uger gammel, [1890

AM] og han skilte sig fra sin far, så han ikke måtte tilbede afguder sammen med ham.
16 Og han begyndte at bede til Skaberen af alle ting om, at Han måtte frelse ham fra menneskenes børns vildfarelser, og at hans del ikke skulle falde i vildfarelse efter urenhed og afsky.
17 Og såtiden kom til at så sæd i landet, og de gik alle ud sammen for at beskytte deres sæd mod ravnene, og Abram gik ud med dem, der gik, og barnet var en dreng på fjorten år.
18 Og en sky af ravne kom for at fortære sæden, og Abram løb dem i møde, før de slog sig ned på jorden, og råbte til dem, før de slog sig ned på jorden for at fortære sæden, og sagde: "Kom ikke ned; vend tilbage til det sted, hvorfra I kom!" Og de vendte tilbage.
19 Og han lod ravneskyerne vende sig den dag halvfjerds gange, og af alle ravnene i hele det land, hvor Abram var, bosatte der sig ikke en eneste.
20Og alle, som var med ham i hele landet, så ham råbe, og alle ravnene vendte tilbage, og hans navn blev stort i hele kaldæernes land.
21 Og i år kom alle til ham, som ville så, og han gik med dem, indtil såtiden var slut. De såede deres jord, og det år bragte de nok korn hjem, spiste og blev mætte.
22 Og i det første år af den femte uge [1891 AM] underviste Abram dem, der lavede okseredskaber, træhåndværkerne, og de lavede et kar over jorden, vendt mod plovens ramme, for at lægge sæden derpå, og sæden faldt ned derfra på plovens skær og blev skjult i jorden, og de frygtede ikke længere ravnene.
23 Og på denne måde lavede de (kar) oven på jorden på alle plovenes spanter, og de såede og dyrkede hele jorden, sådan som Abram befalede dem, og de frygtede ikke længere fuglene.

KAPITEL 12

1 Og det skete i den sjette uge, i det syvende år, [1904 AM], at Abram sagde til sin far Terah: "Far!"
2 Og han sagde: "Se, her er jeg, min søn." Og han sagde:
"Hvilken hjælp og gavn har vi af de afguder, som du tilbeder,
Og for hvem bøjer du dig?
3 For der er ingen ånd i dem,
For de er stumme skikkelser og et vildledningsværk for hjertet.
Tilbed dem ikke:
4 Tilbed himlens Gud,
Hvem får regn og dug til at falde ned på jorden
Og gør alt på jorden,
Og har skabt alt ved sit ord,
Og alt liv er fra for hans åsyn.
5 Hvorfor tilbeder I ting, som ikke har nogen ånd i sig?
For de er (menneske) hænders værk,
Og på jeres skuldre bærer I dem,
Og I får ingen hjælp fra dem,
Men de er en stor årsag til skam for dem, der laver dem,
og en vildledning af hjertet for dem, der tilbeder dem:
Tilbed dem ikke.
6 Og hans far sagde til ham: "Jeg ved det også, min søn, men hvad skal jeg gøre med et folk, som har sat mig til at tjene dem?"
7 Og hvis jeg fortæller dem sandheden, vil de slå mig ihjel; for deres sjæl hænger ved dem, tilbeder dem og ærer dem.
8 Ti stille, min søn, for at de ikke skal slå dig ihjel!' Og disse ord talte han til sine to brødre, og de blev vrede på ham, og han tav.
9 Og i det fyrretyvende jubelår, i den anden uge, i dets syvende år, [1925 AM] tog Abram sig en hustru, og hendes navn var Saraj, hans fars datter, og hun blev hans hustru.
10 Og Haran, hans bror, tog sig en hustru i det tredje år af den tredje uge [1928], og hun fødte ham en søn i det syvende år af denne uge [1932], og han kaldte ham Lot.
11 Og Nakor, hans bror, tog sig en hustru.
12 Og i Abrams tresindstyvende leveår, det vil sige i den fjerde uge i dets fjerde år, [1936 AM] stod Abram op om natten og brændte afgudshuset, og han brændte alt, hvad der var i huset, og ingen vidste det.
13 Og de stod op om natten og søgte at redde deres guder fra ilden.
14 Og Haran skyndte sig at redde dem, men ilden flammede op over ham, og han blev forbrændt i ilden, og han døde i Ur i Kaldæa foran sin far Terah, og de begravede ham i Ur i Kaldæa.
15 Og Terah drog ud fra Ur i Kaldæa, han og hans sønner, for at drage til Libanons land og Kana'ans land, og han boede i Harans land, og Abram boede hos sin far Terah i Haran i to uger i år.
16 Og i den sjette uge, i det femte år deraf, [1951 AM] sad Abram oppe hele natten på nymånen i den syvende måned for at observere stjernerne fra aften til morgen for at se, hvordan årets karakter ville blive med hensyn til regnen, og han var alene, mens han sad og observerede.
17 Og et ord kom i hans hjerte, og han sagde: Alle stjernernes tegn, månens og solens tegn er alle i Herrens hånd. Hvorfor skal jeg undersøge dem?
18 Hvis han vil, lader han det regne morgen og aften;
Og hvis Han ønsker det, holder Han det tilbage,
Og alt er i hans hånd.
19 Og han bad den nat og sagde:
Min Gud, Gud den Højeste, du alene er min Gud,
Og dig og dit herredømme har jeg valgt.
Og Du har skabt alle ting,
og alt, hvad der er dine hænders værk.
20 Befri mig fra onde ånders hænder, som hersker over menneskers hjerters tanker,
Og lad dem ikke føre mig vild fra Dig, min Gud.
Og grundfæste mig og mit afkom for evigt
At vi ikke farer vild fra nu af og til evig tid.
21 Og han sagde: "Skal jeg vende tilbage til Ur i Kaldæa, som søger mit ansigt, så jeg kan vende tilbage til dem, skal jeg blive her på dette sted? Måtte den rette vej foran dig lykkes i din tjeners hænder, så han kan opfylde den, og jeg ikke vandrer i mit hjertes bedrag, o min Gud."
22 Og han var færdig med at tale og bede, og se, Herrens ord blev sendt til ham gennem mig: »Drag op fra dit land og fra din slægtning og fra din fars hus til det land, som jeg vil vise dig, og jeg vil gøre dig til et stort og talrigt folk.
23 Og jeg vil velsigne dig
Og jeg vil gøre dit navn stort,

Og du skal blive velsignet på jorden,
Og i dig skal alle jordens slægter velsignes,
Og jeg vil velsigne dem, der velsigner dig,
Og forband dem, der forbander dig.
24 Og jeg vil være din Gud og din søn og din søns søn og hele din afkom. Frygt ikke, fra nu af og til alle jordens slægter er jeg din Gud.
25 Og Gud Herren sagde: »Åbn hans mund og hans ører, så han kan høre og tale med sin mund, med det sprog, som er blevet åbenbaret;« for det var ophørt fra alle menneskenes børns mund fra den dag, Babel blev omstyrtet.
26 Og jeg åbnede hans mund og hans ører og hans læber, og jeg begyndte at tale med ham på hebraisk på skabelsens sprog.
27 Og han tog sine fædres bøger, og disse var skrevet på hebraisk, og han nedskrev dem, og han begyndte fra nu af at studere dem, og jeg gjorde ham bekendt med det, som han ikke kunne (forstå), og han studerede dem i de seks regnfulde måneder.
28 Og det skete i det syvende år af den sjette uge [1953 AM] at han talte til sin far og fortalte ham, at han ville forlade Haran for at drage ind i Kana'ans land for at se det og vende tilbage til ham.
29 Og hans far Terah sagde til ham: "Gå i fred!
Må den evige Gud rette din sti.
Og Herren være med dig og beskytte dig fra alt ondt,
Og give dig nåde, barmhjertighed og gunst for dem, der ser dig,
Og måtte ingen af menneskenes børn have magt over dig til at skade dig;
Gå i fred.
30 Og hvis du ser et land, der er behageligt for dine øjne at bo i, så rejs dig og tag mig til dig, og tag Lot, din bror Harans søn, med dig som din egen søn! Herren være med dig!
31 Og din bror Nakor må blive hos mig, indtil du vender tilbage i fred, så kan vi alle følge dig sammen.

KAPITEL 13

1 Abram rejste fra Haran og tog sin hustru Saraj og sin bror, Harans søn, med til Kana'ans land. Han kom til Assur og drog videre til Sikem og boede ved et højt egetræ.
2 Og han så, og se, landet var meget dejligt fra Hamat-indgangen til den høje eg.
3 Og Herren sagde til ham: "Til dig og din afkom vil jeg give dette land."
4 Og han byggede et alter der og ofrede et brændoffer på det til Herren, som var åbenbaret for ham.
5 Og han drog derfra til bjerget ... Betel mod vest og Aj mod øst, og slog sit telt op der.
6 Og han så, og se, landet var meget vidtstrakt og godt, og alt voksede derpå: vinstokke, figner, granatæbler, egetræer, terebinter, olietræer, cedertræer, cypresser, daddeltræer og alle markens træer, og der var vand på bjergene.
7 Og han priste Herren, som havde ført ham ud af Ur i Kaldæa og bragt ham til dette land.
8 Og det skete i det første år, i den syvende uge, ved nymånen i den første måned, 1954 AM] at han byggede et alter på dette bjerg og påkaldte Herrens navn: "Du, den evige Gud, er min Gud."
9 Og han ofrede et brændoffer på alteret til Herren, for at han skulle være med ham og ikke svigte ham alle hans livsdage.
10 Og han drog derfra og drog mod syd, og han kom til Hebron, og Hebron blev bygget på den tid, og han boede der i to år, og han drog (derfra) til landet i syd, til Bealoth, og der var hungersnød i landet.
11 Og Abram drog til Egypten i det tredje år af ugen, og han boede i Egypten fem år, før hans hustru blev revet bort fra ham.
12 Tanais i Egypten blev på den tid bygget – syv år efter Hebron.
13 Da Farao tog Abrams hustru Saraj til fange, slog Herren Farao og hans hus med store plager for Abrams hustru Saraj.
14 Abram var meget berømt i sin formue af får, kvæg, æsler, heste, kameler, trælle og tjenestepiger og i overordentlig mængde sølv og guld. Hans brorsøn Lot var også rig.
15 Og Farao gav Saraj, Abrams hustru, tilbage og sendte ham ud af Egypten. Han rejste til det sted, hvor han havde slået sit telt op fra begyndelsen, til alterets sted, med Aj mod øst og Betel mod vest. Og han priste Herren sin Gud, som havde ført ham tilbage i fred.
16 Og det skete i det enogfyrretyvende jubelår i det tredje år af den første uge [1963 AM] at han vendte tilbage til dette sted og ofrede der et brændoffer og påkaldte Herrens navn og sagde: "Du, den højeste Gud, er min Gud for evigt og altid."
17 Og i det fjerde år af denne uge [1964 AM] skiltes Lot fra ham, og Lot bosatte sig i Sodoma, og mændene i Sodoma syndede meget.
18 Og det bedrøvede ham i sit hjerte, at hans brorsøn var gået fra ham; for han havde ingen børn.
19 I det år da Lot blev ført til fange, sagde Herren til Abram, efter at Lot havde skilt sig fra ham, i det fjerde år af denne uge: »Løft dine øjne fra det sted, hvor du bor, mod nord og syd, mod vest og øst.
20 For hele det land, du ser, vil jeg give dig og dit afkom til evig tid, og jeg vil gøre dit afkom som havets sand. Selv om man kan tælle jordens støv, skal dit afkom ikke tælles.
21 Rejs dig op, gå (gennem landet) i dets længde og bredde og se det hele, for til dit afkom vil jeg give det.' Og Abram drog til Hebron og bosatte sig der.
22 Og i det år kom Kedorlaomer, Elams konge, og Amrafel, Sinears konge, og Arjok, Sellasars konge, og Tergal, Nationernes konge, og dræbte Gomorras konge, og Sodomas konge flygtede, og mange faldt på grund af sår i Siddims dal ved Salthavet.
23 Og de tog Sodoma, Adam og Zeboim til fange, og de tog også Lot, Abrams brorsøn, og alle hans ejendele til fange, og de drog til Dan.
24 Og en af dem, der var undsluppet, kom og fortalte Abram, at hans brors søn var blevet taget til fange, og (Abram) bevæbnede sine husfolk ...
25 ... for Abram og hans afkom gav han Herren en tiendedel af førstegrøden, og Herren fastsatte det som en evig forordning, at de skulle give det til præsterne, der tjente for ham, så de skulle besidde det for evigt.
26 Og denne lov har ingen grænse for dage; for han har forordnet det for generationerne for evigt, at de skal give

Herren tiende af alt, af sæden og vinen og olien og kvægene og fårene.
27 Og han gav sine præster det at spise og drikke med glæde for hans ansigt.
28 Og Sodomas konge kom til ham og bøjede sig for ham og sagde: "Vor Herre Abram, giv os de sjæle, som du har reddet, men lad byttet være dit!"
29 Og Abram sagde til ham: "Jeg løfter mine hænder til den højeste Gud, at jeg ikke skal tage noget af det, der er dit, hverken en tråd eller en skorem, for at du ikke skal sige: Jeg har gjort Abram rig; kun hvad de unge mænd har spist, og den del, som de mænd, der fulgte mig, Aner, Eskol og Mamre, har fået. Disse skal få deres del."

KAPITEL 14

1 Efter disse begivenheder, i det fjerde år i denne uge, ved nymånen i den tredje måned, kom Herrens ord til Abram i en drøm: »Frygt ikke, Abram! Jeg er din forsvarer, og din belønning skal være overordentlig stor.«
2 Og han sagde: "Herre, Herre, hvad vil du give mig? Jeg går herfra barnløs, og Maseqs søn, min tjenestepiges søn, er Damasek Eliezer. Han skal være min arving, og du har ikke givet mig nogen afkom."
3 Og han sagde til ham: "Denne (mand) skal ikke være din arving, men en, der skal komme fra dit eget liv; han skal være din arving."
4 Og han førte ham ud og sagde til ham: "Se op mod himlen og tæl stjernerne, hvis du kan tælle dem."
5 Og han så op mod himlen og fik øje på stjernerne. Og han sagde til ham: »Sådan skal dit afkom være.«
6 Og han troede på Herren, og det blev regnet ham til retfærdighed.
7 Og han sagde til ham: "Jeg er Herren, som førte dig ud fra Ur i Kaldæa for at give dig Kana'anæernes land til evig besiddelse; og jeg vil være din Gud og din efterkommer efter dig."
8 Og han sagde: "Herre, Herre, hvorved skal jeg vide, at jeg skal arve (det)?"
9 Og han sagde til ham: "Tag mig en treårig kvie, en treårig ged, et treårigt får, en turteldue og en due."
10 Og han tog alt dette midt i måneden og bosatte sig ved Mamres egetræ, som ligger nær Hebron.
11 Og han byggede et alter der og ofrede alt dette; og han udgød deres blod på alteret og delte dem midt over og lagde dem over for hinanden; men fuglene delte han ikke.
12 Og fugle kom ned på stykkerne, og Abram drev dem væk og tillod ikke fuglene at røre ved dem.
13 Da solen var gået ned, faldt Abram i en henrykkelse, og se, et rædsel af stort mørke faldt over ham, og man sagde til Abram: »Du skal vide med sikkerhed, at dine afkom skal være fremmede i et land, der ikke er deres, og de skal gøre dem til trælle og plage dem i fire hundrede år.
14 Og også den nation, som de skal være i trældom under, vil jeg dømme, og derefter skal de drage ud derfra med megen ejendom.
15 Og du skal gå til dine fædre i fred og blive begravet i en god alderdom.
16 Men i den fjerde generation skal de vende hertil, for amoritternes synd er endnu ikke fuldendt.
17 Og han vågnede af sin søvn og stod op, og solen var gået ned; og der var en flamme, og se, en ovn rygede, og en flammende ild fór frem mellem stykkerne.
18 På den dag sluttede Herren en pagt med Abram og sagde: »Til dit afkom vil jeg give dette land fra Egyptens flod til den store flod, Eufratfloden: kenitterne, kenizzitterne, kadmonitterne, perizzitterne, refaitterne, pakoriterne, hivvitterne, amoritterne, kana'anæerne, girgashitterne og jebusitterne.
19 Og dagen gik, og Abram ofrede stykkerne og fuglene og deres frugtofre og deres drikofre, og ilden fortærede dem.
20 Og på den dag indgik vi en pagt med Abram, ligesom vi havde indgik en pagt med Noah i denne måned; og Abram fornyede festen og forordningen for sig selv for evigt.
21 Abram glædede sig og fortalte sin hustru Saraj alt dette, og han troede, at han ville få børn, men hun fødte ikke.
22 Og Saraj gav sin mand Abram et råd og sagde til ham: "Gå ind til Hagar, min egyptiske tjenestepige; måske kan jeg opbygge dig et afkom ved hende."
23 Abram lyttede til sin hustru Saraj og sagde til hende: "Gør det!" Saraj tog sin egyptiske tjenestepige Hagar og gav hende til sin mand Abram til hustru.
24 Og han gik ind til hende, og hun blev frugtsommelig og fødte ham en søn, og han kaldte ham Ismael i det femte år af denne uge [1965 AM]; og dette var det seksogfirsindstyvende år i Abrams liv.

KAPITEL 15

1 Og i det femte år af den fjerde uge af dette jubelår, [1979 AM] i den tredje måned, midt i måneden, fejrede Abram festen for førstegrøden af kornhøsten.
2 Og han ofrede nye ofre på alteret, førstegrøden af afgrøden, til Herren, en kvie, en ged og et får på alteret som brændoffer til Herren; deres frugtofre og deres drikofre ofrede han på alteret sammen med røgelse.
3 Og Herren åbenbarede sig for Abram og sagde til ham: »Jeg er Gud den Almægtige; sæt dig selv i mine øjne og vær fuldkommen.
4 Og jeg vil oprette min pagt mellem mig og dig, og jeg vil gøre dig overmåde talrig.
5 Og Abram faldt på sit ansigt, og Gud talte med ham og sagde:
6 "Se, min forordning er med dig,
Og du skal blive fader til mange folkeslag.
7 Dit navn skal ikke mere være Abram,
Men dit navn skal fra nu af og til evig tid være Abraham.
For jeg har gjort dig til fader til mange folkeslag.
8 Og jeg vil gøre dig meget stor,
Og jeg vil gøre dig til folkeslag,
Og konger skal udgå fra dig.
9 Og jeg vil oprette min pagt mellem mig og dig og dit afkom efter dig, gennem deres slægtled, en evig pagt, så at jeg kan være din Gud og dit afkom efter dig.
10 Jeg vil give dig og dine efterkommere det land, hvor du har boet som udlænding, Kana'ans land, for at du skal besidde det for evigt, og jeg vil være deres Gud.
11 Herren sagde til Abraham: "Hold min pagt, du og dine efterkommere efter dig. Omskær alle mandkøn iblandt jer og omskær jeres forhud. Det skal være et tegn på en evig pagt mellem mig og jer."

12 Og på den ottende dag skal I omskære alle mandkøn i jeres slægtled, både dem, der er født i huset, og dem, I har købt for penge fra en fremmed, som I har erhvervet, og som ikke er af din afkom.
13 Den, der er født i dit hus, skal omskæres, og de, du har købt for penge, skal omskæres, og min pagt skal være i jeres kød og blod som en evig forordning.
14 Og den uomskårne mand, som ikke bliver omskåret på sin forhud på den ottende dag, den sjæl skal udryddes fra sit folk, fordi han har brudt min pagt.
15 Gud sagde til Abraham: »Din hustru Saraj skal ikke mere hedde Saraj, men Sara skal være hendes navn.
16 Og jeg vil velsigne hende og give dig en søn ved hende, og jeg vil velsigne ham, og han skal blive til et folk, og konger over folkeslag skal nedstamme fra ham.
17 Da faldt Abraham på sit ansigt og glædede sig og sagde i sit hjerte: "Skal en søn fødes en, der er hundrede år gammel, og skal Sara, der er halvfems år gammel, føde?"
18 Og Abraham sagde til Gud: "Gid Ismael måtte leve for dit åsyn!"
19 Og Gud sagde: »Ja, Sara skal også føde dig en søn, og du skal give ham navnet Isak, og jeg vil oprette min pagt med ham, en evig pagt for hans afkom efter ham.
20 Og også hvad Ismael angår, har jeg hørt dig, og se, jeg vil velsigne ham og gøre ham stor og talrig, og han skal avle tolv fyrster, og jeg vil gøre ham til et stort folk.
21 Men min pagt vil jeg oprette med Isak, som Sara skal føde dig i disse dage, i det næste år.
22 Og da han holdt op med at tale med ham, steg Gud op fra Abraham.
23 Og Abraham gjorde, som Gud havde sagt til ham, og han tog sin søn Ismael og alle dem, der var født i hans hus, og som han havde købt for hans penge, alle mandkøn i hans hus, og omskar deres forhud.
24 Og på samme dag blev Abraham omskåret, og alle mændene i hans husstand, *og de fødte i huset*, og alle dem, han havde købt for penge fra fremmedes børn, blev omskåret med ham.
25 Denne lov gælder for alle generationer til evig tid, og der er ingen omskærelse af dagene, og ingen udeladelse af én dag ud af de otte dage; for det er en evig forordning, fastsat og skrevet på de himmelske tavler.
26 Og enhver, der fødes, hvis forhud ikke omskæres på den ottende dag, hører ikke til børnene af den pagt, som Herren sluttede med Abraham, men til fortabelsens børn; og der er heller intet tegn på ham, at han er Herrens, men (han er bestemt) til at blive udryddet og slået ihjel fra jorden og oprykket af jorden, for han har brudt Herren vor Guds pagt.
27 For alle nærværets engle og alle helliggørelsens engle er skabt således fra den dag, de blev skabt, og foran nærværets engle og helliggørelsens engle har han helliget Israel, for at de skulle være med ham og med hans hellige engle.
28 Og du skal give Israels børn den befaling, at de skal overholde denne pagts tegn i deres generationer som en evig forordning, og de skal ikke udryddes af landet.
29 For budet er fastsat som en pagt, at de skal overholde det for evigt blandt alle Israels børn.
30 Herren lod ikke Ismael og hans sønner og hans brødre og Esau komme nær, og han udvalgte dem ikke, fordi de var Abrahams børn, fordi han kendte dem, men han udvalgte Israel til at være sit folk.
31 Og han helligede det og samlede det fra alle menneskenes børn; for der er mange nationer og mange folkeslag, og alle er hans, og over alt har han givet ånder magt til at føre dem vild fra ham.
32 Men over Israel udnævnte han ingen engel eller ånd, for han alene er deres hersker, og han vil bevare dem og kræve dem af sine engles og sine ånders hånd og af al sin magt, for at han kan bevare dem og velsigne dem, og at de må være hans, og han må være deres fra nu af og til evig tid.
33 Og nu forkynder jeg dig, at Israels børn ikke vil holde fast i denne forordning, og de vil ikke omskære deres sønner i overensstemmelse med hele denne lov; for i deres omskærelses kød vil de undlade denne omskærelse af deres sønner, og alle de, Beliars sønner, vil lade deres sønner være uomskårne, som de blev født.
34 Og Herren skal komme med stor vrede mod Israels børn, fordi de har forladt hans pagt og vendt sig bort fra hans ord og ophidset og bespottet, idet de ikke overholder denne lovs bestemmelser; for de har behandlet deres medlemmer som hedningerne, så de kan fjernes og udryddes af landet. Og der skal ikke mere være tilgivelse eller forladelse for dem [så der skulle være tilgivelse og forladelse] for al synden i denne evige vildfarelse.

KAPITEL 16

1 Og ved nymånedagen i den fjerde måned viste vi os for Abraham ved Mamres egetræ og talte med ham og kundgjorde ham, at hans hustru Sara ville give ham en søn.
2 Og Sara lo, for hun hørte, at vi havde talt disse ord med Abraham, og vi irettesatte hende, og hun blev bange og benægtede, at hun havde grinet af ordene.
3 Og vi fortalte hende hendes søns navn, som hans navn er foreskrevet og skrevet på de himmelske tavler (dvs. Isak,
4 Og (at) når vi vendte tilbage til hende på et fastsat tidspunkt, ville hun have undfanget en søn.
5 Og i denne måned eksekverede Herren sine domme over Sodoma, Gomorra, Zeboim og hele Jordan-området, og han brændte dem med ild og svovl og ødelagde dem indtil denne dag, ligesom jeg har forkyndt dig alle deres gerninger, at de er onde og overordentlig syndere, og at de besmitter sig selv og bedriver utugt i deres kød og øver urenhed på jorden.
6 Og på samme måde vil Gud eksekvere dom over de steder, hvor de har handlet i overensstemmelse med Sodomitternes urenhed, ligesom dommen over Sodoma.
7 Men vi frelste Lot, for Gud huskede Abraham og førte ham ud af katastrofens midte.
8 Og han og hans døtre begik en synd på jorden, en synd som ikke havde været på jorden fra Adams dage indtil hans tid; for manden lå med sine døtre.
9 Og se, det blev befalet og indgraveret angående alle hans afkom på de himmelske tavler at fjerne dem og udrydde dem og at eksekvere dom over dem ligesom dommen over Sodoma og ikke efterlade nogen afkom af mennesket på jorden på fordømmelsens dag.
10 I samme måned rejste Abraham fra Hebron og drog afsted og bosatte sig mellem Kadesh og Shur i Gerars bjerge.

11 Og midt i den femte måned flyttede han derfra og bosatte sig ved Edsbrønden.
12 Og midt i den sjette måned besøgte Herren Sara og gjorde med hende, som han havde sagt, og hun blev frugtsommelig.
13 Og hun fødte en søn i den tredje måned, og midt i måneden, på den tid, Herren havde talt til Abraham, på førstegrødens fest, blev Isak født.
14 Og Abraham omskar sin søn på den ottende dag; han var den første, der blev omskåret efter den pagt, som var fastsat for evigt.
15 Og i det sjette år af den fjerde uge kom vi til Abraham, til Edsbrønden, og vi viste os for ham [ligesom vi havde fortalt Sara, at vi skulle vende tilbage til hende, og at hun ville have undfanget en søn].
16 Og vi vendte tilbage i den syvende måned og fandt Sara frugtsommelig foran os, og vi velsignede ham og kundgjorde ham alt, hvad der var blevet bestemt angående ham, at han ikke skulle dø, før han havde fået seks sønner mere og skulle se dem, før han døde; men at hans navn og afkom skulle kaldes i Isak:
17 Og at alle hans sønners afkom skulle være hedninger og regnes blandt hedningerne; men af Isaks sønner skulle én blive en hellig afkom og ikke regnes blandt hedningerne.
18 For han skulle blive den Højestes del, og hele hans afkom skulle falde i Guds eje, så det skulle være Herren et ejendomsfolk frem for alle folkeslag, og det skulle blive et kongerige og præster og en hellig nation.
19 Og vi gik vores vej og fortalte Sara alt, hvad vi havde fortalt ham, og de glædede sig begge overordentlig meget.
20 Og han byggede dér et alter for Herren, som havde udfriet ham, og som havde glædet ham i hans udlændinges land, og han fejrede en glædesfest i denne måned i syv dage ved det alter, han havde bygget ved Edsbrønden.
21 Og han byggede løvhytter til sig selv og sine tjenere på denne højtid, og han var den første til at fejre løvhyttefesten på jorden.
22 Og i disse syv dage bragte han hver dag et brændoffer til Herren til alteret: to okser, to væddere, syv får og en gedebuk som syndoffer, for derved at sone for sig selv og sine efterkommere.
23 Og som takkeoffer syv væddere, syv gedekid, syv får og syv gedebukke med deres frugtofre og drikofre; og han brændte alt fedtet på alteret, et udvalgt offer til Herren til en liflig duft.
24 Morgen og aften brændte han duftende stoffer: røgelse, galbanum, nardus, myrra, krydderi og urte; alle disse syv ofrede han knuste, blandede i lige store dele (og) rene.
25 Og han fejrede denne fest i syv dage og glædede sig af hele sit hjerte og af hele sin sjæl, han og alle, der var i hans hus, og der var ingen fremmed eller uomskåret hos ham.
26 Og han priste sin Skaber, som havde skabt ham i sin generation, for han havde skabt ham efter sin velbehagelighed; for han vidste og forstod, at fra ham skulle retfærdighedens plante opstå for de evige generationer, og fra ham et helligt sæd, så det skulle blive som ham, som havde skabt alle ting.
27 Og han velsignede og glædede sig, og han kaldte denne højtid Herrens højtid, en glæde, som Gud den Højeste har behag i.
28 Og vi priste ham for evigt og alle hans efterkommere efter ham gennem alle jordens generationer, fordi han fejrede denne fest til den rette tid, i overensstemmelse med de himmelske tavlers vidnesbyrd.
29 Derfor er det på de himmelske tavler foreskrevet for Israel, at de skal fejre løvhyttefesten i syv dage med glæde i den syvende måned, en velbehagelig bestemmelse for Herren - en evig lov for deres generationer hvert år.
30 Og der er ingen grænse for dette antal dage; for det er foreskrevet for Israel for evigt, at de skal fejre den og bo i løvhytter og sætte kranse på deres hoveder og tage løvrige grene og piletræer fra bækken.
31 Abraham tog palmegrene og frugten af smukke træer og gik hver dag syv gange om morgenen rundt om alteret med grenene og priste og takkede sin Gud for alle ting med glæde.

KAPITEL 17

1 Og i det første år af den femte uge blev Isak vænnet fra i dette jubelår, [1982 AM] og Abraham gjorde et stort festmåltid i den tredje måned, den dag hans søn Isak blev vænnet fra.
2 Og Ismael, Hagars søn, ægypteren, stod i Abrahams sted for sin far Abrahams ansigt. Abraham glædede sig og priste Gud, fordi han havde set sine sønner og ikke var død barnløs.
3 Og han huskede de ord, som han havde talt til ham den dag, Lot havde skiltes fra ham, og han glædede sig, fordi Herren havde givet ham sæd på jorden til at arve jorden, og han velsignede af hele sin mund Skaberen af alting.
4 Og Sara så Ismael spille og danse, og Abraham juble af stor glæde, og hun blev jaloux på Ismael og sagde til Abraham: "Jag denne trælkvinde og hendes søn bort, for denne trælkvindes søn skal ikke arve med min søn, Isak."
5 Og Abraham syntes ikke, det var hans tjenestepige og hans søns skyld, at han skulle jage dem bort.
6 Og Gud sagde til Abraham: "Lad det ikke være ondt i dine øjne på grund af barnet og tjenestekvinden; i alt hvad Sara har sagt til dig, skal du lytte til hendes ord og gøre dem; for efter Isak skal dit navn og din afkom nævnes."
7 Men denne tjenestekvindes søn vil jeg gøre til et stort folk, fordi han er af din afkom.
8 Tidligt om morgenen stod Abraham op og tog brød og en vandflaske og lagde det på Hagars og barnets skuldre og sendte hende bort.
9 Så drog hun afsted og vandrede i Be'ershebas ørken, og vandet i flasken var brugt op, og barnet tørstede og kunne ikke gå videre og faldt om.
10 Og hans mor tog ham og kastede ham under et oliventræ og gik hen og satte sig over for ham, et bueskuds afstand; for hun sagde: "Lad mig ikke se mit barns død!" Og mens hun sad, græd hun.
11 Og en Guds engel, en af de hellige, sagde til hende: "Hvorfor græder du, Hagar? Rejs dig, tag barnet og hold det i din hånd, for Gud har hørt din røst og set barnet."
12 Da hun åbnede sine øjne, så hun en brønd med vand. Hun gik hen og fyldte sin flaske med vand og gav sit barn at drikke. Derefter stod hun op og drog mod Parans ørken.

13 Og barnet voksede op og blev en bueskytte, og Gud var med ham, og hans mor tog ham en hustru blandt Egyptens døtre.
14 Og hun fødte ham en søn, og han kaldte ham Nebajot; for hun sagde: "Herren var mig nær, da jeg påkaldte ham."
15 Og det skete i den syvende uge, i det første år deraf, [2003 AM] i den første måned i dette jubelår, på den tolvte i denne måned, lød der stemmer i himlen om Abraham, at han var trofast i alt, hvad han sagde til ham, og at han elskede Herren, og at han var trofast i enhver trængsel.
16 Og prins Mastêmâ kom og sagde for Gud: »Se, Abraham elsker sin søn Isak, og han har glæde i ham over alt andet; sig til ham at ofre ham som et brændoffer på alteret, og Du skal se, om han vil udføre denne befaling, og Du skal vide, om han er trofast i alt, hvad Du prøver ham.
17 Og Herren vidste, at Abraham var trofast i alle hans trængsler; for han havde prøvet ham i hans land og med hungersnød og havde prøvet ham med kongers rigdom og havde prøvet ham igen med hans hustru, da hun blev revet fra ham, og med omskærelse; og havde prøvet ham med Ismael og Hagar, hans tjenestepige, da han sendte dem bort.
18 Og i alt, hvori han havde prøvet ham, fandtes han trofast, og hans sjæl var ikke utålmodig, og han var ikke sen til at handle; for han var trofast og en elskende Herren.

KAPITEL 18

1 Gud sagde til ham: »Abraham, Abraham!« Og han sagde: »Se, her er jeg.«
2 Og han sagde: "Tag din elskede søn, som du elsker, Isak, og gå op i højlandet og ofre ham på et af de bjerge, som jeg vil vise dig."
3 Tidligt om morgenen stod han op og sadlede sit æsel og tog sine to unge mænd og sin søn Isak med sig og kløvede brænde til brændofferet. På den tredje dag drog han til stedet og så stedet på afstand.
4 Så kom han til en brønd og sagde til sine unge mænd: "Bliv her med æslet, så vil jeg og drengen gå derhen, og når vi har tilbedt, vil vi komme tilbage til jer."
5 Så tog han brændet til brændofferet og lagde det på sin søn Isak, og han tog ilden og kniven i sin hånd, og de gik begge sammen derhen.
6 Isak sagde til sin far: "Far!" Og han sagde: "Her er jeg, min søn." Og han sagde til ham: "Se, ilden og kniven og brændet, men hvor er fåret til brændofferet, far?"
7 Og han sagde: »Gud vil sørge for et får til brændoffer, min søn.« Og han kom hen til stedet, hvor Guds bjerg står.
8 Og han byggede et alter og lagde brændet på alteret, bandt sin søn Isak og lagde ham oven på brændet, som var på alteret, og rakte sin hånd ud for at tage kniven for at slagte sin søn Isak.
9 Og jeg stod foran ham og foran fyrst Mastêmâ, og Herren sagde: "Sig til ham, at han ikke må lægge hånd på drengen eller gøre ham noget, for jeg har vist, at han frygter Herren."
10 Og jeg kaldte til ham fra himlen og sagde til ham: »Abraham, Abraham!« Og han blev forfærdet og sagde: »Se, her er jeg!«
11 Og jeg sagde til ham: "Læg ikke din hånd på drengen, og gør ham intet; for nu har jeg vist, at du frygter Herren og ikke har sparet mig din søn, din førstefødte."
12 Og prins Mastêmâ blev skamfuld; og Abraham løftede sine øjne og så, og se, en vædder var fanget ... i sine horn, og Abraham gik hen og tog vædderen og ofrede den som et brændoffer i stedet for sin søn.
13 Og Abraham kaldte dette sted: "Herren har set", derfor siges det om bjerget: "Herren har set", det er Zions bjerg.
14 Og Herren kaldte Abraham ved hans navn for anden gang fra himlen, idet han lod os åbenbare for at tale til ham i Herrens navn.
15 Og han sagde: "Ved mig selv har jeg svoret, siger Herren, fordi du har gjort dette og ikke holdt din søn, din elskede, tilbage fra mig, at jeg vil velsigne dig rigt og gøre dit afkom talrigt som himlens stjerner og som sandet på havets bred. Og dit afkom skal arve sine fjenders byer,
16 Og i din afkom skal alle jordens folk velsignes, fordi du har adlydt min røst, og jeg har vist alle, at du er trofast mod mig i alt, hvad jeg har sagt til dig: Gå i fred.
17 Så gik Abraham til sine unge mænd, og de brød op og drog sammen til Be'ersjeba, og Abraham [2010 AM] boede ved Edsbrønden.
18 Og han fejrede denne fest hvert år i syv dage med glæde, og han kaldte den Herrens fest i henhold til de syv dage, hvor han drog og vendte tilbage i fred.
19 Og derfor er det blevet forordnet og skrevet på de himmelske tavler angående Israel og dets afkom, at de skal fejre denne højtid i syv dage med højtidens glæde.

KAPITEL 19

1 I det første år af den første uge i det toogfyrretyvende jubelår vendte Abraham tilbage og bosatte sig over for Hebron, det er Kirjat-Arba, i to uger.
2 Og i det første år af den tredje uge af dette jubelår var Saras levedage fyldt, og hun døde i Hebron.
3 Og Abraham gik hen for at sørge over hende og begrave hende, og vi prøvede ham for at se, om hans ånd var tålmodig, og om han ikke var vred på sine ord; og han fandtes tålmodig i dette og blev ikke foruroliget.
4 For i tålmodighed talte han med Hets børn for at få ham et sted at begrave hans døde.
5 Og Herren lod ham nåde finde hos alle, der så ham, og han bad mildt til Hets sønner, og de gav ham landet med den dobbelte hule over for Mamre, det er Hebron, for fire hundrede sølvpenge.
6 Og de bad ham og sagde: "Vi vil give dig det for ingenting; men han ville ikke tage det fra deres hænder for ingenting, for han gav stedets pris, pengene i fuld længde, og han bøjede sig for dem to gange, og derefter begravede han sin døde i den dobbelte hule."
7 Og alle Saras levedage blev et hundrede og syvogtyve år, det vil sige to jubelår og fire uger og et år. Dette er Saras leveår.
8 Dette er den tiende prøvelse, hvormed Abraham blev prøvet, og han viste sig at være trofast og tålmodig i ånden.
9 Og han sagde ikke et eneste ord om rygtet i landet, at Gud havde sagt, at han ville give det til ham og hans afkom efter ham, og at han bad om et sted dér at begrave sine døde; for han var fundet trofast og var skrevet på de himmelske tavler som Guds ven.
10 Og i det fjerde år af hans tid tog han en hustru til sin søn Isak, og hendes navn var Rebekka [2020 AM] [datter af

Betuel, søn af Nakor, Abrahams bror], søster til Laban og datter af Betuel; og Betuel var søn af Melka, som var hustru til Nakor, Abrahams bror.
11 Abraham tog sig en tredje hustru, og hendes navn var Ketura, blandt hans hustjeneres døtre, for Hagar var død før Sara. Og hun fødte ham seks sønner, Zimram, Jokshan, Medan, Midjan, Jisjbak og Sua, i løbet af de to åruger.
12 Og i den sjette uge, i det andet år af slekten, fødte Rebekka Isak to sønner, Jakob og Esau,
13 Og [2046 AM] Jakob var en glat og retskaffen mand, og Esau var vild, en mand på marken og lodden, og Jakob boede i telte.
14 Og de unge mennesker voksede op, og Jakob lærte at skrive; men Esau lærte det ikke, for han var en mand på marken og en jæger, og han lærte krig, og alle hans gerninger var voldsomme.
15 Abraham elskede Jakob, men Isak elskede Esau.
16 Og Abraham så Esaus gerninger, og han vidste, at efter Jakob skulle hans navn og afkom nævnes; og han kaldte Rebekka og gav befaling angående Jakob, for han vidste, at hun elskede Jakob meget mere end Esau.
17 Og han sagde til hende: Min datter, vogt over min søn Jakob, for han skal være i mit sted på jorden og til en velsignelse midt iblandt menneskenes børn og til ære for hele Sems slægt.
18 For jeg ved, at Herren vil udvælge ham til at være sit ejendomsfolk frem for alle folk, der er på jordens overflade.
19 Og se, min søn Isak elsker Esau mere end Jakob, men jeg ser, at du virkelig elsker Jakob.
20 Vis ham endnu mere godhed, vend dit blik til ham i kærlighed, for han skal være en velsignelse for os på jorden fra nu af og til alle jordens slægter.
21 Lad dine hænder være stærke, og lad dit hjerte glæde sig i din søn Jakob; for jeg har elsket ham langt mere end alle mine sønner. Han skal være velsignet evigt, og hans afkom skal fylde hele jorden.
22 Kan et menneske tælle jordens sand, skal også hans afkom tælles.
23 Og alle de velsignelser, hvormed Herren har velsignet mig og mine efterkommere, skal tilhøre Jakob og hans efterkommere for evigt.
24 Og i hans afkom skal mit navn velsignes og mine fædres navn Sem og Noab og Enok og Mahalalel og Enos og Set og Adam.
25 Og disse skal tjene til at lægge himlens grundvold og til at styrke jorden og til at forny alle lysene, som er på firmamentet.
26 Og han kaldte på Jakob for øjnene af sin mor Rebekka, kyssede ham og velsignede ham og sagde:
27 Jakob, min elskede søn, som min sjæl elsker, må Gud velsigne dig fra himlens himmelhvælving og give dig alle de velsignelser, hvormed han velsignede Adam og Enok og Noah og Sem; og alt det, han fortalte mig, og alt det, han lovede at give mig, må han lade hænge ved dig og dine efterkommere for evigt, så længe himlen lever over jorden.
28 Og Mastêmâs ånder skal ikke herske over dig eller over dine afkom, så at du vender dig bort fra Herren, som er din Gud fra nu af og til evig tid.
29 Måtte Gud Herren være din og din førstefødte søns fader og folket alle dage.
30 Gå i fred, min søn!' Og de gik begge bort fra Abraham sammen.
31 Og Rebekka elskede Jakob af hele sit hjerte og af hele sin sjæl, meget højere end Esau; men Isak elskede Esau meget højere end Jakob.

KAPITEL 20

1 Og i det toogfyrretyvende jubelår, i det første år af den syvende uge, kaldte Abraham Ismael [2052 (2045?) AM] og hans tolv sønner og Isak og hans to sønner og Keturas seks sønner og deres sønner.
2 Og han befalede dem, at de skulle holde Herrens vej; at de skulle øve retfærdighed og elske sin næste og handle på denne måde blandt alle mennesker; at de skulle vandre således i forhold til dem, at de øvede ret og retfærdighed på jorden.
3 at de skulle omskære deres sønner i overensstemmelse med den pagt, han havde sluttet med dem, og ikke afvige til højre eller venstre fra nogen af de stier, som Herren havde befalet os; og at vi skulle vogte os for al utugt og urenhed [og afsværge al utugt og urenhed fra vores midte].
4 Og hvis nogen kvinde eller tjenestepige bedriver utugt iblandt jer, skal hun brændes med ild, og de må ikke bedrive utugt med hende efter deres øjne og deres hjerte; og de må ikke tage sig hustruer af Kana'ans døtre; for Kana'ans afkom skal udryddes af landet.
5 Og han fortalte dem om kæmpernes dom og sodomitternes dom, hvordan de var blevet dømt på grund af deres ondskab og var døde på grund af deres utugt og urenhed og gensidige fordærv gennem utugt.
6 Vogt jer for al utugt og urenhed og for al syndens besmittelse, så I ikke gør vort navn til en forbandelse og hele jeres liv til spot og alle jeres sønner tilintetgjorte ved sværdet og I bliver forbandede som Sodoma og hele jeres rest som Gomorras sønner.
7 Jeg bønfalder jer, mine sønner: Elsk himlens Gud og hold fast ved alle hans bud. Følg ikke deres afguder og deres urenhed.
8 Og lav jer ikke støbte eller udskårne guder; for de er forfængelighed, og der er ingen ånd i dem; for de er menneskehænders værk, og alle, der stoler på dem, stoler ikke på noget.
9 Tjen dem ikke, og tilbed dem ikke, men tjen den højeste Gud, og tilbed ham altid! Ha altid håb på hans åsyn, og øv retskaffenhed og retfærdighed for hans åsyn, så han kan have behag i jer og give jer sin barmhjertighed, og sende regn over jer morgen og aften, og velsigne alt det værk, du har udført på jorden, og velsigne dit brød og dit vand, og velsigne dit livs frugt og din lands frugt, dine kvæg og dine fåreflokke.
10 Og I skal være en velsignelse på jorden, og alle jordens folkeslag skal begære jer og velsigne jeres sønner i mit navn, så de må blive velsignet ligesom jeg.
11 Og han gav Ismael og hans sønner og Keturas sønner gaver og sendte dem væk fra sin søn Isak, og han gav alt til sin søn Isak.
12 Og Ismael og hans sønner og Keturas sønner og deres sønner drog sammen og bosatte sig fra Paran indtil Babylons indgang i hele det land, der ligger mod øst og vender mod ørkenen.

13 Og disse blandede sig med hinanden, og de kaldte dem arabere og ismaelitter.

KAPITEL 21

1 I det sjette år af den syvende uge af dette jubelår kaldte Abraham Isak på sin søn og befalede ham: »Jeg er blevet gammel og kender ikke min dødsdag, og jeg er mæt af mine dage.«
2 Og se, jeg er et hundrede og femoghalvfjerds år gammel, og i alle mine livs dage har jeg husket Herren og af hele mit hjerte søgt at gøre hans vilje og at vandre retskaffent på alle hans veje.
3 Min sjæl har hadet afguder, <og jeg har foragtet dem, der dyrker dem, og jeg har givet mit hjerte og min ånd> for at jeg omhyggeligt kan gøre hans vilje, som skabte mig.
4 For Han er den levende Gud, og Han er hellig og trofast, og Han er retfærdig over alt, og hos Ham er der ingen accept af (menneskes) person eller accept af gaver; for Gud er retfærdig og eksekverer dom over alle dem, der overtræder Hans befalinger og foragter Hans pagt.
5 Og du, min søn, hold hans befalinger og hans forordninger og hans domme, og følg ikke vederstyggeligheder og udskårne og støbte billeder.
6 Og I må ikke spise blod af dyr eller kvæg eller nogen fugl, der flyver under himlen.
7 Og hvis du slagter et offer som et velbehageligt takoffer, skal du slagte det og udhælde dets blod på alteret, og alt fedtet fra offeret, som skal ofres på alteret, skal du ofre sammen med fint mel og afgrødeofferet blandet med olie sammen med dets drikoffer. Du skal ofre det hele sammen på brændofferalteret; det er en liflig duft for Herrens åsyn.
8 Og du skal ofre fedtet fra takofferet over ilden, som er på alteret, og fedtet på bugen og alt fedtet på indvoldene og begge nyrerne og alt fedtet på dem, og du skal fjerne det på lænden og leveren sammen med nyrerne.
9 Og ofr alt dette som en liflig duft, der er velbehagelig for Herren, sammen med dets afgrødeoffer og drikoffer, som en liflig duft, det skal være offerbrød for Herren.
10 Og spis dets kød på den dag og på den anden dag, og lad ikke solen gå ned over det på den anden dag, før det er spist, og lad intet være tilbage til den tredje dag; for det er ikke acceptabelt [for det er ikke godkendt], og lad det ikke længere spises, og alle, der spiser det, vil bringe synd over sig selv; for således har jeg fundet det skrevet i mine forfædres bøger og i Enoks ord og i Noas ord.
11 Du skal strø salt på alle dine ofre, og pagtens salt skal ikke mangle i alle dine ofre for Herrens åsyn.
12 Og hvad angår ofretræet, så pas på, at du ikke bringer andet træ til alteret ud over dette: cypres, laurbær, mandel, fyr, ceder, savin, figen, oliven, myrra, laurbær og aspalat.
13 Og af disse slags træ skal du lægge på alteret under ofret, sådant som det er blevet prøvet med hensyn til udseende, og du må ikke lægge kløvet eller mørkt træ ovenpå, men hårdt og rent, fejlfrit, sundt og friskt træ; og du må ikke lægge gammelt træ ovenpå, [for dets duft er væk], for der er ikke længere duft i det som før.
14 Udover disse slags træ er der intet andet, du må lægge (på alteret), for duften spredes, og duften af dets duft når ikke op til himlen.
15 Hold dette bud og gør det, min søn, så du kan være retskaffen i alle dine gerninger.
16 Vær altid ren på din krop og vask dig med vand, før du træder frem for at ofre på alteret, og vask dine hænder og fødder, før du træder frem til alteret; og når du er færdig med at ofre, så vask igen dine hænder og fødder.
17 Og lad intet blod komme til syne på dig eller dine klæder; vær på vagt, min søn, for blod, vær yderst på vagt; dæk det med støv.
18 Og I må ikke spise noget blod, for det er sjælen; I må ikke spise noget blod.
19 Og tag ikke imod gaver for menneskets blod, for at det ikke skal udgydes ustraffet og uden dom; for det er det udgydte blod, der får jorden til at synde, og jorden kan ikke renses for menneskets blod undtagen ved blodet fra den, der udgød det.
20 Tag ikke imod gaver eller gave for menneskeblod, blod for blod, for at du må blive velbehagelig for Herren, Gud den højeste, for han er de godes værn, og for at du må blive bevaret fra alt ondt, og han må frelse dig fra al slags død.
21 Jeg ser, min søn, at alle menneskenes gerninger er synd og ugudelighed, og alle deres gerninger er urenhed, en vederstyggelighed og en besmittelse, og der er ingen retfærdighed hos dem.
22 Vogt dig, at du ikke vandrer på deres veje og betræder deres stier og begår en synd til døden for den højeste Gud, så han ellers skjuler sit ansigt for dig og giver dig tilbage i dine overtrædelsers hænder og udrydder dig af landet og dine afkom fra under himlen, og dit navn og dine afkom skal forsvinde fra hele jorden.
23 Vend dig bort fra alle deres gerninger og al deres urenhed, og hold den højeste Guds befalinger, og gør hans vilje og vær retskaffen i alle ting.
24 Og han vil velsigne dig i alle dine gerninger og lade retfærdighedens plante fremstå fra dig over hele jorden, gennem alle jordens slægter, og mit navn og dit navn skal ikke glemmes under himlen for evigt.
25 Gå, min søn, i fred. Måtte den højeste Gud, min Gud og din Gud, give dig styrke til at gøre hans vilje, og må han velsigne hele din afkom og dine efterkommeres rest fra slægten til evig tid med al retfærdig velsignelse, så du må blive en velsignelse på hele jorden.
26 Og han gik ud fra ham med glæde.

KAPITEL 22

1 I den første uge af det fireogfyrretyvende jubelår, i det andet år, det år Abraham døde, kom Isak og Ismael fra Edsbrønden for at fejre ugefesten, det vil sige førstegrødefesten, til Abraham, deres far. Abraham glædede sig over, at hans to sønner var kommet.
2 Isak havde nemlig mange ejendele i Be'ersjeba, og Isak plejede at gå hen og se på hans ejendele og derefter vende tilbage til sin far.
3 I de dage kom Ismael for at se sin far, og de kom begge sammen. Isak ofrede et brændoffer og bragte det på sin fars alter, som han havde lavet i Hebron.
4 Og han ofrede et takoffer og gjorde et glædesgilde for sin bror Ismael. Rebekka bagte nye kager af det nye korn og gav dem til sin søn Jakob, for at han skulle bringe dem til

Abraham, hans far, af landets førstegrøder, så han kunne spise dem og velsigne altings skaber, før han døde.
5 Og Isak sendte også Abraham et takoffer af højeste kvalitet med Jakobs hånd, så han kunne spise og drikke.
6 Og han spiste og drak og priste den højeste Gud, som har skabt himmel og jord, som har frembragt alle jordens fede væsener og givet dem til menneskenes børn, for at de kan spise og drikke og prise deres Skaber.
7 Og nu takker jeg dig, min Gud, fordi du har ladet mig se denne dag. Se, jeg er 135 år gammel, en gammel mand og mæt af dage, og alle mine dage har været frede for mig.
8 Djævelens sværd har ikke overvundet mig i alt det, du har givet mig og mine børn, alle mine livsdage indtil denne dag.
9 Min Gud, må din nåde og din fred være over din tjener og over hans sønners afkom, så de må være dig et udvalgt folk og en arv blandt alle jordens folkeslag fra nu af og til alle jordens slægters dage og til alle evigheders tider.
10 Og han kaldte på Jakob og sagde: »Min søn Jakob, må alles Gud velsigne dig og give dig styrke til at øve retfærdighed og gøre sin vilje for hans åsyn, og må han udvælge dig og dit afkom, så I må blive hans arvefolk efter hans vilje alle dage.
11 Og du, min søn, Jakob, kom nær og kys mig!' Og han kom nær og kyssede ham og sagde: 'Velsignet være min søn Jakob og alle Guds den Højestes sønner fra evig tid! Må Gud give dig retfærdig afkom, og må han hellige nogle af dine sønner midt på hele jorden! Må folkeslag tjene dig, og alle folkeslag bøje sig for dit afkom.'
12 Vær stærk i menneskers nærvær og udøv autoritet over hele Sets afkom. Så skal dine veje og dine sønners veje være retfærdige, så de skal blive et helligt folk.
13 Må Gud den højeste give dig alle de velsignelser, hvormed han har velsignet mig, og hvormed han har velsignet Noah og Adam; må de hvile på dit afkoms hellige hoved fra slægt til slægt for evigt.
14 Og må han rense dig fra al urenhed og urenhed, så du må blive tilgivet alle de overtrædelser, som du har begået i uvidenhed. Og må han styrke dig og velsigne dig. Og må du arve hele jorden,
15 Og må han forny sin pagt med dig, så du må være hans arv til alle tider, og må han være dig og din afkom en Gud i sandhed og retfærdighed alle jordens dage.
16 Og du, min søn Jakob, husk mine ord og hold din faders Abrahams befalinger: Adskil dig fra folkeslagene og spis ikke med dem. Gør ikke efter deres gerninger og vær ikke deres nære følgesvend. For deres gerninger er urene, og alle deres veje er besmittelse, en vederstyggelighed og urenhed.
17 De ofrer til de døde og tilbeder onde ånder og spiser ved gravene, og alle deres gerninger er tomhed og intethed.
18 De har intet hjerte til at forstå, og deres øjne ser ikke, hvad deres gerninger er, og hvordan de farer vild, når de siger til et stykke træ: "Du er min Gud!" og til en sten: "Du er min Herre, og du er min befrier." [Og de har intet hjerte.]
19 Og hvad dig angår, min søn Jakob, må den højeste Gud hjælpe dig, og må himlens Gud velsigne dig og fjerne dig fra deres urenhed og fra al deres vildfarelse.
20 Vogt dig, min søn Jakob, for at tage dig en hustru af nogen af Kana'ans døtres afkom, for hele hans afkom skal udryddes af jorden.
21 For på grund af Hams overtrædelse begik Kanaan en vildfarelse, og al hans afkom skal udryddes fra jorden og alt, hvad der er tilbage deraf, og ingen, der udspringer af ham, skal frelses på dommens dag.
22 Og hvad angår alle afgudsdyrkere og de vanhellige
(a) Der skal ikke være noget håb for dem i de levendes land;
(b) Og der skal ikke være nogen erindring om dem på jorden;
(c) For de skal stige ned i Sheol,
(d) Og til fordømmelsens sted skal de gå,
Ligesom Sodomas børn blev taget bort fra jorden, således skal alle de, der tilbeder afguder, tages bort.
23 Frygt ikke, min søn Jakob, og vær ikke forfærdet, Abrahams søn! Måtte Gud den højeste bevare dig fra ødelæggelse og udfri dig fra alle vildfarelsens stier.
24 Dette hus har jeg bygget mig selv for at jeg kan sætte mit navn på det i jorden: [det gives dig og dine afkom til evig tid], og det skal kaldes Abrahams hus; det gives dig og dine afkom til evig tid; for du skal bygge mit hus og grundfæste mit navn for Gud til evig tid; din afkom og dit navn skal bestå fra slægt til slægt på jorden.
25 Og han holdt op med at give ham befalinger og velsigne ham.
26 Og de to lå sammen i den samme seng, og Jakob sov i Abrahams, sin fars, favn, og han kyssede ham syv gange, og hans hengivenhed og hans hjerte glædede sig over ham.
27 Og han velsignede ham af hele sit hjerte og sagde: "Den Højeste Gud, alles Gud og alles Skaber, som førte mig ud fra Ur i Kaldæa for at give mig dette land til at arve det for evigt, og for at jeg kunne grundlægge en hellig afkom - velsignet være Den Højeste for evigt!"
28 Og han velsignede Jakob og sagde: »Min søn, over hvem jeg af hele mit hjerte og min hengivenhed fryder mig, må din nåde og din barmhjertighed være over ham og hans afkom altid.
29 Og svigt ham ikke, og agt ham ikke for lidt fra nu af og til evighedens dage, og må dine øjne åbnes over ham og hans afkom, så du kan bevare ham og velsigne ham og hellige ham som et folk til din arv;
30 Og velsign ham med alle Dine velsignelser fra nu af og til alle evighedens dage, og forny Din pagt og Din nåde med ham og hans afkom i overensstemmelse med al Din velbehag til alle jordens generationer.

KAPITEL 23

1 Og han lagde to af Jakobs fingre på hans øjne og priste gudernes Gud. Han dækkede sit ansigt, strakte sine fødder ud og sov evighedens søvn og blev samlet til sine fædre.
2 Og trods alt dette lå Jakob i hans favn og vidste ikke, at Abraham, hans fars far, var død.
3 Og Jakob vågnede af sin søvn, og se, Abraham var kold som is, og han sagde: "Far, far!" Men der var ingen, som talte, og han vidste, at han var død.
4 Og han stod op fra sin barm og løb hen og fortalte Rebekka, sin mor; og Rebekka gik til Isak om natten og fortalte ham det; og de gik sammen, og Jakob var med dem, og han havde en lampe i hånden; og da de var gået ind, fandt de Abraham liggende død.
5 Og Isak faldt ned på sin fars ansigt og græd og kyssede ham.

6 Og stemmerne hørtes i Abrahams hus, og Ismael, hans søn, stod op og gik til Abraham, sin far, og græd over Abraham, hans far, han og hele Abrahams hus, og de græd med en højlydt gråd.
7 Og hans sønner Isak og Ismael begravede ham i den dobbelte hule, nær hans hustru Sara, og de græd over ham i fyrre dage, alle mændene i hans husstand, og Isak og Ismael og alle deres sønner, og alle Keturas sønner på deres steder; og dagene med at græde over Abraham var forbi.
8 Og han levede tre jubelår og fire åruger, et hundrede og femoghalvfjerds år, og fyldte sine levedage, gammel og mæt af dage.
9 For forfædrenes levedage var nitten jubilæer; og efter Syndfloden begyndte de at få færre end nitten jubilæer og at få færre jubilæer og blive hurtigt gamle og mætte af deres dage på grund af mangfoldige trængsler og deres ondskabsfulde veje, med undtagelse af Abraham.
10 For Abraham var fuldkommen i alle sine gerninger for Herren og velbehagelig i retfærdighed alle sit livs dage; og se, han fuldendte ikke fire jubelår i sit liv, da han var blevet gammel på grund af ugudelighed og var mæt af sine dage.
11 Og alle de slægter, som skal opstå fra denne tid og indtil den store doms dag, skal hurtigt ældes, før de har fuldført to jubelår, og deres viden skal svigte dem på grund af deres alderdom, og al deres viden skal forsvinde.
12 Og i de dage, hvis en mand lever et jubelår og et halvt år, skal man sige om ham: 'Han har levet længe, og størstedelen af hans dage er smerte og sorg og trængsel, og der er ingen fred.'
13 For ulykke følger ulykke på ulykke, og sår på sår, og trængsel på trængsel, og ondt budskab på ondt budskab, og sygdom på sygdom, og alle slags onde domme som disse, den ene efter den anden, sygdom og undergang, og sne og frost og is, og feber og kuldegysninger og dvale og hungersnød og død og sværd og fangenskab og alle slags ulykker og smerter.
14 Og alt dette skal komme over en ond slægt, som begår overtrædelser på jorden; deres gerninger er urenhed og utugt og besmittelse og vederstyggeligheder.
15 Da skal de sige: »Forfædrenes dage var mange (endda tusind år), og de var gode; men se, vore levedage, hvis en mand har levet mange, er tresindstyve år, og hvis han er stærk, firesindstyve år, og de er onde, og der er ingen fred i denne onde generations dage.«
16 Og i den slægt skal sønnerne overbevise deres fædre og deres ældste om synd og uretfærdighed og om deres munds ord og de store ondskaber, som de begår, og om at de har svigtet den pagt, som Herren sluttede mellem dem og ham, at de skulle holde og gøre efter alle hans befalinger og hans forordninger og alle hans love uden at vige af til højre eller venstre.
17 For alle har gjort ondt, og hver mund taler uret, og alle deres gerninger er urenhed og en vederstyggelighed, og alle deres veje er besmittelse, urenhed og ødelæggelse.
18 Se, jorden skal ødelægges på grund af alle deres gerninger, og der skal ikke være nogen vinstokkernes sæd og ingen olie; for deres gerninger er helt og holdent troløse, og de skal alle omkomme på én gang, dyr og kvæg og fugle og alle havets fisk på grund af menneskenes børn.
19 Og de skal strides med hinanden, unge med gamle, gamle med unge, fattige med rige, ringe med store og tiggere med fyrster, for loven og pagtens skyld; for de har glemt bud og pagt og fester og måneder og sabbater og jubelår og alle domme.
20 Og de skal stå frem med buer og sværd og kæmpe for at få dem tilbage på vejen; men de skal ikke vende tilbage, før der er udgydt meget blod på jorden, den ene efter den anden.
21 Og de, der er undsluppet, skal ikke vende om fra deres ondskab til retfærdighedens vej, men de skal alle ophøje sig til bedrag og rigdom, så de hver især kan tage alt, hvad der er deres næste, og de skal nævne det store navn, men ikke i sandhed og ikke i retfærdighed, og de skal besmitte det allerhelligste med deres urenhed og deres besmittelses fordærv.
22 Og en stor straf skal ramme denne slægts gerninger fra Herren, og han skal overgive dem til sværdet og til dom og til fangenskab og til at blive plyndret og fortæret.
23 Og han vil vække hedningernes syndere imod dem, som hverken har barmhjertighed eller medfølelse, og som ikke respekterer nogen, hverken gammel eller ung eller nogen, for de er mere onde og stærke til at gøre ondt end alle menneskenes børn. Og de skal øve vold mod Israel og overtræde Jakob, og meget blod skal udgydes på jorden, og der skal ingen være til at samle og ingen til at begrave.
24 I de dage skal de råbe højt og bede og bede om at blive frelst fra synderes, hedningernes, hånd; men ingen skal blive frelst.
25 Og børnenes hoveder skal være hvide med gråt hår, og et barn på tre uger skal se gammelt ud som en mand på hundrede år, og deres statur skal blive ødelagt af trængsel og undertrykkelse.
26 Og i de dage skal børnene begynde at studere lovene og søge budene og vende tilbage til retfærdighedens sti.
27 Og dagene skal begynde at blive mange og lange blandt disse menneskenes børn, indtil deres dage nærmer sig tusind år. Og antallet af år er større end (før) var dagenes antal.
28 Og der skal ikke være nogen gammel mand, ej heller en, som ikke er tilfreds med sine dage, for alle skal være som børn og unge.
29 Og alle deres dage skal de fuldende og leve i fred og glæde, og der skal ikke være nogen Satan eller nogen ond ødelægger; for alle deres dage skal være dage med velsignelse og helbredelse.
30 Og på den tid vil Herren helbrede sine tjenere, og de skal rejse sig og se stor fred og fordrive deres modstandere. Og de retfærdige skal se det og være taknemmelige og fryde sig med glæde for evigt og altid og skal se alle deres domme og alle deres forbandelser over deres fjender.
31 Og deres knogler skal hvile i jorden, og deres ånd skal glæde sig, og de skal vide, at det er Herren, som øver dom og viser nåde mod hundreder og tusinder og alle, der elsker ham.
32 Og du, Moses, skriv disse ord ned; for således er de skrevet, og de nedskriver dem på de himmelske tavler som et vidnesbyrd for generationerne for evigt.

KAPITEL 24

1 Efter Abrahams død velsignede Herren hans søn Isak, og han rejste sig fra Hebron og gik hen og boede ved Synets

Brønd i det første år af den tredje uge [2073 AM] af dette jubelår, syv år.
2 Og i det første år af den fjerde uge begyndte en hungersnød i landet, [2080 AM] foruden den første hungersnød, som havde været i Abrahams dage.
3 Jakob lavede linsegryde, og Esau kom sulten hjem fra marken. Og han sagde til sin bror Jakob: "Giv mig noget af denne røde gryde." Og Jakob sagde til ham: "Sælg mig din førstefødselsret, så vil jeg give dig brød og også noget af denne linsegryde."
4 Esau sagde i sit hjerte: »Jeg skal dø; hvad gavner denne førstefødselsret mig?
5 "Og han sagde til Jakob: "Jeg giver dig det." Og Jakob sagde: "Sværg mig det i dag!" Og han svor ham det.
6 Jakob gav sin bror Esau brød og ret, og han spiste, til han var mæt. Esau ringeagtede sin førstefødselsret. Derfor kaldte de Esau Edom efter den røde ret, som Jakob gav ham i førstefødselsret.
7 Og Jakob blev den ældste, og Esau blev ydmyget fra sin ære.
8 Og hungersnøden var over landet, og Isak drog afsted for at drage ned til Egypten i det andet år af denne uge og kom til filisterkongen i Gerar, til Abimelek.
9 Og Herren åbenbarede sig for ham og sagde til ham: »Drag ikke ned til Ægypten; bliv boende i det land, jeg vil fortælle dig, og ophold dig som fremmed i dette land, og jeg vil være med dig og velsigne dig.
10 For dig og dine efterkommere vil jeg give hele dette land, og jeg vil stadfæste den ed, jeg svor din fader Abraham, og jeg vil gøre dine efterkommere talrige som himlens stjerner og give dine efterkommere hele dette land.
11 Og i din afkom skal alle jordens folk velsignes, fordi din far adlød min røst og holdt mine befalinger, mine love, mine forordninger og min pagt; så adlyd nu min røst og bliv boende i dette land.
12 Og han boede i Gelar i tre uger i et år.
13 Og Abimelek gav ham og alt, hvad han havde, følgende befaling: "Enhver, der rører ved ham eller noget, der er hans, skal visselig dø."
14 Og Isak voksede sig mægtig blandt filistrene og fik mange ejendele, okser og får og kameler og æsler og en stor husstand.
15 Og han såede i filistrenes land og indbragte hundrede gange, og Isak blev overordentlig mægtig, og filistrene misundte ham.
16 Alle de brønde, som Abrahams tjenere havde gravet, mens Abraham levede, dem havde filistrene tilstoppet efter Abrahams død og fyldt med jord.
17 Abimelek sagde til Isak: "Gå fra os, for du er meget mægtigere end vi." Og Isak drog derfra i det første år af den syvende uge og boede som fremmed i Gerars dale.
18 Og de gravede igen de brønde, som Abrahams, hans fars, tjenere havde gravet, og som filistrene havde lukket efter Abrahams, hans fars, død, og han gav dem navne, som hans far Abraham havde givet dem.
19 Isaks tjenere gravede en brønd i dalen og fandt levende vand, og Gerars hyrder kivedes med Isaks hyrder og sagde: "Vandet er vores." Og Isak kaldte brønden "Vrænge", fordi de havde været vrangsindige mod os.
20 Og de gravede en anden brønd, og de skændtes også om den, og han kaldte den 'Fjendskab'. Og han rejste sig derfra, og de gravede en anden brønd, og de skændtes ikke om den, og han kaldte den 'Plads'. Og Isak sagde: 'Nu har Herren givet plads til os, og vi er blevet talrige i landet.'
21 Og han drog derfra op til Edsbrønden i det første år af den første uge i det fireogfyrretyvende jubelår.
22 Og Herren åbenbarede sig for ham den nat, ved nymånedagen i den første måned, og sagde til ham: "Jeg er Abrahams Gud, din fader; frygt ikke, for jeg er med dig, og jeg vil velsigne dig og gøre dit afkom talrigt som jordens sand for min tjener Abrahams skyld."
23 Og han byggede der et alter, som hans far Abraham først havde bygget, og han påkaldte Herrens navn og bragte et offer til sin far Abrahams Gud.
24 Og de gravede en brønd og fandt levende vand.
25 Isaks tjenere gravede en anden brønd, men fandt ikke vand. De gik hen og fortalte Isak, at de ikke havde fundet vand. Isak sagde: "Jeg har i dag svoret filistrene, og dette er blevet forkyndt for os."
26 Og han kaldte stedet Edsbrønden; for der havde han svoret Abimelek og sin ven Ahuzzat og Pikol, præfekten, sin vært.
27 Og Isak vidste den dag, at han under tvang havde svoret dem at slutte fred med dem.
28 Den dag forbandede Isak filistrene og sagde: »Forbandede være filistrene til vredens og harmens dag blandt alle folkeslag! Gud gøre dem til spot og forbandelse og til genstand for vrede og harme i syndernes, hedningernes, og i kittimernes hænder.
29 Og den, der undslipper fjendens og kittimernes sværd, må det retfærdige folk rykke op under himlen ved dom; for de skal være mine børns fjender og uvenner i deres slægtled på jorden.
30 Og der skal ikke blive nogen rest tilbage for dem, ej heller en, der frelses på dommens vredes dag. Til ødelæggelse, oprydning og fordrivelse fra jorden skal hele filisternes afkom (reserveres), og der skal ikke mere blive et navn eller en afkom tilbage for disse kaftorim på jorden.
31 For selvom han stiger op til himlen, skal han derfra nedstyrtes, og selvom han gør sig stærk på jorden, skal han derfra trækkes frem, og selvom han gemmer sig blandt nationerne, skal han derfra oprykkes; og selvom han stiger ned i Sheol, skal hans fordømmelse også der være stor, og heller ikke der skal han have fred.
32 Og hvis han går i fangenskab, skal de dræbe ham på vejen ved deres hånd, der står efter hans liv, og hverken navn eller afkom skal blive tilbage for ham på hele jorden; for han skal fare bort i evig forbandelse.
33 Og således er det skrevet og indgraveret om ham på de himmelske tavler, at gøre mod ham på dommens dag, så at han kan blive oprykket af jorden.

KAPITEL 25

1 Og i det andet år i denne uge i dette jubelår kaldte Rebekka sin søn Jakob til sig og sagde til ham: "Min søn, tag dig ikke en hustru af Kana'ans døtre, som din bror Esau, der tog sig to hustruer af Kana'ans døtre, og de har gjort min sjæl bitter med alle deres urene gerninger; for alle deres gerninger er utugt og begær, og der er ingen retfærdighed hos dem, for (deres gerninger) er onde."

2 Og jeg, min søn, elsker dig højt, og mit hjerte og min hengivenhed velsigner dig hver time på dagen og hver nattevagt.
3 Og nu, min søn, lyt til min røst og gør din mors vilje, og tag dig ikke en hustru blandt dette lands døtre, men kun af min fars hus og af min fars slægt. Du skal tage dig en hustru af min fars hus, og den højeste Gud vil velsigne dig, og dine børn skal være en retfærdig slægt og et helligt afkom.
4 Og Jakob talte da til sin mor Rebekka og sagde til hende: »Se, mor, jeg er ni uger gammel, og jeg hverken kender eller har rørt nogen kvinde, ej heller har jeg forlovet mig med nogen, og jeg har ikke engang tænkt på at tage mig en hustru af Kana'ans døtre.
5 For jeg husker, moder, Abrahams, vor faders, ord, for han befalede mig ikke at tage en hustru af Kanaans døtre, men at tage mig en hustru af min fars hus' afkom og af min slægt.
6 Jeg har før hørt, at din bror Laban har født døtre, og jeg har besluttet mig for at tage dem en hustru iblandt dem.
7 Og derfor har jeg vogtet mig i min ånd mod at synde eller blive fordærvet på alle mine veje i alle mine levedage; for med hensyn til begær og utugt gav Abraham, min far, mig mange befalinger.
8 Og trods alt, hvad han har befalet mig, har min bror i disse to og tyve år kæmpet med mig og ofte talt til mig og sagt: "Min bror, tag en søster af mine to hustruer til hustru!" Men jeg nægter at gøre, som han har gjort.
9 Jeg sværger ved dig, moder, at jeg alle mine livs dage ikke vil tage mig en hustru blandt Kana'ans døtre, og jeg vil ikke handle ondt, som min bror har gjort.
10 Frygt ikke, moder; vær forvisset om, at jeg vil gøre din vilje og vandre i retskaffenhed og ikke fordærve mine veje for evigt.
11 Og derpå løftede hun sit ansigt mod himlen og strakte sine hænders fingre ud og åbnede munden og priste den højeste Gud, som havde skabt himlen og jorden, og hun takkede og priste ham.
12 Og hun sagde: »Lovet være Gud Herren, og hans hellige navn være lovet fra evighed til evighed, som har givet mig Jakob som en ren søn og et helligt afkom; for han er din, og din skal hans afkom være altid og gennem alle generationer til evig tid.
13 Velsign ham, Herre, og læg retfærdighedens velsignelse i min mund, så jeg kan velsigne ham.
14 Og i den time, da retfærdighedens ånd kom ned i hendes mund, lagde hun begge sine hænder på Jakobs hoved og sagde:
15 Lovet være du, retfærdighedens Herre og tidsaldres Gud, og må han velsigne dig ud over alle menneskeslægter. Må han give dig, min søn, retfærdighedens sti og åbenbare retfærdighed for dit afkom.
16 Og må han gøre dine sønner talrige i dit liv, og må de opstå i forhold til årets måneders antal. Og må deres sønner blive talrige og større end himlens stjerner, og deres antal blive større end havets sand.
17 Og må han give dem dette herlige land, som han lovede Abraham og hans afkom efter ham altid, og må de eje det for evigt.
18 Og må jeg se dig (født) velsignede børn i mit liv, min søn, og må hele dit afkom være et velsignet og helligt afkom.
19 Og ligesom du har styrket din moders ånd i hendes liv, skal din moders livmoder velsigne dig således, og mine bryster skal velsigne dig, og min mund og min tunge skal prise dig højt.
20 Formér jer og spred jer over jorden, og må jeres afkom være fuldkomne i himmelens og jordens glæde for evigt; og må jeres afkom fryde sig, og må de have fred på fredens store dag.
21 Må dit navn og din afkom bestå i alle evigheder, må den højeste Gud være deres Gud, må retfærdighedens Gud bo hos dem, og må hans helligdom bygges ved dem i alle evigheder.
22 Velsignet være den, der velsigner dig, og alt kød, der falskelig forbander dig, må det være forbandet.
23 Og hun kyssede ham og sagde til ham: »Må verdens Herre elske dig, ligesom din mors hjerte og hendes hengivenhed glæder sig over dig og velsigne dig.« Og hun holdt op med at velsigne.

KAPITEL 26

1 Og i det syvende år af denne uge kaldte Isak på Esau, sin ældste søn, og sagde til ham: "Jeg er [2114 AM] gammel, min søn, og se, mine øjne er sløve til at se, og jeg kender ikke min dødsdag."
2 Og tag nu dine jagtvåben, dit kogger og din bue, og gå ud på marken og jag og fang mig (vildt), min søn, og lav mig en velsmagende ret, som min sjæl elsker, og bring den til mig, så jeg kan spise den, og så min sjæl kan velsigne dig, før jeg dør.
3 Men Rebekka hørte Isak tale med Esau.
4 Tidligt tog Esau afsted på marken for at jage og fange og bringe det hjem til sin far.
5 Og Rebekka kaldte Jakob, sin søn, og sagde til ham: "Se, jeg hørte Isak, din far, tale til Esau, din bror, og sige: "Jag efter mig, og lav mig en lækker ret, og bring den til mig, som
6 Jeg vil spise og velsigne dig for Herren, før jeg dør.» Og nu, min søn, adlyd min røst i det, jeg befaler dig: Gå til din hjord og hent mig to gode gedekid, så vil jeg lave en velsmagende ret af dem til din far, sådan som han elsker. Du skal bringe den til din far, så han kan spise og velsigne dig for Herren, før han dør, og så du kan blive velsignet.
7 Og Jakob sagde til sin mor Rebekka: »Moder, jeg vil ikke nægte min far noget, som han vil spise, og som han vil have behag i. Jeg er dog bange for, min mor, at han vil genkende min stemme og få lyst til at røre ved mig.
8 Og du ved, at jeg er glat, og Esau, min bror, er lodden, og jeg skal for hans øjne fremstå som en ugudelig mand og gøre en gerning, som han ikke har befalet mig, og han skal blive vred på mig, og jeg skal bringe en forbandelse over mig selv og ikke en velsignelse.
9 Og Rebekka, hans mor, sagde til ham: »Din forbandelse være over mig, min søn, adlyd blot min røst!«
10 Jakob adlød sin mor Rebekkas stemme og gik hen og hentede to gode og fede gedekid og bragte dem til sin mor, og hans mor lavede dem en lækker ret, som han elskede.

11 Og Rebekka tog Esaus, sin ældste søns, prægtige klæder, som hun havde i huset, og hun klædte Jakob, sin yngste søn, med dem og lagde gedekidskindene på hans hænder og om hans blotte hals.
12 Og hun gav kødet og brødet, som hun havde tilberedt, i sin søn Jakobs hånd.
13 Og Jakob gik ind til sin far og sagde: "Jeg er din søn. Jeg har gjort, som du bød mig. Stå op, sæt dig og spis af det, jeg har fanget, far, for at din sjæl må velsigne mig."
14 Og Isak sagde til sin søn: »Hvordan har du fundet det så hurtigt, min søn?
15 'Og Jakob sagde: 'Fordi Herren din Gud lod mig finde."
16 Og Isak sagde til ham: Kom nærmere, så jeg kan føle på dig, min søn, om du er min søn Esau eller ej.
17 Jakob gik hen til sin far Isak, og han følte på ham og sagde: "Stemmen er Jakobs stemme, men hænderne er Esaus hænder."
18 og han kendte ham ikke, fordi det var en dispensation fra himlen, der skulle fjerne hans sanseevne, og Isak kendte ham ikke, for hans hænder var behårede som hans bror Esaus, så han velsignede ham.
19 Og han sagde: "Er du min søn, Esau?" Og han sagde: "Jeg er din søn." Og han sagde: "Bring den hen til mig, min søn, så jeg kan spise af det, du har fanget, for at min sjæl kan velsigne dig."
20 Og han bragte det hen til ham, og han spiste, og han bragte ham vin, og han drak.
21 Og Isak, hans far, sagde til ham: "Kom hen og kys mig, min søn."
22 Og han kom hen og kyssede ham. Og han lugtede duften af hans klæder, og han velsignede ham og sagde: Se, min søns duft er som duften af en mark, som Herren har velsignet.
23 Herren give dig af himmelens dug og af jordens dug og masser af korn og olie. Folkeslag skal tjene dig, og folkeslag skal bøje sig for dig.
24 Vær herre over dine brødre, og lad din mors sønner bøje sig for dig; og må alle de velsignelser, hvormed Herren har velsignet mig og velsignet Abraham, min far, blive dig og dine efterkommere til evig tid! Forbandet være den, der forbander dig, og velsignet være den, der velsigner dig.
25 Og det skete, så snart Isak var færdig med at velsigne sin søn Jakob, og Jakob var gået bort fra sin far Isak, gemte han sig, og hans bror Esau kom hjem fra jagten.
26 Og han lavede også en velsmagende ret og bragte den til sin far og sagde til sin far: "Lad min far rejse sig og spise af mit vildt, så din sjæl kan velsigne mig."
27 Og Isak, hans far, sagde til ham: "Hvem er du?" Og han sagde til ham: "Jeg er din førstefødte, din søn Esau. Jeg har gjort, som du har befalet mig."
28 Og Isak blev meget forfærdet og sagde: "Hvem er det, som har jaget og fanget og bragt det til mig, og som jeg har spist af alt, før du kom, og velsignet ham? Velsignet skal han være og hele hans afkom til evig tid."
29 Da Esau hørte sin far Isaks ord, udbrød han et højt og bittert skrig og sagde til sin far: "Velsign mig også, far!"
30 Og han sagde til ham: »Din bror kom med list og har taget din velsignelse.« Og han sagde: »Nu ved jeg, hvorfor han er kaldt Jakob. Se, han har nu to gange fortrængt mig. Han har taget min førstefødselsret, og nu har han taget min velsignelse.«
31 Og han sagde: "Har du ikke gemt en velsignelse til mig, far?" Og Isak svarede og sagde til Esau: "Se, jeg har sat ham til din herre, og alle hans brødre har jeg givet ham som tjenere, og med masser af korn, vin og olie har jeg styrket ham. Og hvad skal jeg nu gøre for dig, min søn?"
32 Esau sagde til sin far Isak: "Har du kun én velsignelse, far? Velsign mig også, far!"
33 Esau græd højt. Isak svarede ham: »Se, din bolig skal være langt fra jordens dug, og langt fra himmelens dug ovenfra.«
34 Og ved dit sværd skal du leve, og du skal tjene din bror. Og det skal ske, når du bliver stor og ryster hans åg af din hals, skal du begå en fuldstændig synd til døden, og dit afkom skal udryddes under himlen.
35 Og Esau blev ved med at true Jakob på grund af den velsignelse, hans far havde velsignet ham med, og han sagde i sit hjerte: "Måtte sørgedagene over min far nu komme, så jeg kan slå min bror Jakob ihjel!"

KAPITEL 27

1 I en drøm fortalte Rebekka Esaus, hendes ældste søns, ord. Rebekka sendte bud efter Jakob, sin yngste søn,
2 og sagde til ham: »Se, din bror Esau vil hævne sig på dig og dræbe dig.
3 Så adlyd nu min røst, min søn, og rejs dig op og flyg til Laban, min bror, til Haran, og bliv hos ham nogle dage, indtil din brors vrede har lagt sig, og han har lagt sin vrede fra dig og glemt alt, hvad du har gjort; så vil jeg sende bud og hente dig derfra.
4 Og Jakob sagde: "Jeg er ikke bange; hvis han vil slå mig ihjel, så slår jeg ham ihjel."
5 Men hun sagde til ham: "Lad mig ikke miste begge mine sønner på én dag."
6 Og Jakob sagde til sin mor Rebekka: "Se, du ved, at min far er blevet gammel og ikke kan se, fordi hans øjne er blevet sløve. Hvis jeg forlader ham, vil det være ondt i hans øjne, for jeg forlader ham og går bort fra dig. Min far vil blive vred og forbande mig. Jeg vil ikke gå; kun når han sender mig, vil jeg gå."
7 Og Rebekka sagde til Jakob: "Jeg vil gå ind og tale med ham, og så vil han sende dig bort."
8 Og Rebekka gik ind og sagde til Isak: "Jeg afskyr mit liv på grund af Hets to døtre, som Esau har taget til hustruer; og hvis Jakob tager en hustru blandt landets døtre som disse, hvad skal jeg så leve for? Kana'ans døtre er jo onde."
9 Og Isak kaldte Jakob og velsignede ham, og han formanede ham og sagde til ham: »Tag dig ikke en hustru af nogen af Kana'ans døtre;
10 Rejs dig op og gå til Mesopotamien, til Betuels, din morfars, hus, og tag dig der en hustru af Labans, din morbrors, døtre.
11 Og Gud den Almægtige velsigne dig og gøre dig talrig og talrig, så du kan blive til en skare af folkeslag, og give dig min fader Abrahams velsignelser, til dig og dine efterkommere, så du kan arve det land, hvor du bor som fremmed, og hele det land, som Gud gav Abraham. Gå, min søn, i fred.
12 Og Isak sendte Jakob bort, og han drog til Mesopotamien til Laban, Betuels søn, den syriske, bror til Rebekka, Jakobs mor.

13 Og det skete, efter at Jakob var stået op for at drage til Mesopotamien, at Rebekkas ånd bedrøvedes over hendes søn, og hun græd.
14 Og Isak sagde til Rebekka: »Min søster, græd ikke over Jakob, min søn; for han går bort i fred, og i fred skal han vende tilbage.
15 Gud den højeste vil bevare ham fra alt ondt og være med ham, for han vil ikke svigte ham alle hans dage;
16 For jeg ved, at hans veje vil lykkes i alle ting, hvor han end går hen, indtil han vender tilbage til os i fred, og vi ser ham i fred.
17 Frygt ikke for ham, min søster, for han går den rette vej, og han er en fuldkommen mand; og han er trofast og skal ikke fortabes. Græd ikke.
18 Og Isak trøstede Rebekka for hendes søn Jakob og velsignede ham.
19 Og Jakob drog fra Edsbrønden for at drage til Haran i det første år af den anden uge i det fireogfyrretyvende jubelår, og han kom til Luz i bjergene, det er Betel, ved nymånedagen i den første måned i denne uge, [kl. 21:15] og han kom til stedet ved aftenstid og drejede fra vejen vest for vejen den nat; og han sov der; for solen var gået ned.
20 Og han tog en af stenene fra det sted og lagde den ved sit hovedgærde under træet, og han var alene på rejse og sov.
21 Og han drømte den nat, og se, en stige var oprejst på jorden, og dens top nåede til himlen, og se, Herrens engle steg op og ned ad den, og se, Herren stod på den.
22 Og han talte til Jakob og sagde: »Jeg er Herren, Abrahams Gud, din fader, og Isaks Gud; det land, hvor du sover, vil jeg give dig og dine efterkommere efter dig.
23 Og dit afkom skal blive som jordens støv, og du skal blive talrig mod vest og øst, mod nord og syd, og i dig og i dit afkom skal alle folkeslagenes slægter velsignes.
24 Og se, jeg vil være med dig og bevare dig, hvor end du går hen, og jeg vil føre dig tilbage til dette land i fred; for jeg vil ikke forlade dig, før jeg har gjort alt, hvad jeg har befalet dig.
25 Da Jakob vågnede af sin søvn, sagde han: "Sandelig, dette sted er Herrens hus, og jeg vidste det ikke." Og han blev bange og sagde: "Frygteligt er dette sted, som intet andet er end Guds hus, og dette er himmelens port."
26 Tidligt om morgenen stod Jakob op og tog stenen, som han havde lagt under sit hoved, og rejste den som en støtte til et tegn og hældte olie ovenpå. Og han kaldte stedet Betel; men stedets navn var først Luz.
27 Og Jakob aflagde et løfte til Herren og sagde: "Hvis Herren er med mig og bevarer mig på denne vej, jeg går, og giver mig brød at spise og klæder at tage på, så jeg kommer tilbage til min fars hus i fred, så skal Herren være min Gud, og denne sten, som jeg har rejst som en støtte til et tegn på dette sted, skal være Herrens hus, og af alt, hvad du giver mig, vil jeg give tiende til dig, min Gud."

KAPITEL 28

1 Og han drog videre og kom til Østens land til Laban, Rebekkas bror, og han var hos ham og tjente ham en uge for sin datter Rakel.
2 Og i det første år af den tredje uge [2122 AM] sagde han til ham: "Giv mig min hustru, som jeg har tjent dig for i syv år." Og Laban sagde til Jakob: "Jeg vil give dig din hustru."
3 Laban gjorde et festmåltid og tog sin ældste datter Lea og gav hende til Jakob til hustru, og han gav hende sin tjenestepige Zilpa som tjenestepige; men Jakob vidste det ikke, for han troede, at hun var Rakel.
4 Og han gik ind til hende, og se, hun var Lea. Og Jakob blev vred på Laban og sagde til ham: "Hvorfor har du handlet således imod mig? Tjente jeg dig ikke for Rakel og ikke for Leas skyld? Hvorfor har du gjort mig uret?"
5 Tag din datter, så vil jeg gå, for du har gjort mig ondt.' Jakob elskede Rakel mere end Lea, for Leas øjne var svage, men hendes skikkelse var meget smuk; men Rakel havde smukke øjne og en smuk og meget smuk skikkelse.
6 Og Laban sagde til Jakob: »Det er ikke sådan i vores land at give den yngste før den ældste.« Og det er ikke rigtigt at gøre dette; for således er det foreskrevet og skrevet i de himmelske tavler, at ingen må give sin yngste datter før den ældste; men den ældste giver man først, og derefter den yngste - og den mand, der gør det, pålægger de skyld i himlen, og ingen er retfærdig, som gør dette, for denne gerning er ond i Herrens øjne.
7 Og byd Israels børn, at de ikke gør dette; de må hverken tage eller give den yngste, før de har givet den ældste, for det er meget ondt.
8 Laban sagde til Jakob: "Lad de syv dage af denne fest gå, så vil jeg give dig Rakel, så du kan tjene mig i syv år til, så du kan vogte mine får, ligesom du gjorde i den foregående uge."
9 Og på den dag, da de syv dage af Leas fest var omme, gav Laban Rakel til Jakob, for at han skulle tjene ham i yderligere syv år, og han gav Rakel Bilha, Zilpas søster, som tjenestepige.
10 Og han tjente endnu syv år for Rakel, for Lea var blevet givet ham for ingenting.
11 Og Herren åbnede Leas moderliv, og hun blev frugtsommelig og fødte Jakob en søn, og han kaldte ham Ruben på den fjortende dag i den niende måned, i det første år af den tredje uge. [2122 AM]
12 Men Rakels moderliv var lukket, for Herren så, at Lea var hadet, og Rakel elsket.
13 Og Jakob gik atter ind til Lea, og hun blev frugtsommelig og fødte Jakob en anden søn, og han kaldte ham Simeon på den enogtyvende dag i den tiende måned, i det tredje år i denne uge. [2124 AM]
14 Og Jakob gik atter ind til Lea, og hun blev frugtsommelig og fødte ham en tredje søn, og han kaldte ham Levi ved nymånedagen i den første måned i det sjette år af denne uge. [2127 AM]
15 Og Jakob gik atter ind til hende, og hun blev frugtsommelig og fødte ham en fjerde søn, og han kaldte ham Juda på den femtende dag i den tredje måned, i det første år af den fjerde uge. [2129 AM]
16 Og på grund af alt dette misundte Rakel Lea, fordi hun ikke fødte, og hun sagde til Jakob: "Giv mig børn!" Og Jakob sagde: "Har jeg holdt dit livs frugt tilbage fra dig? Har jeg forladt dig?"
17 Da Rakel så, at Lea havde født Jakob fire sønner: Ruben, Simeon, Levi og Juda, sagde hun til ham: "Gå ind til min

tjenestepige Bilha, så skal hun blive gravid og føde mig en søn." (Og hun gav ham sin tjenestepige Bilha til hustru).
18 Og han gik ind til hende, og hun blev gravid og fødte ham en søn, og han kaldte ham Dan på den niende dag i den sjette måned, i det sjette år af den tredje uge. [2127 AM]
19 Og Jakob gik ind til Bilha for anden gang, og hun blev frugtsommelig og fødte Jakob endnu en søn, og Rakel kaldte ham Naftali på den femte dag i den syvende måned, i det andet år af den fjerde uge. [2130 AM]
20 Da Lea så, at hun var blevet ufrugtbar og ikke havde født, misundte hun Rakel og gav også sin tjenestepige Zilpa til Jakob til hustru. Hun blev gravid og fødte en søn, og Lea kaldte ham Gad på den tolvte dag i den ottende måned i det tredje år af den fjerde uge. [2131 AM]
21 Og han gik ind til hende igen, og hun blev gravid og fødte ham en anden søn, og Lea kaldte ham Aser på den anden dag i den ellevte måned, i det femte år af den fjerde uge. [2133 AM]
22 Og Jakob gik ind til Lea, og hun blev frugtsommelig og fødte en søn, og hun kaldte ham Issakar på den fjerde dag i den femte måned, i det fjerde år af den fjerde uge, og hun gav ham til en amme.
23 Og Jakob gik ind til hende igen, og hun blev frugtsommelig og fødte to (børn), en søn og en datter, og hun kaldte sønnen Sebulon og datteren Dina på den syvende dag i den syvende måned, i det sjette år af den fjerde uge. [2134 AM]
24 Og Herren var Rakel nådig og åbnede hendes moderliv, og hun blev frugtsommelig og fødte en søn, og hun kaldte ham Josef ved nymånen i den fjerde måned, i det sjette år i denne fjerde uge. [2134 AM]
25 Og i de dage, da Josef var født, sagde Jakob til Laban: "Giv mig mine hustruer og sønner, så jeg kan gå til min far Isak, og så kan jeg bygge mig et hus; for jeg har nu fuldført de år, hvor jeg har tjent dig for dine to døtre, og jeg vil gå til min fars hus."
26 Laban sagde til Jakob: "Bliv hos mig for din løn, og vogt mine får for mig igen, og tag imod din løn."
27 Og de blev enige om, at han skulle give ham løn af de sortplettede og hvide lam og gedekid, som var født. Disse skulle være hans løn.
28 Og alle fårene fødte plettede, spættede og sorte, med forskellig mærke, og de fødte igen lam ligesom dem selv, og alle de plettede var Jakobs, og de, der ikke var, var Labans.
29 Og Jakobs ejendom voksede sig overordentlig mangedoblet, og han besad okser og får og æsler og kameler og trælle og tjenestepiger.
30 Og Laban og hans sønner misundte Jakob, og Laban tog sine får tilbage fra ham, og han betragtede ham med onde hensigter.

KAPITEL 29

1 Da Rakel havde født Josef, gik Laban hen for at klippe sine får, for de var tre dagsrejser væk fra ham.
2 Da Jakob så, at Laban skulle klippe sine får, kaldte han på Lea og Rakel og sagde venligt til dem, at de skulle følge ham til Kana'ans land.
3 For han fortalte dem, hvordan han havde set alt i en drøm, ja, alt hvad han havde sagt til ham, at han skulle vende tilbage til sin fars hus, og de sagde: "Hvert sted, hvor du går hen, vil vi gå med dig."
4 Og Jakob priste sin far Isaks Gud og sin fars far Abrahams Gud, og han stod op og red op på sine hustruer og sine børn, og tog alle sine ejendele og krydsede floden og kom til Gileads land, og Jakob skjulte sin hensigt for Laban og fortalte ham det ikke.
5 Og i det syvende år af den fjerde uge vendte Jakob sig mod Gilead i den første måned, den enogtyvende. [2135 AM] Og Laban forfulgte ham og indhentede Jakob på Gileads bjerg i den tredje måned, den trettende.
6 Og Herren tillod ham ikke at gøre Jakob fortræd, for han viste sig for ham i en drøm om natten. Og Laban talte til Jakob.
7 Og på den femtende af de dage gjorde Jakob en fest for Laban og for alle, der var kommet med ham, og Jakob svor Laban den dag, og Laban også Jakob, at ingen af dem måtte krydse Gileads bjerge til den anden med onde hensigter.
8 Og han byggede der en dynge som vidne; derfor kaldte man stedet Vidnedyngen efter denne dynge.
9 Men før kaldte man Gileads land for refaitternes land; for det var refaitternes land, og refaitterne blev født (der), kæmper, hvis højde var ti, ni, otte til syv alen.
10 Og deres bosted var fra Ammons børns land til Hermons bjerg, og deres kongeriges sæder var Karnaim og Ashtarot og Edrei og Misur og Beon.
11 Og Herren udslettede dem på grund af deres onde gerninger; for de var meget ondsindede, og amoritterne bosatte sig i deres sted, onde og syndige, og der er intet folk i dag, som har begået alle deres synder fuldt ud, og de har ikke længere et langt liv på jorden.
12 Og Jakob sendte Laban bort, og han drog til Mesopotamien, Østens land, og Jakob vendte tilbage til Gileads land.
13 Og han drog over Jabbok i den niende måned, på den ellevte. Og på den dag kom Esau, hans bror, til ham, og han forsonede sig med ham og drog fra ham til Se'irs land, men Jakob boede i telte.
14 Og i det første år af den femte uge i dette jubelår [2136 AM] krydsede han Jordan og bosatte sig hinsides Jordan og vogtede sine får fra Havet ved Højen til Bet-Shan og til Dotan og til Akrabbimskoven.
15 Og han sendte til sin far Isak alle sine ejendele: klæder, mad, kød og drikke, mælk, smør, ost og dadler fra dalen.
16 Og til sin mor Rebekka fire gange om året, mellem månederne, mellem pløjning og høst, mellem efterår og regntid og mellem vinter og forår, til Abrahams tårn.
17 Isak var nemlig vendt tilbage fra Edsbrønden og var draget op til sin far Abrahams tårn, og han boede der for sig selv, adskilt fra sin søn Esau.
18 For i de dage, da Jakob drog til Mesopotamien, tog Esau sig Mahalat, Ismaels datter, til hustru. Han samlede alle sin fars og sine hustruers hjorde og drog op og bosatte sig på Se'irs bjerg og lod sin far Isak være alene ved Edsbrønden.
19 Og Isak steg op fra Edsbrønden og bosatte sig i sin far Abrahams tårn i Hebrons bjerge,

20 Og Jakob sendte derhen alt, hvad han havde sendt til sin far og sin mor fra tid til anden, alt hvad de behøvede, og de velsignede Jakob af hele deres hjerte og af hele deres sjæl.

KAPITEL 30

1 Og i det første år af den sjette uge [21:43] drog han op til Salem, øst for Sikem, i fred, i den fjerde måned.
2 Og de førte Dina, Jakobs datter, derhen til Sikems hus, Hamors søn, hivvitten, landets fyrste, og han lå med hende og vanhelligede hende, mens hun var en lille pige på tolv år.
3 Og han tryglede sin far og hendes brødre om at give hende til ham til hustru. Og Jakob og hans sønner blev vrede på grund af Sikems mænd, fordi de havde besmittet Dina, deres søster, og de talte ondt til dem og handlede svigagtigt mod dem og narrede dem.
4 Simeon og Levi kom uventet til Sikem og eksekverede dom over alle Sikems mænd og dræbte alle de mænd, de fandt der, og lod ikke en eneste blive tilbage der; de dræbte alle med pinsler, fordi de havde vanæret deres søster Dina.
5 Og således må det ikke mere ske fra nu af, at en Israels datter bliver uren; for dom er bestemt i himlen mod dem, at de skal udrydde alle mændene i Sikemi med sværd, fordi de havde bragt skam over Israel.
6 Og Herren overgav dem i Jakobs sønners hænder, så at de kunne udrydde dem med sværd og eksekvere dom over dem, og for at det ikke igen skulle ske således i Israel, at en jomfru af Israel skulle blive uren.
7 Og hvis nogen i Israel ønsker at give sin datter eller sin søster til en mand af hedningers afkom, skal han visselig dø, og man skal stene ham, for han har bragt skam over Israel; og man skal brænde kvinden med ild, fordi hun har vanæret sin fars hus' navn, og hun skal udryddes af Israel.
8 Og ingen ægteskabsbryderske eller urenhed må findes i Israel i alle jordens slægter; for Israel er helligt for Herren, og enhver, der har gjort det vanhelliget, skal visselig dø; de skal stene ham.
9 For således er det foreskrevet og skrevet på de himmelske tavler angående hele Israels afkom: Den, der vanhelliger det, skal visselig dø, og han skal stenes.
10 Og denne lov har ingen grænse for dage, ingen eftergivelse eller nogen soning; men den mand, der har besmittet sin datter, skal udryddes midt iblandt hele Israel, fordi han har givet af sine afkom til Molok og handlet ugudeligt, så han besmittede det.
11 Og du, Moses, skal befale Israels børn og formane dem til ikke at give deres døtre til hedningerne og ikke at tage nogen af hedningernes døtre til deres sønner, for dette er en vederstyggelighed for Herren.
12 Derfor har jeg skrevet ned for dig i Lovens Ord alle Sikemitternes Gerninger, som de gjorde mod Dina, og hvorledes Jakobs Sønner sagde: "Vi vil ikke give vor Datter til en Mand, der er uomskåret; det ville være en Skændsel for os."
13 Og det er en skændsel for Israel, for dem, der lever, og for dem, der tager hedningernes døtre til ægte; for dette er urent og en vederstyggelighed for Israel.
14 Og Israel skal ikke være fri for denne urenhed, hvis det har en hustru af hedningers døtre, eller hvis det har givet nogen af sine døtre til en mand, der er af en hedning.
15 For der skal komme plage på plage og forbandelse på forbandelse, og enhver dom, plage og forbandelse skal komme over ham. Hvis han gør dette eller skjuler sine øjne for dem, der begår urenhed, eller dem, der vanhelliger Herrens helligdom, eller dem, der vanhelliger hans hellige navn, (så) skal hele folket tilsammen dømmes for al denne mands urenhed og vanhelligelse.
16 Og der skal ikke være nogen respekt for personer [og ingen respekt for personer] og ingen modtagelse af frugt og ofre og brændofre og fedtstoffer eller duft af hans hånd, så at man tager imod det; og sådan skal det gå enhver mand eller kvinde i Israel, som vanhelliger helligdommen.
17 Derfor har jeg befalet dig og sagt: 'Vidn dette vidnesbyrd for Israel: se, hvordan det gik Sikemitterne og deres sønner: hvordan de blev overgivet i hænderne på to af Jakobs sønner, og de dræbte dem under tortur, og det blev (regnet) dem til retfærdighed, og det er skrevet ned for dem til retfærdighed.
18 Og Levis afkom blev udvalgt til præsteembedet og til at være levitter, så de kunne tjene for Herren, ligesom vi, altid, og så Levi og hans sønner måtte blive velsignet for evigt; for han var nidkær efter at udøve retfærdighed og dom og hævn over alle dem, der rejste sig imod Israel.
19 Og således indskriver de som et vidnesbyrd til hans gunst på de himmelske tavler velsignelse og retfærdighed for alles Gud:
20 Og vi husker den retfærdighed, som manden opfyldte i sit liv, på alle årets tider; indtil tusind generationer skal de nedskrive den, og den skal komme til ham og hans efterkommere efter ham, og han er blevet nedskrevet på de himmelske tavler som en ven og en retfærdig mand.
21 Hele denne beretning har jeg skrevet for dig og befalet dig at sige til Israels børn, at de ikke skal begå synd eller overtræde forordningerne eller bryde den pagt, der er blevet bestemt for dem, (men) at de skal opfylde den og blive registreret som venner.
22 Men hvis de overtræder og øver urenhed på enhver måde, skal de blive optegnet på de himmelske tavler som modstandere, og de skal udryddes af livets bog, og de skal blive optegnet i bogen over dem, der skal udryddes, og sammen med dem, der skal udryddes fra jorden.
23 Og den dag Jakobs sønner dræbte Sikem, blev der i himlen nedskrevet en skrift til deres fordel om, at de havde øvet retfærdighed og oprigtighed og hævn over synderne, og den blev skrevet til velsignelse.
24 Og de førte Dina, deres søster, ud af Sikems hus, og de tog alt, hvad der var i Sikem, deres får, deres okser, deres æsler, al deres rigdom og alle deres hjorde, og bragte det hele til Jakob, deres far.
25 Og han irettesatte dem, fordi de havde slået byen ihjel, for han frygtede landets indbyggere, kana'anæerne og perizzitterne.
26 Og Herrens frygt kom over alle byerne omkring Sikem, og de rejste sig ikke for at forfølge Jakobs sønner, for rædsel var faldet over dem.

KAPITEL 31

1 Og ved nymånedagen talte Jakob til alle i sit hus og sagde: "Hent jer og skift jeres klæder, og lad os gøre os klar og drage op til Betel, hvor jeg aflagde ham et løfte den

dag, jeg flygtede fra min bror Esau, fordi han har været med mig og ført mig ind i dette land i fred, og I skal fjerne de fremmede guder, som er iblandt jer."
2 Og de opgav de fremmede guder og det, der var i deres ører, og det, der var om deres hals, og de afguder, som Rakel havde stjålet fra sin far Laban, gav hun helt til Jakob. Og han brændte dem, knuste dem og ødelagde dem og gemte dem under et egetræ, som ligger i Sikems land.
3 Og han drog op til Betel ved nymånedagen i den syvende måned. Og han byggede et alter på det sted, hvor han havde sovet, og rejste en mindesten der, og han sendte bud til sin far Isak om at komme til ham til sin ofring, og til sin mor Rebekka.
4 Og Isak sagde: "Lad min søn Jakob komme, så jeg kan se ham, før jeg dør."
5 Jakob gik til sin far Isak og sin mor Rebekka, til sin far Abrahams hus, og han tog sine to sønner, Levi og Juda, med sig, og kom til sin far Isak og sin mor Rebekka.
6 Og Rebekka kom ud fra tårnet og hen til dets forside for at kysse Jakob og omfavne ham; thi hendes ånd var blevet levende, da hun hørte: "Se, din søn Jakob er kommet!" Og hun kyssede ham.
7 Og hun så hans to sønner, og hun genkendte dem og sagde til ham: »Er disse dine sønner, min søn?« Og hun omfavnede dem og kyssede dem og velsignede dem og sagde: »I jer skal Abrahams afkom blive berømt, og I skal blive en velsignelse på jorden.«
8 Og Jakob gik ind til sin far Isak, ind i kammeret, hvor han lå, og hans to sønner var med ham. Og han tog sin fars hånd, bøjede sig ned og kyssede ham, og Isak klamrede sig til sin søn Jakobs hals og græd ved hans hals.
9 Mørket forlod Isaks øjne, og han så Jakobs to sønner, Levi og Juda, og han sagde: "Er disse dine sønner, min søn? De ligner dig jo."
10 Og han sagde til ham, at de sandelig var hans sønner: "Og du har sandelig set, at de sandelig er mine sønner."
11 Og de kom hen til ham, og han vendte sig om og kyssede dem og omfavnede dem begge.
12 Og profetiens ånd kom ned i hans mund, og han tog Levi ved sin højre hånd og Juda ved sin venstre.
13 Og han vendte sig først mod Levi og begyndte at velsigne ham først og sagde til ham: Må alles Gud, selve Herren over alle tider, velsigne dig og dine børn gennem alle tider.
14 Og må Herren give dig og dine efterkommere storhed og stor herlighed og lade dig og dine efterkommere, blandt alt kød, komme nær Ham for at tjene i Hans helligdom som Åbenbaringens engle og som de hellige. (Ligesom) de skal dine sønners efterkommere være til herlighed, storhed og hellighed, og må Han gøre dem store i alle tider.
15 Og de skal være dommere og fyrster og høvdinger for hele Jakobs sønners afkom. De skal tale Herrens ord med retfærdighed og dømme alle hans domme med retfærdighed. De skal forkynde mine veje for Jakob og mine stier for Israel. Herrens velsignelse skal gives i deres mund, så de kan velsigne hele den elskedes afkom.
16 Din mor har givet dig navnet Levi, og med rette har hun givet dig navnet; du skal slutte dig til Herren og være alle Jakobs sønners ven; hans bord skal være dit, og du og dine sønner skal spise deraf; og dit bord skal være fuldt fra slægt til slægt, og din mad skal ikke mangle i alle slægter.
17 Og lad alle, der hader dig, falde ned for dig, og lad alle dine modstandere blive opryddet og gå til grunde. Og velsignet være den, der velsigner dig, og forbandet være hvert folk, der forbander dig.
18 Og til Juda sagde han: »Måtte Herren give dig styrke og kraft til at nedtræde alle, der hader dig! Du skal være fyrste, du og en af dine sønner, over Jakobs sønner. Må dit navn og dine sønners navn gå ud og krydse hvert land og hver egn. Da skal hedningerne frygte for dit ansigt, og alle folkeslag skal bæve.
19 I dig skal Jakobs hjælp være, og i dig skal Israels frelse findes.
20 Og når du sidder på din retfærdigheds ærestrone, skal der være stor fred for alle den elskedes sønners afkom. Velsignet være den, der velsigner dig, og alle, der hader dig og plager dig og forbander dig, skal udryddes og udryddes fra jorden og være forbandede.
21 Og han vendte sig om, kyssede ham igen og omfavnede ham og glædede sig meget, for han havde i sandhed set sin søn Jakobs sønner.
22 Og han gik ud fra mellem hans fødder og faldt ned og tilbede ham, og han velsignede dem og hvilede der hos sin far Isak den nat, og de spiste og drak med glæde.
23 Og han lod Jakobs to sønner sove, den ene ved hans højre og den anden ved hans venstre, og det blev regnet ham til retfærdighed.
24 Og Jakob fortalte sin far alt i løbet af natten, hvor stor en barmhjertighed Herren havde vist ham, og hvor meget han havde ladet ham lykkes på alle hans veje og beskyttet ham mod alt ondt.
25 Og Isak priste sin far Abrahams Gud, som ikke havde taget sin nåde og sin retfærdighed tilbage fra sin tjener Isaks sønner.
26 Og om morgenen fortalte Jakob sin far Isak det løfte, han havde aflagt til Herren, og det syn, han havde set, og at han havde bygget et alter, og at alt var klar til at ofre for Herrens åsyn, sådan som han havde aflagt løfte, og at han var kommet for at sætte ham på et æsel.
27 Og Isak sagde til sin søn Jakob: "Jeg kan ikke gå med dig, for jeg er gammel og kan ikke bære vejen. Gå, min søn, i fred, for jeg er i dag et hundrede og femogtres år gammel. Jeg kan ikke længere rejse. Sæt din mor på et æsel, og lad hende gå med dig."
28 Og jeg ved, min søn, at du er kommet for min skyld, og må denne dag være velsignet, hvorpå du har set mig i live, og jeg har også set dig, min søn.
29 Måtte du have lykkens med at opfylde det løfte, du har aflagt, og udsæt ikke dit løfte, for du skal stå til regnskab for løftet. Skynd dig derfor nu at opfylde det, og må han, som har skabt alt, være tilfreds, ham, som du har aflagt løftet til.
30 Og han sagde til Rebekka: "Gå med din søn Jakob!" Og Rebekka gik med sin søn Jakob, og Debora med hende, og de kom til Betel.
31 Og Jakob huskede den bøn, som hans far havde velsignet ham og hans to sønner, Levi og Juda, med, og han glædede sig og priste sine fædres Gud, Abraham og Isak.
32 Og han sagde: »Nu ved jeg, at jeg har et evigt håb, og mine sønner også, for alles Gud«; og således er det forordnet angående de to; og de nedskriver det som et evigt

vidnesbyrd for dem på de himmelske tavler, hvordan Isak velsignede dem.

KAPITEL 32

1 Og han blev den nat i Betel, og Levi drømte, at de havde indsat og gjort ham til præst for den højeste Gud, ham og hans sønner til evig tid; og han vågnede af sin søvn og priste Herren.
2 Tidligt om morgenen den fjortende i denne måned stod Jakob op og gav tiende af alt, hvad der var kommet med ham, både af mænd og kvæg, både af guld og alle mulige kar og klæder, ja, han gav tiende af alt.
3 I de dage blev Rakel gravid med sin søn Benjamin. Jakob talte sine sønner fra ham og opefter, og Levi faldt til Herrens del, og hans far klædte ham i præsteklæder og fyldte hans hænder.
4 Og på den femtende i denne måned bragte han fjorten okser fra kvæget og otteogtyve væddere og niogfyrre får og syv lam og enogtyve gedekid som brændoffer på offeralteret, en velbehagelig duft for Gud.
5 Dette var hans offergave i henhold til det løfte, han havde aflagt om at give tiende, med deres frugtofre og deres drikofre.
6 Og da ilden havde fortæret det, brændte han røgelse på ilden over ilden og som takkeoffer to okser og fire væddere og fire får, fire gedebukke og to årgamle får og to gedekid; og således gjorde han dagligt i syv dage.
7 Og han og alle hans sønner og hans mænd spiste (dette) med glæde der i syv dage og lovede og takkede Herren, som havde udfriet ham af al hans trængsel og givet ham sit løfte.
8 Og han tiendede alle de rene dyr og bragte et brændoffer, men de urene dyr gav han ikke sin søn Levi, og han gav ham alle menneskenes sjæle.
9 Levi udførte præsteembedet i Betel foran sin far Jakob frem for sine ti brødre, og han var præst der, og Jakob aflagde sit løfte. Således gav han tiende til Herren og helligede den, så den blev hellig for ham.
10 Og af denne grund er det på de himmelske tavler foreskrevet som en lov for tiende, at man igen skal spise tiende for Herrens ansigt fra år til år, på det sted, hvor det er udvalgt, at hans navn skal bo, og til denne lov er der ingen grænse for dage evigt.
11 Denne forordning er skrevet, for at den skal opfyldes fra år til år ved at spise den anden tiende for Herrens ansigt på det sted, hvor den er blevet udvalgt, og intet må blive tilbage af den fra i år til det følgende år.
12 Thi i sit år skal sæden spises indtil årets indsamling af sæden, og vinen indtil vinens dage og olien indtil dens sæsons dage.
13 Alt, hvad der er tilbage deraf og bliver gammelt, skal betragtes som urent; det skal brændes med ild, for det er urent.
14 Og således skal de spise det sammen i helligdommen, og de skal ikke lade det blive gammelt.
15 Og al tiende af okser og får skal være hellig for Herren og tilhøre hans præster, som de skal spise for hans ansigt fra år til år; for således er det foreskrevet og indgraveret angående tienden på de himmelske tavler.
16 Og den følgende nat, på den toogtyvende dag i denne måned, besluttede Jakob at bygge det sted og omgive forgården med en mur og hellige den og gøre den hellig for evigt, for sig selv og sine efterkommere.
17 Og Herren åbenbarede sig for ham om natten og velsignede ham og sagde til ham: "Dit navn skal ikke være Jakob, men de skal give dig navnet Israel."
18 Og han sagde igen til ham: »Jeg er Herren, som har skabt himlen og jorden, og jeg vil gøre dig talrig og talrig, og konger skal udgå fra dig, og de skal dømme overalt, hvor menneskenes fod har trådt.
19 Og jeg vil give dit afkom hele jorden under himlen, og de skal dømme alle folkeslagene efter deres ønsker, og derefter skal de besidde hele jorden og arve den for evigt.
20 Og da han havde talt færdig med ham, steg han op fra ham, og Jakob stirrede, indtil han var steget op til himlen.
21 Og han så i et nattesyn, og se, en engel steg ned fra himlen med syv tavler i sine hænder, og han gav dem til Jakob, og han læste dem og vidste alt, hvad der stod skrevet deri, hvad der skulle ramme ham og hans sønner i alle tider.
22 Og han viste ham alt, hvad der stod skrevet på tavlerne, og sagde til ham: "Byg ikke dette sted, og gør det ikke til en evig helligdom, og bo ikke her, for dette er ikke stedet. Gå til din far Abrahams hus og bo hos din far Isak indtil din fars dødsdag."
23 For i Egypten skal du dø i fred, og i dette land skal du begraves med ære i dine fædres grav sammen med Abraham og Isak.
24 Frygt ikke, for som du har set og læst det, således skal det alt sammen være; og skriv alt ned, som du har set og læst.
25 Og Jakob sagde: »Herre, hvordan kan jeg huske alt, hvad jeg har læst og set?« Og han sagde til ham: »Jeg vil minde dig om alt.«
26 Og han steg op fra ham, og han vågnede af sin søvn, og han huskede alt, hvad han havde læst og set, og han skrev alle de ord ned, som han havde læst og set.
27 Og han fejrede der endnu en dag, og han ofrede den på samme måde som han ofrede de tidligere dage, og kaldte dens navn 'Tilføjelse', for denne dag var blevet tilføjet, og de tidligere dage kaldte han 'Festtiden'.
28 Og således blev det åbenbaret, at det skulle ske, og det er skrevet på de himmelske tavler: derfor blev det åbenbaret for ham, at han skulle fejre den og føje den til festens syv dage.
29 Og dens navn blev kaldt 'Tilføjelse', fordi den blev opført blandt festdagene i overensstemmelse med antallet af årets dage.
30 Og om natten, den treogtyvende i denne måned, døde Debora, Rebekkas amme, og de begravede hende ved byen under flodens egetræ. Og han kaldte dette sted Deboras flod, og egetræet Deboras sørgeegen.
31 Og Rebekka gik og vendte tilbage til sit hus til sin far Isak, og Jakob sendte hende væddere, får og gedebukke, for at hun skulle tilberede et måltid til hans far, sådan som han ønskede.
32 Og han fulgte efter sin mor, indtil han kom til Kabratans land, og han bosatte sig der.
33 Og Rakel fødte en søn om natten og kaldte ham 'min sorgs søn', for hun havde ondt ved at føde ham. Men hans

far kaldte ham Benjamin på den ellevte dag i den ottende måned i den første dag i den sjette uge af dette jubelår. [2143 AM]
34 Og Rakel døde der og blev begravet i Efrats land, det er Betlehem, og Jakob byggede en mindesten på Rakels grav, på vejen over hendes grav.

KAPITEL 33

1 Jakob drog og bosatte sig syd for Magdala'ef. Og han kom til sin far Isak, han og hans hustru Lea, ved nymånedagen i den tiende måned.
2 Og Ruben så Bilha, Rakels tjenestepige, sin fars medhustru, bade sig i vand på et hemmeligt sted, og han elskede hende.
3 Og han gemte sig om natten, og han gik ind i Bilhas hus, og han fandt hende sovende alene på en seng i sit hus.
4 Og han lå hos hende, og hun vågnede og så, og se, Ruben lå hos hende i sengen. Og hun afdækkede kanten af sit tæppe og greb fat i ham og råbte, og så opdagede hun, at det var Ruben.
5 Og hun skammede sig over ham og slap sin hånd fra ham, og han flygtede.
6 Og hun sørgede meget over dette og fortalte det ikke til nogen.
7 Da Jakob vendte tilbage og søgte hende, sagde hun til ham: "Jeg er ikke ren på grund af dig, for jeg er blevet uren med hensyn til dig; for Ruben har gjort mig uren og har ligget hos mig om natten, og jeg sov, og opdagede det ikke, før han afdækkede min kappe og sov hos mig."
8 Jakob blev meget vred på Ruben, fordi han havde ligget med Bilha, fordi han havde blottet sin fars kåbe.
9 Og Jakob kom ikke mere hen til hende, fordi Ruben havde vanhelliget hende. Og enhver mand, der blotter sin fars flig, hans gerning er overordentlig ond, for han er en vederstyggelighed for Herren.
10 Derfor er det skrevet og foreskrevet på de himmelske tavler, at en mand ikke må ligge med sin fars hustru og ikke må blotte sin fars flig, for det er urent. De skal visselig dø sammen, den mand, der ligger med sin fars hustru, og kvinden også, for de har øvet urenhed på jorden.
11 Og intet skal være urent for vor Gud i det folk, som han har udvalgt sig selv til ejendom.
12 Og atter står der skrevet for anden gang: »Forbandet være den, der ligger hos sin fars hustru, for han har blottet sin fars skam!« Og alle Herrens hellige sagde: »Så lad det ske, så lad det ske!«
13 Og du, Moses, byd Israels børn at holde dette bud; for det (indebærer) dødsstraf; og det er urent, og der er ingen evig soning til at sone den mand, der har gjort dette, men han skal henrettes og dræbes og stenes med sten og udryddes fra vor Guds folks midte.
14 For ingen mand i Israel, der gør sådan, må leve en eneste dag på jorden, for han er en vederstyggelighed og uren.
15 Og lad dem ikke sige: Ruben fik liv og tilgivelse, efter at han havde ligget med sin fars medhustru, og hende også, selvom hun havde en mand, og hendes mand Jakob, hans far, stadig var i live.
16 For indtil da var forordningen, dommen og loven ikke blevet åbenbaret i sin fuldstændighed for alle, men i dine dage (er det blevet åbenbaret) som en lov om højtider og dage og en evig lov for de evige generationer.
17 Og for denne lov er der ingen ende på dage og ingen soning for den, men de skal begge udryddes midt iblandt nationen: på den dag, de begik den, skal de dræbe dem.
18 Og du, Moses, skriv det ned for Israel, så de kan overholde det og handle efter disse ord og ikke begå en synd, der fører til døden; for Herren vor Gud er dommer, som ikke ser til personer og ikke tager imod gaver.
19 Og sig disse pagtens ord til dem, så de kan høre dem og holde dem og være på vagt over for dem, så de ikke bliver ødelagt og udryddet af landet; for urenhed, vederstyggelighed, besmittelse og besmittelse er alle de, der begår det på jorden for vor Guds åsyn.
20 Og der er ingen større synd end den utugt, som de begår på jorden; for Israel er et helligt folk for Herren, dets Gud, og et arvefolk, et præsteligt og kongeligt folk til ejendom; og sådan urenhed skal ikke forekomme midt iblandt det hellige folk.
21 Og i det tredje år af denne sjette uge [21:45] gik Jakob og alle hans sønner hen og boede i Abrahams hus, nær Isak, hans far, og Rebekka, hans mor.
22 Og dette var navnene på Jakobs sønner: den førstefødte Ruben, Simeon, Levi, Juda, Issakar, Zebulon, Leas sønner; og Rakels sønner, Josef og Benjamin; og Bilhas sønner, Dan og Naftalis sønner; og Zilpas sønner, Gad og Ashers; og Dina, datter af Leas, Jakobs eneste datter.
23 Og de kom og bøjede sig for Isak og Rebekka, og da de så dem, velsignede de Jakob og alle hans sønner, og Isak glædede sig overordentlig, for han så Jakobs, sin yngste søns, sønner, og han velsignede dem.

KAPITEL 34

1 Og i det sjette år af denne uge af dette fireogfyrretyvende jubelår [2148 AM] sendte Jakob sine sønner ud for at vogte deres får, og sine tjenere med dem til Sikems græsgange.
2 Og amoritterkongernes syv konger samledes imod dem for at dræbe dem, idet de skjulte sig under træerne og bortføre deres kvæg.
3 Jakob, Levi, Juda og Josef var i huset hos Isak, deres far, for hans ånd var bedrøvet, og de kunne ikke forlade ham. Benjamin var den yngste, og derfor blev han hos sin far.
4 Og der kom kongen/kongerne af Taphu og kongen/kongerne af Aresa og kongen/kongerne af Seragan og kongen/kongerne af Selo og kongen/kongerne af Ga'as og kongen af Bethoron og kongen af Ma'anisakir og alle dem, der bor i disse bjerge (og) som bor i skovene i Kana'ans land.
5 Og de kundgjorde dette for Jakob og sagde: "Se, amoritternes konger har omringet dine sønner og plyndret deres hjorde."
6 Og han rejste sig fra sit hus, han og hans tre sønner og alle sin fars tjenere og sine egne tjenere, og han drog imod dem med seks tusinde mænd, der bar sværd.
7 Og han dræbte dem på Sikems græsgange og forfulgte dem, der flygtede, og han dræbte dem med sværdets skarpe kant, og han dræbte 'Aresa og Taphu og Saregan og Selo og 'Amanisakir og Ga[ga]'as, og han genvandt sine hjorde.

8 Og han sejrede over dem og pålagde dem tribut, så de skulle betale ham tribut, fem afgrøder af deres land, og han byggede Robel og Tamnatares.
9 Og han vendte tilbage i fred og sluttede fred med dem, og de blev hans tjenere, indtil den dag han og hans sønner drog ned til Egypten.
10 Og i det syvende år af denne uge [21:49] sendte han Josef fra sit hus til Sikems land for at høre om sine brødres velbefindende, og han fandt dem i Dotans land.
11 Og de var troløse mod ham og planlagde at dræbe ham, men de ombestemte sig og solgte ham til ismaelitiske købmænd, som førte ham ned til Egypten og solgte ham til Potifar, Faraos eunuk, den øverste kok, præst i byen Elew.
12 Jakobs sønner slagtede et gedekid og dyppede Josefs kjortel i blodet og sendte den til Jakob, deres far, på den tiende dag i den syvende måned.
13 Og han sørgede hele den nat, for de havde bragt det til ham om aftenen, og han blev feberagtig af sorg over sin død, og han sagde: "Et ondt dyr har fortæret Josef." Og alle medlemmerne af hans hus [sørgede med ham den dag, og de] sørgede og sørgede med ham hele den dag.
14 Og hans sønner og hans datter rejste sig for at trøste ham, men han nægtede at lade sig trøste over sin søn.
15 Og på den dag hørte Bilha, at Josef var omkommet, og hun døde i sorg over ham, og hun boede i Qafraatef, og Dina, hans datter, døde også efter at Josef var omkommet.
16 Og der kom disse tre sørgeperioder over Israel i én måned. Og de begravede Bilha over for Rakels grav, og også Dina, hans datter, begravede de der.
17 Og han sørgede over Josef i et år, og det holdt ikke op, for han sagde: "Lad mig fare ned i graven i sorg over min søn!"
18 Derfor er det foreskrevet for Israels børn, at de skal ydmyge sig på den tiende dag i den syvende måned - på den dag, da den nyhed, der fik ham til at græde over Josef, kom til hans far Jakob - at de på den dag skulle sone for sig selv med et gedekid på den tiende dag i den syvende måned, én gang om året, for deres synder; for de havde bedrøvet deres fars hengivenhed for hans søn Josef.
19 Og denne dag er blevet bestemt, at de skal sørge over deres synder og over alle deres overtrædelser og over alle deres fejl, så de kan rense sig selv på den dag én gang om året.
20 Og efter at Josef var omkommet, tog Jakobs sønner sig hustruer. Rubens hustrus navn var Ada, og Simeons hustrus navn var Adlbaa, en kana'anæer, og Levis hustrus navn var Melka, en af Arams døtre, af Teras sønners afkom, og Judas hustrus navn var Betasuel, en kana'anæer, og Issakars hustrus navn var Hezaka, og Zabulons hustrus navn var Niiman, og Dans hustrus navn var Egla, og Naftalis hustrus navn var Rasuu fra Mesopotamien, og Gads hustrus navn var Maka, og Asers hustrus navn var Ijona, og Josefs hustrus navn var Asenat, en egypter, og Benjamins hustrus navn var Ijasaka.
21 Og Simeon omvendte sig og tog sig en anden hustru fra Mesopotamien ligesom sine brødre.

KAPITEL 35

1 Og i det første år af den første uge af det femogfyrretyvende jubelår [2157 AM] kaldte Rebekka Jakob, sin søn, og befalede ham angående sin far og sin bror, at han skulle ære dem alle sit livs dage.
2 Og Jakob sagde: "Jeg vil gøre alt, som du har befalet mig; for dette skal være mig til ære og storhed og til retfærdighed for Herren, så jeg vil ære dem."
3 Og også du, moder, ved fra den tid jeg blev født til denne dag, alle mine gerninger og alt, hvad der er i mit hjerte, at jeg altid tænker godt om alting.
4 Og hvordan skulle jeg kunne undgå at gøre det, som du har befalet mig, at ære min far og min bror!
5 Fortæl mig, moder, hvilken fordærvelse du har set hos mig, så vil jeg vende mig bort fra den, og min nåde vil være over mig.
6 Og hun sagde til ham: "Min søn, jeg har ikke set noget ondt hos dig i alle mine dage, kun retskaffenhed. Og dog vil jeg fortælle dig sandheden, min søn: Jeg skal dø i år, og jeg skal ikke leve i dette år af mit liv; for jeg har i en drøm set, at på min dødsdag skal jeg ikke leve længere end hundrede og femoghalvtreds år: og se, jeg har fuldført alle mine livsdage, som jeg skal leve."
7 Og Jakob lo af sin mors ord, fordi hans mor havde sagt til ham, at hun skulle dø; og hun sad lige over for ham i besiddelse af sin styrke, og hun var ikke svag i sin styrke; for hun gik ind og ud og så, og hendes tænder var stærke, og ingen lidelse havde ramt hende alle hendes levedage.
8 Og Jakob sagde til hende: "Velsignet er jeg, moder, hvis mine dage nærmer sig dine levedage, og min styrke forbliver hos mig ligesom din styrke, og du ikke skal dø, for du spøger lade være med at tale om din død."
9 Og hun gik ind til Isak og sagde til ham: Én bøn beder jeg dig: Få Esau til at sværge, at han ikke vil gøre Jakob fortræd eller forfølge ham med fjendskab; for du kender Esaus tanker, at de er fordærvede fra hans ungdom af, og der er intet godt i ham; for han ønsker at dræbe ham efter din død.
10 Og du ved alt, hvad han har gjort fra den dag, hans bror Jakob drog til Haran, og indtil denne dag: hvorledes han har forladt os af hele sit hjerte og gjort os ondt; han har taget dine hjorde og bortført alle dine ejendele foran dig.
11 Og da vi tryglede og bad ham om vores eget, opførte han sig som en mand, der forbarmede sig over os.
12 Og han er bitter imod dig, fordi du velsignede Jakob, din fuldkomne og retskafne søn; for der er intet ondt i ham, kun godhed, og siden han kom fra Haran til denne dag, har han ikke berøvet os noget, for han bringer os altid alt til sin tid og glæder sig af hele sit hjerte, når vi tager imod det fra hans hænder, og han velsigner os, og har ikke skilt sig fra os, siden han kom fra Haran til denne dag, og han forbliver altid hos os hjemme og ærer os.
13 Og Isak sagde til hende: "Jeg ved og ser også, hvad Jakob, som er med os, gør, at han ærer os af hele sit hjerte; men jeg elskede Esau før mere end Jakob, fordi han var den førstefødte; men nu elsker jeg Jakob mere end Esau, for han har gjort mange onde gerninger, og der er ingen retfærdighed i ham, for alle hans veje er uretfærdighed og vold, [og der er ingen retfærdighed omkring ham.]
14 Og nu er mit hjerte forfærdet over alle hans gerninger, og hverken han eller hans afkom skal frelses, for det er dem, der skal udryddes fra jorden og udryddes under himlen, for han har forladt Abrahams Gud og fulgt sine

hustruer og deres urenhed og deres vildfarelse, han og hans børn.
15 Og du skal bede mig om at få ham til at sværge, at han ikke vil dræbe sin bror Jakob; selv om han sværger, vil han ikke holde sin ed, og han vil ikke gøre godt, men kun ondt.
16 Men hvis han vil dræbe Jakob, sin bror, skal han gives i Jakobs hænder, og han skal ikke undslippe hans hænder, [for han skal falde i hans hænder].
17 Frygt ikke for Jakob, for Jakobs vogter er stor og mægtig og æret og prist mere end Esaus vogter.
18 Da sendte Rebekka bud og kaldte på Esau, og han kom til hende. Hun sagde til ham: "Jeg har en bøn, min søn, at bede dig om, og lov mig at opfylde den, min søn."
19 Og han sagde: "Jeg vil gøre alt, hvad du siger til mig, og jeg vil ikke afvise din bøn."
20 Og hun sagde til ham: "Jeg beder dig om, at du, den dag jeg dør, vil tage mig ind og begrave mig nær Sara, din fars mor, og at du og Jakob vil elske hinanden, og at ingen af dem vil have ondt imod den anden, men kun gensidig kærlighed, og (så) vil I have fremgang, mine sønner, og blive æret midt i landet, og ingen fjende vil glæde sig over jer, og I vil være en velsignelse og en barmhjertighed i øjnene af alle dem, der elsker jer."
21 Og han sagde: "Jeg vil gøre alt, hvad du har sagt til mig, og jeg vil begrave dig den dag, du dør, nær Sara, min fars mor, ligesom du har ønsket, at hendes knogler skulle være nær dine.
22 Og Jakob, min bror, skal jeg også elske over alt kød; for jeg har ingen bror på hele jorden udover ham alene: og det er ikke en stor fortjeneste for mig, hvis jeg elsker ham; for han er min bror, og vi blev sået sammen i dit legeme, og sammen kom vi fra dit skød, og hvis jeg ikke elsker min bror, hvem skal jeg så elske?
23 Og jeg selv beder dig om at formane Jakob angående mig og mine sønner, for jeg ved, at han visselig vil være konge over mig og mine sønner, for den dag min far velsignede ham, gjorde han ham til den højere og mig til den lavere.
24 Og jeg sværger dig, at jeg vil elske ham og ikke ønske ham ondt alle mit livs dage, kun godt.
25 Og han svor hende angående hele denne sag. Og hun kaldte Jakob ind for Esaus øjne og gav ham befaling i overensstemmelse med de ord, hun havde talt til Esau.
26 Og han sagde: "Jeg skal gøre, hvad du vil; tro mig, at intet ondt skal komme fra mig eller mine sønner mod Esau, og jeg skal være den første i intet undtagen i kærlighed alene."
27 Og de spiste og drak, hun og hendes sønner den nat, og hun døde, tre jubelår og en uge og et år gammel, den nat, og hendes to sønner, Esau og Jakob, begravede hende i den dobbelte hule nær Sara, deres farmor.

KAPITEL 36

1 Og i det sjette år af denne uge [2162 AM] kaldte Isak sine to sønner Esau og Jakob, og de kom til ham, og han sagde til dem: »Mine sønner, jeg går mine fædres vej, til det evige hus, hvor mine fædre er.
2 Begrav mig derfor nær min far Abraham i den dobbelte hule på hittitten Efrons mark, hvor Abraham købte en grav at begrave i; i den grav, jeg gravede til mig selv, dér skal du begrave mig.
3 Og dette befaler jeg jer, mine sønner, at I skal øve retfærdighed og oprigtighed på jorden, så Herren kan lade komme over jer alt det, som Herren har sagt, at han ville gøre for Abraham og hans afkom.
4 Og elsk hinanden, mine sønner, jeres brødre som en mand, der elsker sin egen sjæl, og lad enhver søge det, han kan gavne sin broder, og handle sammen på jorden; og lad dem elske hinanden som deres egne sjæle.
5 Og angående spørgsmålet om afguder, befaler og formaner jeg jer til at afvise dem og hade dem og ikke elske dem, for de er fulde af bedrag for dem, der tilbeder dem, og for dem, der bøjer sig for dem.
6 Mine sønner, husk Herren, Abrahams Gud, jeres fader, og hvordan også jeg tilbad ham og tjente ham i retfærdighed og med glæde, for at han kunne gøre jer talrige og give jer et forøget afkom som himlens stjerner og grundfæste jer på jorden som retfærdighedens plante, der ikke skal udryddes fra slægten til slægten for evigt.
7 Og nu vil jeg lade jer sværge en stor ed - for der er ingen større ed end den, ved det herlige og ærede og store og pragtfulde og vidunderlige og mægtige navn, som skabte himlen og jorden og alle ting tilsammen - at I skal frygte ham og tilbede ham.
8 Og at enhver skal elske sin broder med hengivenhed og retfærdighed, og at ingen skal ønske ondt mod sin broder fra nu af og til evigt alle jeres livsdage, så at I kan have fremgang i alle jeres gerninger og ikke blive ødelagt.
9 Og hvis en af jer udtænker ondt mod sin broder, skal I vide, at fra nu af skal enhver, der udtænker ondt mod sin broder, falde i hans hånd og blive rykket op af de levendes land, og hans afkom skal udryddes under himlen.
10 Men på uroens og forbandelsens og harmens og vredens dag, med flammende, fortærende ild, ligesom han brændte Sodoma, således skal han også brænde hans land og hans by og alt, hvad hans er, og han skal udslettes af menneskenes børns tugtbog og ikke indskrives i livets bog, men i den, der er bestemt til ødelæggelse, og han skal gå bort til evig forbandelse; så deres fordømmelse altid kan fornyes i had og i forbandelse og i vrede og i pine og i harme og i plager og i sygdom for evigt.
11 Jeg siger og vidner for jer, mine sønner, om den dom, der skal ramme den mand, der vil gøre sin bror fortræd.
12 Og han delte alle sine ejendele mellem de to på den dag og gav den største del til den førstefødte, og tårnet og alt, hvad der var omkring det, og alt, hvad Abraham ejede ved Edsbrønden.
13 Og han sagde: "Denne større del vil jeg give til den førstefødte."
14 Esau sagde: "Jeg har solgt til Jakob og givet min førstefødselsret til ham; lad den blive givet til ham, og jeg har ikke et eneste ord at sige om den, for den er hans."
15 Og Isak sagde: "Velsignelse hvile over jer, mine sønner, og over jeres afkom i dag, for I har givet mig hvile, og mit hjerte sørger ikke over førstefødselsretten, så du ikke skal øve ondt på grund af den."
16 Må Gud den højeste velsigne den mand, der øver retfærdighed, ham og hans afkom til evig tid.
17 Og han afsluttede med at befale dem og velsigne dem, og de spiste og drak sammen foran ham, og han glædede

sig, fordi der var ét sind mellem dem, og de gik bort fra ham og hvilede sig den dag og sov.
18 Og Isak sov ind på sin seng den dag i glæde; og han sov den evige søvn og døde i en alder af 180 år. Han var 25 uger og 5 år gammel, og hans to sønner, Esau og Jakob, begravede ham.
19 Og Esau drog til Edoms land, til Seirs bjerge, og bosatte sig der.
20 Og Jakob boede i Hebrons bjerge, i tårnet i det land, hvor hans far Abraham havde opholdt sig, og han tilbad Herren af hele sit hjerte og i overensstemmelse med de synlige befalinger, sådan som han havde inddelt sine generationers dage.
21 Og hans hustru Lea døde i det fjerde år af den anden uge af det femogfyrretyvende jubelår, [2167 AM] og han begravede hende i dobbelthulen nær hans mor Rebekka til venstre for Saras, hans farmors, grav.
22 og alle hendes sønner og hans sønner kom for at sørge over sin hustru Lea og trøste ham med hende, for han sørgede over hende, fordi han elskede hende højt efter hendes søster Rakels død;
23 for hun var fuldkommen og retskaffen i alle sine veje og ærede Jakob, og i alle de dage hun levede hos ham, hørte han ikke et hårdt ord fra hendes mund, for hun var sagtmodig og fredelig, retskaffen og ærefuld.
24 Og han huskede alle de gerninger, hun havde gjort i sit liv, og han sørgede over hende dybt, for han elskede hende af hele sit hjerte og af hele sin sjæl.

KAPITEL 37

1 Og den dag Isak, Jakobs og Esaus far, døde, hørte Esaus sønner, at Isak havde givet den ældstes del til sin yngste søn Jakob, og de blev meget vrede.
2 Og de kivedes med deres far og sagde: "Hvorfor har din far givet Jakob den ældstes del og forbigået dig, selvom du er den ældste og Jakob den yngre?"
3 Og han sagde til dem: Fordi jeg solgte min førstefødselsret til Jakob for en lille portion linser, og den dag min far sendte mig ud for at jage og fange og bringe ham noget, han kunne spise og velsigne mig, kom han med list og bragte min far mad og drikke, og min far velsignede ham og satte mig under sin hånd.
4 Og nu har vores far ladet os sværge, mig og ham, at vi ikke skal udtænke ondt mod hinanden, hverken mod hans bror, og at vi skal forblive i kærlighed og fred, hver med sin bror, og ikke gøre vores veje fordærvede.
5 Og de sagde til ham: "Vi vil ikke høre på dig om at slutte fred med ham; for vores styrke er større end hans styrke, og vi er stærkere end ham. Vi vil gå imod ham og dræbe ham og ødelægge ham og hans sønner. Og hvis du ikke vil gå med os, vil vi også gøre dig ondt."
6 Og hør nu på os! Lad os sende bud til Aram, Filistæa, Moab og Ammon, og lad os udvælge udvalgte mænd, der er ivrige til kamp, og lad os gå imod ham og kæmpe imod ham, og lad os udrydde ham fra jorden, før han bliver stærk.
7 Og deres far sagde til dem: "Gå ikke, og før ikke krig med ham, for at I ikke skal falde for ham."
8 Og de sagde til ham: »Dette er også præcis din fremgangsmåde fra din ungdom til i dag, og du bøjer din hals under hans åg.
9 Vi vil ikke lytte til disse ord.’ Og de sendte bud til Aram og til Aduram til deres fars ven, og de hyrede sammen med dem tusind krigere, udvalgte krigere.
10 Og fra Moab og fra Ammons børn kom tusind udvalgte mænd til dem, og fra Filistæa tusind udvalgte krigere, og fra Edom og fra horitterne tusind udvalgte krigere og fra kittimernes krigere.
11 Og de sagde til deres far: "Gå med dem og led dem, ellers slår vi dig ihjel."
12 Og han blev fyldt med vrede og harme, da han så, at hans sønner tvang ham til at gå foran dem for at føre dem mod sin bror Jakob.
13 Men bagefter huskede han alt det onde, som havde skjult sig i hans hjerte mod sin bror Jakob; og han huskede ikke den ed, han havde svoret sin far og sin mor, at han ikke ville udtænke noget ondt mod sin bror Jakob i alle sine dage.
14 Og trods alt dette vidste Jakob ikke, at de kom imod ham til kamp, og han sørgede over Lea, sin hustru, indtil de nærmede sig tårnet meget tæt med fire tusind krigere og udvalgte krigsmænd.
15 Og mændene i Hebron sendte bud til ham og lod sige: "Se, din bror er kommet imod dig for at kæmpe mod dig med fire tusinde mænd udrustet med sværd, og de bærer skjolde og våben." For de elskede Jakob mere end Esau. Så fortalte de ham det, for Jakob var en mere gavmild og barmhjertig mand end Esau.
16 Men Jakob ville ikke tro, før de kom helt tæt på tårnet.
17 Og han lukkede tårnets porte; og han stod på fæstningsmurene og talte til sin bror Esau og sagde: "Ædel er den trøst, hvormed du er kommet for at trøste mig over min hustru, som er død. Er dette den ed, du svor til din far og igen til din mor, før de døde? Du har brudt eden, og i det øjeblik, du svor til din far, blev du dømt."
18 Esau svarede ham: "Hverken menneskenes børn eller jordens dyr har nogen retfærdighedsed, som de har svoret (en gyldig ed) for evigt; men hver dag udtænker de ondt mod hinanden, og hvordan de kan dræbe deres modstander og fjende."
19 Og du skal hade mig og mine børn for evigt. Og der er intet, der kan opretholdes broderskab med dig.
20 Hør disse ord, som jeg forkynder for dig: Hvis vildsvinet kan skifte sin hud og gøre sine børster bløde som uld, eller hvis det kan få horn til at spire frem på sit hoved som hornene på en hjort eller et får, så vil jeg holde fast ved broderskabet med dig, og hvis brysterne skiller sig fra deres mor, for du har ikke været en bror for mig.
21 Og hvis ulvene slutter fred med lammene, så de ikke fortærer eller gør dem vold, og hvis deres hjerter er med dem for det gode, så skal der være fred i mit hjerte med dig.
22 Og hvis løven bliver oksens ven og slutter fred med den, og hvis han er bundet under ét åg med den og pløjer med den, så vil jeg slutte fred med dig.
23 Og når ravnen bliver hvid som ravnen, da skal du vide, at jeg har elsket dig, og jeg vil slutte fred med dig, du skal opryddes, og dine sønner skal opryddes, og der skal ingen fred være for dig.
24 Og da Jakob så, at han var (så) ondsindet mod ham af hele sit hjerte og af hele sin sjæl, at han ville dræbe ham, og at han var kommet springende som vildsvinet, der

kommer på spydet, der gennemborer og dræber det, og ikke viger tilbage fra det;
25 Så sagde han til sine egne og sine tjenere, at de skulle angribe ham og alle hans ledsagere.

KAPITEL 38

1 Og derefter talte Juda til Jakob, sin far, og sagde til ham: "Spænd din bue, far, og send dine pile ud og kast modstanderen ned og dræb fjenden; og må du have magten, for vi skal ikke dræbe din bror, for han er ligesom dig, og han er ligesom dig. Lad os give ham (denne) ære."
2 Så spændte Jakob sin bue og sendte pilen afsted og ramte sin bror Esau (på hans højre bryst) og dræbte ham.
3 Og han sendte igen en pil afsted og ramte aramæeren Adoran i venstre bryst, drev ham baglæns og dræbte ham.
4 Og da drog Jakobs sønner ud, de og deres tjenere, og de delte sig i flokke på tårnets fire sider.
5 Juda drog frem foran, og Naftali og Gad med ham og halvtreds tjenere på sydsiden af tårnet, og de dræbte alle, de fandt foran dem, og ikke én eneste af dem undslap.
6 Levi, Dan og Asher drog ud på østsiden af tårnet og halvtreds mand med dem, og de dræbte Moabs og Ammons krigere.
7 Ruben, Issakar og Zebulon drog ud på nordsiden af tårnet, og halvtreds mand med dem, og de dræbte filistrenes krigere.
8 Og Simeon og Benjamin og Enok, Rubens søn, drog ud på vestsiden af tårnet, og halvtreds mand med dem, og de dræbte fire hundrede mænd, tapre krigere, af Edom og af Horitterne; og seks hundrede flygtede, og fire af Esaus sønner flygtede med dem og efterlod deres far liggende dræbt, ligesom han var faldet på bakken, som ligger i Aduram.
9 Jakobs sønner forfulgte dem til Seirs bjerge. Og Jakob begravede sin bror på bakken i Aduram, og vendte tilbage til sit hus.
10 Jakobs sønner trængte hårdt på Esaus sønner i Se'irs bjerge og bøjede nakken, så de blev Jakobs sønners trælle.
11 Og de sendte bud til deres far (for at spørge), om de skulle slutte fred med dem eller dræbe dem.
12 Og Jakob sendte bud til sine sønner om at slutte fred, og de sluttede fred med dem og lagde trældommens åg på dem, så at de altid betalte Jakob og hans sønner tribut.
13 Og de fortsatte med at betale Jakob tribut indtil den dag, han drog ned til Egypten.
14 Og Edoms sønner er ikke sluppet fri fra det trælleåg, som Jakobs tolv sønner havde pålagt dem, indtil denne dag.
15 Og dette er de konger, der regerede i Edom, før der regerede nogen konge over Israels børn [indtil denne dag] i Edoms land.
16 Balak, Beors søn, regerede i Edom, og hans by hed Danaba.
17 Da Balak døde, blev Jobab, Zaras søn fra Boser, konge i hans sted.
18 Og Jobab døde, og Asam fra Temans land blev konge i hans sted.
19 Da Asam døde, blev Adath, Barads søn, som havde dræbt Midjaniterne på Moabs mark, konge i hans sted, og hans by hed Avith.
20 Og Adath døde, og Salman fra Amaseqa regerede i hans sted.
21 Salman døde, og Saul fra Ra'abot (ved) floden regerede i hans sted.
22 Da Saul døde, blev Ba'elunan, Akbors søn, konge i hans sted.
23 Og Ba'elunan, Akbors søn, døde, og Adath regerede i hans sted, og hans hustrus navn var Maitabith, datter af Matarat, datter af Metabedza'ab.
24 Dette er de konger, der regerede i Edoms land.

KAPITEL 39

1 Jakob boede i sin fars udlændinges land, Kana'ans land. Dette er Jakobs slægtshistorie.
2 Josef var sytten år gammel, da de førte ham ned til Egypten, og Potifar, en af Faraos eunuker og overkokken, købte ham.
3 Og han satte Josef over hele sit hus, og Herrens velsignelse kom over egypterens hus for Josefs skyld, og Herren lod ham lykkes i alt, hvad han gjorde.
4 Og egypteren overlod alt i Josefs hænder; for han så, at Herren var med ham, og at Herren lod ham lykkes i alt, hvad han gjorde.
5 Josef så dejlig ud, og hans herres hustru så op og fik øje på Josef, og hun elskede ham og bad ham om at ligge hos hende.
6 Men han gav ikke sin sjæl til kende, og han huskede Herren og de ord, som Jakob, hans far, plejede at læse fra Abrahams ord, at ingen mand skulle bedrive utugt med en kvinde, der har en mand; at dødsstraf er forordnet for ham i himlen for den højeste Gud, og synden skal blive registreret imod ham i de evige bøger for Herrens ansigt til ansigt.
7 Og Josef huskede disse ord og nægtede at ligge med hende.
8 Og hun tryglede ham i et år, men han nægtede og ville ikke høre.
9 Men hun omfavnede ham og holdt ham fast inde i huset for at tvinge ham til at ligge hos hende, og hun lukkede husets døre og holdt ham fast; men han lod sin klædning blive i hendes hænder, brød ind ad døren og flygtede ud fra hendes åsyn.
10 Kvinden så, at han ikke ville ligge med hende, og hun bagtalte ham i hans herres nærvær og sagde: "Din hebraiske tjener, som du elsker, forsøgte at tvinge mig til at ligge med mig; og da jeg hævede min stemme, flygtede han og lod sin klædning blive i mine hænder, da jeg holdt ham, og han brød døren op."
11 Og egypteren så Josefs klæder og den opbrudte dør og hørte sin hustrus ord og kastede Josef i fængsel, på det sted, hvor de fanger, som kongen havde holdt fængslet, blev holdt.
12 Og han var der i fængslet, og Herren lod Josef finde nåde hos fængselschefen og barmhjertighed for ham, for han så, at Herren var med ham, og at Herren lod alt, hvad han gjorde, lykkes.
13 Og han overgav alt i hans hænder, og fængselschefen vidste intet om, hvad der var hos ham, for Josef gjorde alt, og Herren fuldendte det.

14 Og han blev der i to år. Og i de dage blev Farao, Egyptens konge, vred på sine to eunukker, på overmundskænken og på overbageren, og han satte dem i forvaring i overkokkens hus, i fængslet, hvor Josef var holdt i forvaring.
15 Og fængselschefen udpegede Josef til at tjene dem; og han gjorde tjeneste foran dem.
16 Og de drømte begge en drøm, overmundskænken og overbageren, og de fortalte den til Josef.
17 Og som han havde udlagt det for dem, således gik det dem, og Farao satte overmundskænken tilbage i hans embede og dræbte bageren, sådan som Josef havde udlagt det for dem.
18 Men overmundskænken glemte Josef i fængslet, selvom han havde fortalt ham, hvad der ville ske ham, og huskede ikke at fortælle Farao, hvad Josef havde fortalt ham, for han glemte det.

KAPITEL 40

1 I de dage drømte Farao to drømme på én nat om en hungersnød, som skulle ramme hele landet. Da han vågnede, kaldte han på alle drømmetyderne og magikerne i Egypten og fortalte dem sine to drømme, men de kunne ikke forklare dem.
2 Og da huskede overmundskænken Josef og talte om ham til kongen, og han førte ham ud af fængslet, og han drømte sine to drømme foran ham.
3 Og han sagde til Farao, at hans to drømme var én, og han sagde til ham: »Syv år skal komme (i hvilke der skal være) overflod over hele Egyptens land, og derefter syv hungersnødsår, en hungersnød som der ikke har været i hele landet.
4 Lad Farao nu udpege tilsynsmænd i hele Egypten, og lad dem oplagre fødevarer i hver by i overflodsårenes dage, så der skal være mad til de syv hungersnødsår, og landet skal ikke gå til grunde af hungersnøden, for den vil blive meget hård.
5 Og Herren lod Josef finde nåde og barmhjertighed for Faraos øjne, og Farao sagde til sine tjenere: Vi finder ikke en så vis og klog mand som denne mand, for Herrens ånd er med ham.
6 Og han udnævnte ham til den næststørste i hele sit rige og gav ham myndighed over hele Egypten og lod ham køre i Faraos anden vogn.
7 Og han klædte ham i byssusklæder og satte en guldkæde om hans hals og udråbte foran ham: 'El El wa Abirer,' og satte en ring på hans hånd og satte ham til hersker over hele sit hus og ophøjede ham og sagde til ham: 'Kun på tronen skal jeg være større end dig.'
8 Og Josef herskede over hele Egyptens land, og alle Faraos fyrster og alle hans tjenere og alle, der gjorde kongens tjeneste, elskede ham, for han vandrede i retskaffenhed, for han var uden stolthed og arrogance, og han gjorde ikke forskel på personer og tog ikke imod gaver, men han dømte med retskaffenhed over hele landets folk.
9 Og Egyptens land var i fred for Farao på grund af Josef, for Herren var med ham og gav ham nåde og barmhjertighed i alle hans slægtled foran alle dem, der kendte ham, og dem, der hørte om ham. Og Faraos rige var velordnet, og der var ingen Satan og ingen ond person (deri).
10 Og kongen gav Josef navnet Sefantifans og gav Josef til hustru Potifars datter, datter af præsten i Heliopolis, overkokken.
11 Og den dag Josef stod for Farao, var han tredive år gammel.
12 Og i det år døde Isak. Og det skete, som Josef havde sagt i tydningen af sine to drømme, præcis som han havde sagt det, at der var syv år med overflod over hele Egyptens land, og Egyptens land gav rigelig frugt, ét mål (producerede) atten hundrede mål.
13 Og Josef samlede mad i hver by, indtil de var fyldt med korn, så de ikke længere kunne tælle og måle det i mængde.

KAPITEL 41

1 Og i det femogfyrretyvende jubelår, i den anden uge, (og) i det andet år, [2165 AM] tog Juda Er til hustru som sin førstefødte, en af Arams døtre, ved navn Tamar.
2 Men han hadede hende og havde ikke ligget med hende, fordi hans mor var af Kana'ans døtre, og han ønskede at tage sig en hustru af sin mors slægtninge, men Juda, hans far, tillod ham det ikke.
3 Og denne Er, Judas førstefødte, var ond, og Herren dræbte ham.
4 Juda sagde til sin bror Onan: "Gå ind til din brors hustru og vær en svoger over for hende og skaf din bror afkom."
5 Og Onan vidste, at afkommet ikke ville blive hans, (men) kun hans brors, og han gik ind i sin brors hustrus hus og spildte sæden på jorden, og han var ond i Herrens øjne, og han dræbte ham.
6 Og Juda sagde til Tamar, sin svigerdatter: "Bliv enke i din fars hus, indtil min søn Shela bliver voksen, så vil jeg give dig til ham til hustru."
7 Og han voksede op; men Bedsuel, Judas hustru, tillod ikke sin søn, Shela, at gifte sig med ham. Og Bedsuel, Judas hustru, døde [2168 AM] i det femte år af denne uge.
8 Og i det sjette år drog Juda op for at klippe sine får i Timna. [2169 AM] Og de fortalte Tamar: "Se, din svigerfar tager op til Timna for at klippe sine får."
9 Så tog hun sine enkeklæder af, lagde et slør på og pyntede sig og satte sig i porten ved vejen til Timna.
10 Og mens Juda gik videre, fandt han hende og troede, at hun var en skøge, og han sagde til hende: "Lad mig komme ind til dig!" Og hun sagde til ham: "Kom ind," og han gik ind.
11 Og hun sagde til ham: "Giv mig min løn!" Og han sagde til hende: "Jeg har intet i min hånd udover min ring, som er på min finger, min halskæde og min stav, som jeg har i hånden."
12 Hun sagde til ham: "Giv mig dem, indtil du sender mig min løn." Og han sagde til hende: "Jeg sender dig et gedekid." Og han gav hende dem, og han gik ind til hende, og hun blev gravid ved ham.
13 Og Juda gik til sine får, og hun gik til sin fars hus.
14 Juda sendte et gedekid afsted med sin hyrde, en adullamit, men han fandt hende ikke. Så spurgte han folkene på stedet: "Hvor er den skøge, som var her?" De svarede ham: "Der er ingen skøge her hos os."

15 Og han vendte tilbage og fortalte ham det og sagde til ham, at han ikke havde fundet hende. "Jeg spurgte folkene på stedet, og de sagde til mig: 'Der er ingen skøge her.'"
16 Og han sagde: "Lad hende beholde dem, for at vi ikke skal blive til spot." Og da hun havde været i tre måneder, blev det tydeligt, at hun var gravid, og de fortalte Juda: "Se, Tamar, din svigerdatter, er gravid ved utugt."
17 Og Juda gik til sin fars hus og sagde til sin far og sine brødre: "Før hende ud, og lad dem brænde hende, for hun har øvet urenhed i Israel."
18 Og da de førte hende ud for at brænde hende, sendte hun ringen, halskæden og staven til sin svigerfader og sagde: "Vær opmærksom på, hvem disse er, for ved ham er jeg blevet gravid."
19 Og Juda anerkendte det og sagde: »Tamar er mere retfærdig end jeg.
20 Og lad dem derfor ikke brænde hende!' Og derfor blev hun ikke givet til Shela, og han kom ikke mere hen til hende.
21 Og derefter fødte hun to sønner, Perez [2170 AM] og Zerah, i det syvende år af denne anden uge.
22 Og da var de syv frugtbare års forløbne, om hvilke Josef havde talt med Farao.
23 Og Juda erkendte, at den gerning, han havde gjort, var ond, for han havde ligget med sin svigerdatter, og han anså det for hadefuldt i sine øjne, og han erkendte, at han havde overtrådt og faret vild, for han havde blottet sin søns flig, og han begyndte at klage og trygle Herren på grund af sin overtrædelse.
24 Og vi fortalte ham i en drøm, at det var ham tilgivet, fordi han bad inderligt og sørgede og ikke begik det igen.
25 Og han modtog tilgivelse, fordi han vendte sig fra sin synd og fra sin uvidenhed, for han overtrådte storligt mod vor Gud; og enhver, der handler således, enhver, der ligger hos sin svigermor, skal brændes med ild, så han kan brænde deri, for der er urenhed og besmittelse over dem, lad dem brænde med ild.
26 Og du skal give Israels børn påbud om urenhed blandt dem, for enhver, der ligger hos sin svigerdatter eller svigermor, har gjort urenhed; de skal brænde den mand, der har ligget hos hende, og kvinden, så skal han vende vrede og straf bort fra Israel.
27 Og til Juda sagde vi, at hans to sønner ikke havde ligget med hende, og derfor var hans afkom stadfæstet for en anden generation og ville ikke blive udryddet med rode.
28 For i et enfoldigt øje var han gået hen og søgte straf, nemlig at Juda, i overensstemmelse med Abrahams dom, som han havde pålagt sine sønner, havde søgt at brænde hende med ild.

KAPITEL 42

1 Og i det første år af den tredje uge af det femogfyrretyvende jubelår begyndte hungersnøden at komme over landet, og jorden nægtede at få regn, for der faldt intet.
2 Og jorden blev gold, men i Egypten var der føde, for Josef havde samlet landets sæd i de syv overflodsår og bevaret den.
3 Og egypterne kom til Josef for at give dem mad, og han åbnede forrådshuse, hvor det første års korn var, og solgte det til landets folk for guld.
4 <Hungersnøden var meget hård i Kana'ans land>, og Jakob hørte, at der var mad i Egypten, og han sendte sine ti sønner afsted for at skaffe ham mad i Egypten; men Benjamin sendte han ikke, og <Jakobs ti sønner> ankom <til Egypten> blandt dem, der drog (did).
5 Josef genkendte dem, men de genkendte ham ikke. Han talte til dem og udspurgte dem og sagde til dem: »I er ikke spioner, og I er ikke kommet for at udforske landets indgange?« Og han satte dem i forvaring.
6 Og derefter lod han dem igen gå, og Simeon alene tilbageholdt han og sendte sine ni brødre afsted.
7 Og han fyldte deres sække med korn og lagde deres guld i deres sække, og de vidste det ikke.
8 Og han befalede dem at bringe deres yngre bror, for de havde fortalt ham, at deres far og deres yngre bror levede.
9 Og de drog op fra Ægypten og kom til Kana'ans land; og de fortalte deres far alt, hvad der var hændt dem, og hvordan landets herre havde talt hårdt til dem og holdt Simeon tilbage, indtil de skulle hente Benjamin.
10 Og Jakob sagde: »I har berøvet mig mine børn! Josef er ikke mere, og Simeon er heller ikke mere, og I skal tage Benjamin. Jeres ondskab er kommet over mig.
11 Og han sagde: Min søn skal ikke drage ned med jer, for han skal måske blive syg. Deres mor har født to sønner, og den ene er død, og også ham skal I tage fra mig. Hvis han fik feber på vejen, ville I bringe min alderdom hen med sorg til døden.
12 For han så, at deres penge var blevet returneret til hver mand i hans sæk, og derfor frygtede han at sende ham afsted.
13 Og hungersnøden tog til og blev voldsom i Kana'ans land og i alle lande undtagen i Egyptens land, for mange af egypternes børn havde oplagret deres sæd til føde fra den tid, da de så Josef samle sæd og lægge det i forrådshuse og opbevare det til hungersnødens år.
14 Og egypternes folk ernærede sig deraf i det første år af hungersnøden.
15 Men da Israel så, at hungersnøden var meget hård i landet, og at der ingen udfrielse var, sagde han til sine sønner: "Gå tilbage og skaffe os føde, så vi ikke dør!"
16 Og de sagde: "Vi tager ikke afsted; medmindre vores yngste bror tager med os, tager vi ikke afsted."
17 Og Israel så, at hvis han ikke sendte ham med dem, ville de alle omkomme på grund af hungersnød
18 Og Ruben sagde: "Giv ham i min hånd, og hvis jeg ikke bringer ham tilbage til dig, så dræb mine to sønner i stedet for hans sjæl."
19 Og han sagde til ham: "Han skal ikke gå med dig." Og Juda kom hen og sagde: "Send ham med mig, og hvis jeg ikke bringer ham tilbage til dig, skal jeg bære skylden for dig alle mit livs dage."
20 Og han sendte ham med dem i det andet år af denne uge på den [2172 Am] første dag i måneden, og de kom til Egyptens land med alle dem, der var kommet, og (de havde) gaver i deres hænder, stakte og mandler og terebinthnødder og ren honning.
21 Så gik de hen og stillede sig foran Josef, og han så sin bror Benjamin, og han genkendte ham og sagde til dem:

"Er det jeres yngste bror?" Og de sagde til ham: "Det er ham." Og han sagde: "Herren være dig nådig, min søn!"
22 Og han sendte ham hjem til sig, og han bragte Simeon ud til dem, og han gjorde et festmåltid for dem, og de bragte ham den gave, som de havde medbragt.
23 Og de spiste foran ham, og han gav dem alle en portion, men Benjamins andel var syv gange større end nogen af deres.
24 Og de spiste og drak og rejste sig og blev hos deres æsler.
25 Og Josef udtænkte en plan, hvorved han kunne finde ud af, om deres tanker om fred herskede iblandt dem, og han sagde til forvalteren, der var over hans hus: "Fyld alle deres sække med mad, og læg deres penge tilbage i deres kar, og læg mit bæger, sølvbægeret, som jeg drikker af, i den yngstes sæk, og send dem væk."

KAPITEL 43

1 Og han gjorde, som Josef havde sagt til ham, og fyldte alle deres sække med mad, lagde deres penge i deres sække og lagde bægeret i Benjamins sæk.
2 Tidligt om morgenen drog de afsted, og da de var gået derfra, sagde Josef til sin husvogter: "Forfølg dem, løb og grib dem og sig: I har gengældt mig med ondt; I har stjålet sølvbægeret fra mig, som min herre drikker af." Og bring deres yngste bror tilbage til mig og hent ham hurtigt, før jeg går ud til mit dommersæde."
3 Og han løb efter dem og sagde til dem i overensstemmelse med disse ord.
4 Og de sagde til ham: "Gud forbyde, at dine tjenere gør dette og stjæler noget kar fra din herres hus, og de penge, som vi fandt i vores sække første gang, bragte vi dine tjenere tilbage fra Kana'ans land."
5 Hvordan skulle vi så kunne stjæle noget redskab? Se, her er vi og vores sække, vi skal lede efter, og hvor du end finder bægeret i sækken hos nogen af os, skal han dræbes, og vi og vores æsler vil tjene din herre.
6 Og han sagde til dem: "Ikke således; kun den mand, jeg finder hos, ham skal jeg tage som træl, og I kan vende tilbage til jeres hus i fred."
7 Og da han ledte i deres kar, begyndende med den ældste og sluttende med den yngste, fandt man det i Benjamins sæk.
8 Og de sønderrev deres klæder og læssede deres æsler og vendte tilbage til byen og kom til Josefs hus, og de bøjede sig alle med ansigtet mod jorden for ham.
9 Og Josef sagde til dem: »I har gjort ondt.« Og de sagde: »Hvad skal vi sige, og hvordan skal vi forsvare os? Vor herre har afsløret sine tjeneres overtrædelse; se, vi er vor herres tjenere, og det samme gælder vore æsler.«
10 Josef sagde til dem: »Jeg frygter også Herren. Gå I hjem, og lad jeres bror være min tjener, for I har gjort ondt. Ved I ikke, at en mand nyder sit bæger, ligesom jeg nyder dette bæger? Og alligevel har I stjålet det fra mig.«
11 Juda sagde: "Herre, lad din tjener dog tale et ord i min herres øre: Din tjeners mor fødte vor far to brødre. Den ene gik bort og var fortabt og blev ikke fundet, og han er alene tilbage efter sin mor. Din tjener, vor far, elsker ham, og hans liv er også bundet til denne (drengs) liv."
12 Og det skal ske, når vi kommer til din tjener, vor far, og drengen ikke er med os, at han dør, og vi vil bringe vor far ned med sorg til døden.
13 Lad mig, din tjener, blive i drengens sted som træl hos min herre, og lad drengen gå med sine brødre, for jeg er blevet kautionist for ham hos din tjener, vores far, og hvis jeg ikke bringer ham tilbage, skal din tjener høre skylden mod vores far for evigt.
14 Og Josef så, at de alle var enige i godhed, og han kunne ikke lade være, og han fortalte dem, at han var Josef.
15 Og han talte med dem på hebraisk og faldt dem om halsen og græd.
16 Men de kendte ham ikke og begyndte at græde. Og han sagde til dem: Græd ikke over mig, men skynd jer og bring min far til mig; og I ser, at det er min mund, der taler, og min bror Benjamins øjne ser.
17 For se, dette er hungersnødens andet år, og der er stadig fem år uden høst, træernes frugt og pløjning.
18 Kom hurtigt ned, I og jeres husstande, for at I ikke skal omkomme af hungersnød, og sørg ikke over jeres ejendele, for Herren sendte mig foran jer for at sætte tingene i orden, så mange mennesker kan leve.
19 Og fortæl min far, at jeg stadig lever, og se, I ser, at Herren har gjort mig til en far for Farao og til hersker over hans hus og over hele Egypten.
20 Og fortæl min far om al min herlighed og al den rigdom og herlighed, som Herren har givet mig.
21 Og efter Faraos befaling gav han dem vogne og proviant til rejsen, og han gav dem alle farvet klæder og sølv.
22 Og til deres far sendte han klæder og sølv og ti æsler, som bar korn, og han lod dem gå.
23 Og de gik op og fortalte deres far, at Josef levede, og at han udmålte korn til alle jordens folk, og at han var hersker over hele Egypten.
24 Men deres far troede det ikke, for han var ude af sig selv; men da han så vognene, som Josef havde sendt, fik han liv i sin ånd, og han sagde: "Det er nok for mig, hvis Josef lever; jeg vil gå ned og se ham, før jeg dør."

KAPITEL 44

1 Israel rejste fra sit hus i Haran ved nymånedagen i den tredje måned og drog ad vejen til Edsbrønden. Den syvende dag i denne måned bragte han et offer til sin far Isaks Gud.
2 Og Jakob huskede drømmen, han havde haft i Betel, og han frygtede for at drage ned til Egypten.
3 Og mens han overvejede at sende bud til Josef om at komme til ham, og at han ikke ville tage derned, blev han der i syv dage, for at se, om han skulle blive eller tage derned.
4 Og han fejrede høstfesten for førstegrøden med gammelt korn, for i hele Kana'ans land var der ikke en håndfuld sæd [i landet], for hungersnøden var over alle dyr og kvæg og fugle, og også over mennesket.
5 Og på den sekstende åbenbarede Herren sig for ham og sagde til ham: »Jakob, Jakob!« Og han sagde: »Her er jeg!« Og han sagde til ham: »Jeg er dine fædres Gud, Abrahams og Isaks Gud; frygt ikke for at drage ned til Egypten, for der vil jeg gøre dig til et stort folk. Jeg vil drage ned med dig og føre dig op (igen), og i dette land

skal du begraves, og Josef skal lægge sine hænder på dine øjne.
6 Frygt ikke, drag ned til Ægypten.
7 Og hans sønner og hans sønnesønner rejste sig og læssede deres far og deres ejendele på vogne.
8 Og Israel rejste sig fra Edsbrønden på den sekstende dag i denne tredje måned og drog til Egypten.
9 Og Israel sendte Juda foran sig til sin søn Josef for at undersøge Goshen-landet, for Josef havde sagt til sine brødre, at de skulle komme og bosætte sig der, så de kunne være i nærheden af ham.
10 Og dette var det smukkeste (land) i Egypten, og det lå ham nærmest, både for dem alle og for kvæget.
11 Og dette er navnene på Jakobs sønner, som drog til Egypten med deres far Jakob.
12 Ruben, Israels førstefødte; og dette er navnene på hans sønner: Enok, Pallu, Hezron og Karmi – fem.
13 Simeon og hans sønner; og dette er navnene på hans sønner: Jemuel, Jamin, Ohad, Jakin, Zohar og Saul, den zefatiske kvindes søn – syv i alt.
14 Levi og hans sønner; og dette er navnene på hans sønner: Gerson, Kehat og Merari – fire.
15 Juda og hans sønner; og dette er navnene på hans sønner: Shela, Perez og Serah – fire.
16 Issakar og hans sønner; og dette er navnene på hans sønner: Tola, Pua, Jasub og Simron - fem.
17 Zebulon og hans sønner; og dette er navnene på hans sønner: Sered, Elon og Jahleel – fire.
18 Og dette er Jakobs sønner og deres sønner, som Lea fødte Jakob i Mesopotamien, seks, og deres ene søster, Dina, og alle Leas sønners sjæle og deres sønner, som drog med Jakob, deres far, til Egypten, var niogtyve, og Jakob, deres far, var med dem, de var tredive.
19 og sønnerne af Zilpa, Leas tjenestepige, Jakobs hustru, som fødte Jakob Gad og Assur.
20 Og dette er navnene på deres sønner, som drog med ham til Egypten. Gads sønner: Zifion, Haggi, Shuni, Ezbon, Eri, Areli og Arodi – otte.
21 Asers sønner var Jimna, Jisjva, Jisjvi, Berija og Serah; de havde kun seks søstre.
22 Alle sjæle var fjorten, og Leas sjæle var fireogfyrre.
23 Rakels, Jakobs hustrus, sønner: Josef og Benjamin.
24 Josef fik i Egypten, før hans far kom til Egypten, de børn, som Asenat, Potifars, præsten i Heliopolis' datter, fødte ham: Manasse og Efraim – tre.
25 Benjamins sønner var Bela, Beker, Asjbel, Gera, Na'aman, Ehi, Rosh, Muppim, Huppim og Ard-elleve.
26 Rakels sjæle var i alt fjorten.
27 Bilhas, Jakobs hustru Rakels, tjenestepiges, tjenestepiges, sønner var Dan og Naftali.
28 Og dette er navnene på deres sønner, som drog med dem til Egypten. Dans sønner var Hushim, Samon, Asudi, Ijaka og Salomon - seks.
29 Og de døde i det år, de kom til Ægypten, og alene blev Dan Hushim tilbage.
30 Og dette er navnene på Naftalis sønner: Jahziel, Guni, Jezer, Shallum og Iv.
31 Og Iv, som var født efter hungersnødens år, døde i Egypten.
32 Rakels sjæle var i alt seksogtyve.
33 Og alle Jakobs sjæle, som kom til Ægypten, var halvfjerds sjæle. Disse var hans børn og hans børnebørn, halvfjerds i alt, men fem døde i Ægypten før Josef og havde ingen børn.
34 Og i Kana'ans land døde to af Judas sønner, Er og Onan, og de havde ingen børn, og Israels børn begravede dem, der omkom, og de blev regnet blandt de halvfjerds hedningefolk.

KAPITEL 45

1 Og Israel drog til Egypten, til Goshens land, ved nymånedagen i den fjerde måned [2172 AM] i det andet år af den tredje uge af det femogfyrretyvende jubelår.
2 Josef gik så sin far Jakob i møde i Goshens land, og han faldt sin far om halsen og græd.
3 Og Israel sagde til Josef: "Lad mig nu dø, siden jeg har set dig, og må Herren, Israels Gud, være velsignet, Abrahams Gud og Isaks Gud, som ikke har holdt sin barmhjertighed og nåde tilbage fra sin tjener Jakob."
4 Det er mig nok, at jeg har set dit ansigt, mens jeg endnu lever; ja, sandt er det syn, jeg så i Betel. Lovet være Herren min Gud fra evighed til evighed, og lovet være hans navn.
5 Og Josef og hans brødre spiste brød foran deres far og drak vin, og Jakob frydede sig med overordentlig stor glæde, fordi han så Josef spise med sine brødre og drikke foran ham, og han priste Skaberen af alle ting, som havde bevaret ham og havde bevaret hans tolv sønner for ham.
6 Josef havde givet sin far og sine brødre som gave retten til at bo i Goshens land, Ramses og hele det omliggende område, som han herskede over for Farao. Israel og hans sønner boede i Goshens land, den bedste del af Egyptens land, og Israel var et hundrede og tredive år gammel, da han kom til Egypten.
7 Og Josef forsørgede sin far og sine brødre og også deres ejendele med brød, så meget som det var nok for dem i de syv hungersnødsår.
8 Og Egyptens land led under hungersnøden, og Josef erhvervede sig hele Egyptens jord til Farao for mad, og han besad folket og deres kvæg og alt andet til Farao.
9 Og hungersnødens år var til ende, og Josef gav folket i landet sæd og afgrøde, så de kunne så (landet) i det ottende år, for floden var løbet over hele Egyptens land.
10 For i de syv hungersnødsår var den (ikke) løbet over, og den havde kun vandet nogle få steder ved flodens bredder, men nu var den løbet over, og egypterne såede jorden, og den bar meget korn det år.
11 Og dette var det første år i [2178 AM] den fjerde uge af det femogfyrretyvende jubelår.
12 Og Josef tog en femtedel af høstens korn til kongen og lod fire dele blive tilbage til dem til føde og såsæd, og Josef gjorde det til en forordning for Egypten, der er gældende den dag i dag.
13 Og Israel levede i Egypten i sytten år, og alle hans levedage var tre jubilæer, et hundrede og syvogfyrre år, og han døde i det fjerde [2188 AM] år i den femte uge af det femogfyrre jubilæum.
14 Og Israel velsignede sine sønner, før han døde, og fortalte dem alt, hvad der skulle ske dem i Egypten; og han kundgjorde dem, hvad der skulle ske med dem i de sidste dage, og han velsignede dem og gav Josef to dele af landet.

15 Og han lagde sig til hvile hos sine fædre og blev begravet i hulen i Kana'ans land, nær sin far Abraham, i den grav, han havde gravet til sig selv i hulen i Hebrons land.
16 Og han gav alle sine og sine fædres bøger til sin søn Levi, for at han kunne bevare dem og forny dem for sine børn indtil denne dag.

KAPITEL 46

1 Og det skete, at efter Jakobs død blev Israels børn talrige i Egypten, og de blev en stor nation, og de var af samme hjerte, så at bror elskede bror, og hver mand hjalp sin bror, og de blev rigeligt talrige og talrige, ti [2242 AM] åruger, alle Josefs levedage.
2 Og der var ingen Satan eller noget ondt i alle de dage af Josefs levetid, som han levede efter sin far Jakob, for alle egypterne ærede Israels børn i alle Josefs dage.
3 Og Josef døde, hundrede og ti år gammel; sytten år levede han i Kana'ans land, og ti år var han træl, tre år i fængsel, og firs år var han under kongen og herskede over hele Egyptens land.
4 Og han døde og alle hans brødre og hele den slægt.
5 Og før sin død befalede han Israels børn, at de skulle bære hans knogler med sig, når de drog ud af Egypten.
6 Og han lod dem sværge angående hans knogler, for han vidste, at egypterne ikke igen ville føre ham ud og begrave ham i Kana'ans land, for Makamaron, Kana'ans konge, mens han boede i Assyrien, kæmpede i dalen mod Egyptens konge og dræbte ham der og forfulgte egypterne til Ermons porte.
7 Men han kunne ikke komme ind, for en anden, en ny konge, var blevet konge over Egypten, og han var stærkere end ham, og han vendte tilbage til Kana'ans land, og Egyptens porte blev lukket, og ingen gik ud, og ingen kom ind i Egypten.
8 Og Josef døde i det seksogfyrretyvende jubelår, i den sjette uge, i det andet år, og de begravede ham i Egyptens land, og [2242 AM] alle hans brødre døde efter ham.
9 Og Egyptens konge drog ud i krig mod Kanaans konge [2263 AM] i det syvogfyrretyvende jubelår, i den anden uge i det andet år, og Israels børn bragte alle Jakobs børns knogler frem undtagen Josefs knogler, og de begravede dem på marken i den dobbelte hule i bjerget.
10 Og de fleste (af dem) vendte tilbage til Egypten, men nogle få af dem blev i Hebrons bjerge, og Amram, din far, blev hos dem.
11 Og Kana'ans konge sejrede over Ægyptens konge, og han lukkede Ægyptens porte.
12 Og han udtænkte en ond plan mod Israels børn for at plage dem, og han sagde til Egyptens folk: Se, Israels børns folk er blevet flere og flere end vi.
13 Kom, lad os handle klogt mod dem, før de bliver for mange, og lad os plage dem med trældom, før krigen kommer over os, og før også de kæmper imod os; ellers slutter de sig til vores fjender og drager ud af vores land, for deres hjerter og ansigter er vendt mod Kana'ans land.
14 Og han satte slavefogeder over dem til at plage dem med slaveri; og de byggede stærke byer for Farao, Pitom og Ra'amses, og de genopførte alle murene og alle de fæstningsværker, som var faldet i Egyptens byer.
15 Og de tvang dem til at trælle med hårdhed, og jo mere de gjorde ondt mod dem, desto mere blev de talrige og talrige.
16 Og egypternes folk afskyede israelitterne.

KAPITEL 47

1 Og i den syvende uge, i det syvende år, i det syvogfyrretyvende jubelår, drog din fader [2303 AM] ud af Kana'ans land, og du blev født i den fjerde uge, i det sjette år, i det [2330 AM] otteogfyrretyvende jubelår; dette var trængselens tid for Israels børn.
2 Og Farao, Egyptens konge, udstedte en befaling om, at de skulle kaste alle deres drengebørn, som var født, i floden.
3 Og de kastede dem i syv måneder indtil den dag, du blev født
4 Din mor gemte dig i tre måneder, og de fortalte om hende. Hun lavede en ark til dig og dækkede den med tjære og asfalt og satte den i stenene ved flodens bred. Der lod hun dig sidde i syv dage. Din mor kom om natten og ammede dig, og om dagen vogtede Mirjam, din søster, dig mod fuglene.
5 Og i de dage kom Tharmuth, Faraos datter, for at bade i floden, og hun hørte din stemme råbe, og hun sagde til sine jomfruer, at de skulle føre dig frem, og de bragte dig til hende.
6 Og hun førte dig ud af arken og havde medlidenhed med dig.
7 Din søster sagde til hende: "Skal jeg gå hen og kalde en af de hebraiske kvinder til dig, så hun kan amme og die dette barn for dig?"
8 Og hun sagde *til hende*: »Gå!« Og hun gik hen og kaldte på din mor Jokebed, og hun gav hende løn, og hun plejede dig.
9 Og senere, da du var blevet voksen, bragte de dig til Faraos datter, og du blev hendes søn, og Amram, din far, lærte dig at skrive, og efter at du havde været i tre uger, bragte de dig til kongsgården.
10 Og du var tre uger i år ved hoffet indtil den tid [2351-] da du gik ud fra det kongelige hof og så en egypter slå din ven, som var [2372 AM] af Israels børn, og du dræbte ham og gemte ham i sandet.
11 Og på den anden dag skændtes du og to af israelitterne, og du sagde til ham, der gjorde uret: "Hvorfor slår du din bror?"
12 Og han blev vred og harmfuld og sagde: »Hvem har sat dig til fyrste og dommer over os? Tænker du at dræbe mig, ligesom du dræbte egypteren i går?« Og du frygtede og flygtede på grund af disse ord.

KAPITEL 48

1 Og i det sjette år af den tredje uge af det niogfyrretyvende jubelår drog du ud og bosatte dig i Midjans land i fem uger og et år. Og du vendte tilbage til Egypten i den anden uge af det andet år af det halvtredsindstyvende jubelår.
2 Og du ved selv, hvad Han talte til dig på [2410 AM] Sinai Bjerg, og hvad prins Mastêmâ ønskede at gøre med

dig, da du vendte tilbage til Egypten <på vejen, da du mødte ham på overnatningsstedet>.
3 Søgte han ikke af al sin magt at dræbe dig og befri egypterne fra din hånd, da han så, at du var sendt for at eksekvere dom og hævn over egypterne?
4 Og jeg udfriede dig fra hans hånd, og du udførte de tegn og undere, som du blev sendt for at udføre i Egypten mod Farao og mod hele hans hus og mod hans tjenere og hans folk.
5 Og Herren fuldbyrdede en stor hævn over dem for Israels skyld og slog dem med blod og frøer, lus og fluer og ondartede bylder, der brød frem i blade; og deres kvæg med døden; og med haglsten, hvorved Han ødelagde alt, hvad der groede for dem; og med græshopper, der fortærede resterne, som var blevet tilbage af haglen og af mørket; og ved døden af de førstefødte blandt mennesker og dyr, og over alle deres afguder tog Herren hævn og brændte dem med ild.
6 Og alt blev sendt gennem din hånd, for at du skulle forkynde (disse ting), før de var sket, og du talte med Egyptens konge foran alle hans tjenere og foran hans folk.
7 Og alt skete efter dine ord; ti store og frygtelige straffedomme kom over Egypten, for at du skulle fuldbyrde hævn over det for Israel.
8 Og Herren gjorde alt for Israels skyld og i overensstemmelse med sin pagt, som han havde sluttet med Abraham, om at hævne sig på dem, fordi de havde ført dem i trældom med magt.
9 Og prins Mastêmâ stod op imod dig og søgte at kaste dig i Faraos hænder, og han hjalp de egyptiske troldmænd,
10 Og de rejste sig og udførte de onde gerninger foran dig, som vi tillod dem at udføre, men lægemidlerne tillod vi ikke, at deres hænder udførte dem.
11 Og Herren slog dem med ondartede mavesår, så de ikke kunne holde stand, for vi udslettede dem, så de ikke kunne udføre et eneste tegn.
12 Og trods alle (disse) tegn og undere blev prins Mastêmâ ikke til skamme, fordi han tog mod til sig og råbte til egypterne om at forfølge dig med alle egypternes kræfter, med deres vogne og med deres heste og med alle Egyptens folks hærskarer.
13 Og jeg stod mellem egypterne og Israel, og vi udfriede Israel fra hans hånd og fra hans folks hånd, og Herren førte dem midt gennem havet som var det tørt land.
14 Og alle de folk, som han lod forfølge Israel, kastede Herren vor Gud midt ud i havet, ned i afgrundens dyb under Israels børn, ligesom Egyptens folk havde kastet deres børn i floden. Han hævnede sig på 1.000.000 af dem, og tusind stærke og energiske mænd blev udryddet på grund af ét diebarn af dit folks børn, som de havde kastet i floden.
15 Og på den fjortende dag og på den femtende og på den sekstende og på den syttende og på den attende blev prins Mastêmâ bundet og fængslet bag Israels børn, for at han ikke kunne anklage dem.
16 Og den nittende lod vi dem løs, så de kunne hjælpe egypterne og forfølge israelitterne.
17 Og han forhærdede deres hjerter og gjorde dem stædige, og Herren vor Gud udtænkte den plan at slå egypterne og kaste dem i havet.
18 Og på den fjortende bandt vi ham, for at han ikke skulle anklage Israels børn den dag, da de bad egypterne om kar og klæder, kar af sølv, kar af guld og kar af bronze for at plyndre egypterne til gengæld for det trældom, de havde tvunget dem til at tjene i.
19 Og vi førte ikke Israels børn tomhændet ud af Egypten.

KAPITEL 49

1 Husk den befaling, som Herren gav dig angående påsken: Du skal fejre den på den rette tid den fjortende dag i den første måned. Du skal slagte den før aftenen, og de skal spise den om aftenen den femtende, når solen går ned.
2 For i denne nat – begyndelsen på festivalen og begyndelsen på glæden – spiste I påske i Egypten, da alle Mastêmâs magter var blevet sluppet løs til at dræbe alle førstefødte i Egyptens land, fra Faraos førstefødte til den fangne tjenestepiges førstefødte i møllen og til kvæget.
3 Og dette er det tegn, som Herren gav dem: I hvert hus, hvor de så blodet af et årgammelt lam på overliggeren, måtte de ikke gå ind i det hus for at slagte, men skulle gå forbi det, for at alle de, der var i huset, skulle frelses, fordi blodets tegn var på overliggeren.
4 Og Herrens magter gjorde alt, som Herren havde befalet dem, og de drog forbi alle Israels børn, og plagen ramte dem ikke, så at nogen sjæl af dem, hverken kvæg, mennesker eller hunde, blev udryddet.
5 Og pesten var meget voldsom i Egypten, og der var intet hus i Egypten, hvor der ikke var en død, og hvor der var gråd og klage.
6 Og hele Israel spiste påskelammets kød og drak vinen og lovpriste, velsignede og takkede Herren, deres fædres Gud, og var rede til at drage ud af Egyptens åg og fra det onde trældom.
7 Og husk denne dag alle dit livs dage, og hold den år efter år alle dit livs dage, én gang om året, på den fastsatte dag, i overensstemmelse med hele dens lov, og udsæt den ikke fra dag til dag eller fra måned til måned.
8 For det er en evig forordning, og indgraveret på de himmelske tavler for alle Israels børn, at de skal overholde den hvert år på dens dag én gang om året, gennem alle deres generationer; og der er ingen grænse for dage, for dette er fastsat for evigt.
9 Og den mand, der er fri for urenhed og ikke kommer for at fejre den på den fastsatte dag, så at han bringer et velbehageligt offer for Herren og spiser og drikker for Herrens ansigt på den fastsatte dag, den mand, der er ren og nær ved hånden, skal udryddes. Fordi han ikke bragte Herrens offergave på den fastsatte tid, skal han pådrage sig skylden.
10 Lad Israels børn komme og fejre påske på den fastsatte dag, på den fjortende dag i den første måned, mellem aftenerne, fra den tredje del af dagen til den tredje del af natten, for to dele af dagen er givet til lyset og en tredjedel til aftenen.
11 Dette er, hvad Herren har befalet dig, at du skal overholde det mellem aftenerne.
12 Og det er ikke tilladt at slagte det i nogen periode af lyset, men i perioden der grænser op til aftenen, og lad dem spise det ved aftenstid, indtil den tredje del af natten, og

hvad der er tilbage af alt dets kød fra den tredje del af natten og fremefter, lad dem brænde det med ild.
13 De må ikke koge det i vand eller spise det råt, men stegt over ilden. De skal spise det med omhu. Hovedet med indvoldene og fødderne skal steges over ilden og ikke knække noget ben deraf, for af Israels børn må intet ben knuses.
14 Derfor befalede Herren Israels børn at holde påsken på den fastsatte dag, og de måtte ikke brække et ben deraf; for det er en festdag og en påbudt dag, og der må ikke overgås fra dag til dag og måned til måned, men på festdagen skal den holdes.
15 Og du skal befale Israels børn at fejre påsken i alle deres dage, hvert år, én gang om året på den fastsatte tid, og den skal komme som en ihukommelse, der behager Herren, og ingen plage skal ramme dem, så de kan slagtes eller slås ihjel i det år, hvor de fejrer påsken på den rette tid i enhver henseende efter hans befaling.
16 Og de må ikke spise det uden for Herrens helligdom, men foran Herrens helligdom, og hele Israels menigheds folk skal fejre det til den fastsatte tid.
17 Og enhver mand, der er kommet på dens dag, skal spise det i din Guds helligdom for Herrens ansigt fra tyveårsalderen og opefter; for således er det skrevet og foreskrevet, at de skal spise det i Herrens helligdom.
18 Og når Israels børn kommer ind i det land, de skal tage i besiddelse, Kana'ans land, og rejser Herrens tabernakel midt i landet i en af deres stammer, indtil Herrens helligdom er bygget i landet, skal de komme og fejre påsken midt i Herrens tabernakel og slagte den for Herrens ansigt år efter år.
19 Og når huset er bygget i Herrens navn i deres arveland, skal de gå derhen og slagte påskeofferet om aftenen, ved solnedgang, den tredje halvdel af dagen.
20 Og de skal ofre dets blod på alterets tærskel og lægge dets fedt på ilden, som er på alteret, og de skal spise dets kød stegt over ild i forgården til det hus, som er helliget i Herrens navn.
21 Og de må ikke fejre påske i deres byer eller noget andet sted end foran Herrens tabernakel eller foran hans hus, hvor hans navn har boet; og de må ikke fare vild fra Herren.
22 Og du, Moses, befal Israels børn at overholde påskens forordninger, som den blev befalet dig; forkynd dem hvert år og på dens dag og de usyrede brøds fest, at de skal spise usyret brød i syv dage, (og) at de skal fejre dens fest, og at de hver dag i disse syv glædesdage skal bringe et offer for Herren på din Guds alter.
23 For I fejrede denne fest med hast, da I drog ud af Egypten, indtil I kom ind i Shurs ørken; for ved havets bred fuldendte I den.

KAPITEL 50

1 Og efter denne lov bekendtgjorde jeg dig sabbatsdagene i Sins ørken, som ligger mellem Elim og Sinai.
2 Og jeg fortalte dig om landets sabbatter på Sinai bjerg, og jeg fortalte dig om jubelårene i årssabbatterne; men årets år har jeg ikke fortalt dig, før I kommer ind i det land, som I skal tage i besiddelse.
3 Og landet skal også holde sine sabbatter, mens de bor i det, og de skal kende jubelåret.
4 Derfor har jeg fastsat for dig årsugerne og årene og jubilæerne: der er niogfyrre jubilæer fra Adams dage til denne dag, [2410 AM] og én uge og to år: og der er endnu fyrre år tilbage (bogst. 'fjerne') til at lære Herrens [2450 AM] befalinger, indtil de drager over til Kana'ans land og krydser Jordan mod vest.
5 Og jubelårene skal gå, indtil Israel er renset for al skyld i utugt og urenhed og besmittelse og synd og vildfarelse og bor med tillid i hele landet, og der skal ikke mere være nogen Satan eller nogen ond, og landet skal være rent fra den tid og til evig tid.
6 Og se, budet angående sabbattene - jeg har skrevet dem ned for dig - og alle dets love.
7 Seks dage skal du arbejde, men på den syvende dag er sabbat for Herren din Gud. På den dag må I intet arbejde udføre, hverken du eller dine sønner, dine tjenere eller dine tjenestepiger, alt dit kvæg og den fremmede, der er hos dig.
8 Og den mand, der udfører noget arbejde på den dag, skal dø; enhver, der vanhelliger den dag, enhver, der ligger med sin hustru, eller enhver, der siger, at han vil gøre noget på den, at han vil drage på en rejse på den for at købe eller sælge; og enhver, der øser vand op på den sjette dag, som han ikke har beredt sig selv, og enhver, der løfter en byrde for at bære den ud af sit telt eller ud af sit hus, skal dø.
9 I må intet arbejde udføre på sabbatsdagen undtagen det, I har forberedt jer på den sjette dag: I skal spise og drikke og hvile jer og holde sabbatten fra alt arbejde på den dag og prise Herren jeres Gud, som har givet jer en festdag og en helligdag. Denne dag skal være en helligdag for hele Israel blandt deres dage til evig tid.
10 For stor er den ære, som Herren har givet Israel, at de skal spise og drikke og blive mætte på denne festdag og hvile sig derpå fra alt arbejde, der hører til menneskenes børns arbejde, undtagen at brænde røgelse og bringe offergaver og slagtofre for Herren i dage og på sabbatter.
11 Kun dette arbejde skal udføres på sabbatten i Herren din Guds helligdom, så de kan sone for Israel med stadige ofre fra dag til dag til en ihukommelse, der behager Herren, og så han altid kan tage imod dem fra dag til dag, sådan som du er blevet befalet.
12 Og enhver mand, som udfører noget arbejde derpå, eller drager på rejse, eller dyrker sin mark, hvad enten det er i sit hus eller et andet sted, og enhver, der tænder et ild, eller rider på et dyr, eller rejser med skib på havet, og enhver, der slår eller dræber noget, eller slagter et dyr eller en fugl, eller enhver, der fanger et dyr, en fugl eller en fisk, eller enhver, der faster eller fører krig på sabbatten,
13 Den mand, der gør noget af dette på sabbatten, skal dø, så at Israels børn kan overholde sabbatten i overensstemmelse med budene angående landets sabbatter, som det står skrevet på tavlerne, som han gav i mine hænder, for at jeg skulle nedskrive lovene for tiderne og tiderne i henhold til deres dages inddeling for dig. Hermed er beretningen om dagenes inddeling fuldendt.